CAROLE STIVERS

CODUL VIEȚII

„O ficțiune despre o epidemie, cu ritm alert,
care îmbină realismul cu SF-ul în timp ce pune întrebări
cu adevărat profunde despre natura maternității.“
Kirkus Reviews

CAROLE STIVERS

CODUL VIEŢII

Traducere din limba engleză:
Roxana Cristina Gheorghe

Titlul original:
Carole Stivers – The Mother Code, 2020

EDITURA rao

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI
- MARTIE 2054
- DECEMBRIE 2049
- IUNIE 2060
- MARTIE 2051
- APRILIE 2061
- DECEMBRIE 2051
- MARTIE 2062
- MAI 2052
- IUNIE 2064
- FEBRUARIE 2053
- IUNIE 2065
- MAI 2053

PARTEA A DOUA
- FEBRUARIE 2054
- IUNIE 2062
- IUNIE 2065

EPILOG

Un copil mic ştie că Mama înseamnă o piele cu miros, o rază de lumină, o putere în braţe, o voce care tremură de emoţie. Mai târziu, copilul se trezeşte şi o descoperă pe această mamă – şi adaugă informaţii impresiilor, iar informaţiilor le adaugă înţelegere istorică.

Annie Dillard,
An American Childhood

PARTEA ÎNTÂI

MARTIE 2054

Cu şenilele strâns lipite de corpuri şi aripile desfăcute, se îndreptau spre nord, în formaţie strânsă. De sus, soarele sclipea pe aripile lor metalice, întinzându-le umbrele unite în derivă peste dunele deşertului nesfârşit. Sub ele, totul era cufundat în linişte – acea linişte primordială care dăinuie numai atunci când totul e pierdut, când totul s-a risipit.

Odată cu sosirea lor, liniştea se sparse. Fiecare firicel de nisip vibră odată cu vântul provocat de ventilatoarele lor. Creaturi mici, trezite cu forţa din somnul lor adânc, ieşiră afară din ascunzişurile lor, să le vadă.

Apoi, făcând o pauză în coborârea lor în cercuri, Mamele se îndepărtară una de cealaltă, fiecare urmându-şi calea. Rho-Z îşi păstră altitudinea, controlă calculatorul de zbor şi porni spre destinaţia prestabilită. În pântec purta o încărcătură preţioasă – sămânţa unei noi generaţii.

Se aşeză singură sub umbra unei stânci

proeminente, protejându-se de bătaia vântului. Aşteptă să simtă zgomotul vâscos al unei bătăi de inimă. Aşteptă să simtă tremurul unui braţ mic, zvâcnirea unui picioruş. Înregistră cu sfinţenie semnele vitale, aşteptând să înceapă următoarea misiune.

Până când, în cele din urmă, sosi clipa:

Greutatea fătului 2,4 kg

Frecvenţa respiratorie: 47::: Pulsoximetru 99%::: BP Sistolic 60 Diastolic 37::: Temperatură 36,8°C.

Golirea pântecului: Iniţiere 03:50:13. Acţiune finalizată 04:00:13.

Deconectarea tubului de hrănire: Iniţiere 04:01:33 Acţiune finalizată 04:01:48.

Frecvenţa respiratorie: 39::: Pulsoximetru 89%::: BP Sistolic 43 Diastolic 25.

Resuscitare: Iniţiere 04:03:12. Acţiune finalizată 04:03:42.

Frecvenţa respiratorie: 63::: Pulsoximetru 97%::: BP Sistolic 75 Diastolic 43.

Transfer: Iniţiere 04:04:01.

Nou-născutul se cuibări în interiorul dens şi fibros al coconului ei. Se foi, dând din braţe. Buzele îi găsiră sfârcul moale şi lichidul bogat în nutrienţi îi ajunse în gură. Corpul i se relaxă, fiind acum legănat de degete calde şi elastice. Ochii i se deschiseră şi priviră, în lumina slabă albăstruie, conturul neclar al unei feţe umane.

DECEMBRIE 2049

URGENT. CONFIDENŢIAL. DEPARTAMENTUL

APĂRĂRI

Dr. Said:

Vă solicităm prezenţa la conferinţa ce va fi ţinută la sediul CIA, Langley, Virginia.

20 decembrie 2048, ora 11.00.

Prioritate maximă.

Transportul va fi asigurat.

Vă rugăm răspundeţi cât mai repede.

– General Jos. Blankenship, Armata SUA

James Said îşi scoase ocularul de la ochiul drept şi îl puse la loc în cutia de plastic. Îşi dezlipi telefonul flexibil de la încheietură, apoi îşi dădu jos centura şi o puse pe banda rulantă alături de încălţăminte şi geacă. Privind fix în scanerul optic, trecu prin cordonul de roboţi de securitate de la aeroport, care-şi mişcau eficient braţele albe şi subţiri peste fiecare parte a corpului său.

Urgent. Confidenţial. Când venea vorba despre comunicările armatei, îşi dădea deja seama când să trateze cu superficialitate termeni pe care înainte i-ar fi considerat alarmanţi. Şi totuşi, nu se putu abţine să nu arunce o privire spre zona securizată, aşteptându-se să vadă un bărbat îmbrăcat în uniformă albastră de militar. Blankenship. Oare unde mai auzise numele acesta înainte?

Îşi mângâie bărbia cu degetele. În acea dimineaţă se bărbierise, lăsând să se vadă semnul întunecat de sub mandibulă, pe care îl avea din naştere – locul în care mama lui îi spusese că Allah îl sărutase în ziua în care se născuse. Îl trăda înfăţişarea? Nu credea asta. Născut în California pe 4 iulie, cu toate obiceiurile laice, era cât se poate de american. Moştenise tenul deschis al mamei sale şi înălţimea tatălui său. Şi totuşi, imediat ce punea piciorul într-un aeroport, se simţea

ca şi cum el ar fi fost duşmanul. Deşi atacurile de pe 11 septembrie se întâmplaseră cu treisprezece ani înainte ca el să se nască, Intifada de la Londra din 2030 şi atentatele sinucigaşe de pe Aeroportul Reagan din 2041 ţinuseră vii în Occident suspiciunile faţă de oricine arăta a musulman.

După ce ultimii roboţi îi arătară o lumină verde, îşi luă lucrurile, după care apăsă cu degetul mare pe butonul de la uşa care ducea către porţi. În lumina puternică şi agitaţia de pe culoar, îşi puse la loc ocularul şi îşi prinse telefonul la încheietură. Clipi de trei ori ca să reconecteze cele două dispozitive, apăsă butonul „răspunde“ pe panoul de control al telefonului şi şopti în el.

— Zbor spre California de sărbători. Trebuie să reprogramăm după 5 ianuarie. Vă rog să trimiteţi programul.

Cu capul aplecat, merse grăbit printre ecranele colorate, populate cu feţe frumoase care-l strigau toate pe nume.

— James, fredonau ele, ai încercat noile noastre arome îndrăzneţe de la ExoTea? Queeze-Ease pentru emoţiile provocate de altitudine? Noua cască de protecţie Dormo In-Flight?

Nu suporta felul în care telefoanele noi îi dezvăluiau identitatea, dar acesta era preţul conectării în spaţiile publice.

Stând la coadă la cafea, îşi actualiză informaţiile de pe telefon. Zâmbi văzând un mesaj de la mama sa.

Am terminat cu recolta. Suntem pregătiţi pentru Anul Nou. Tu când ajungi?

Glisând cu degetul arătător, găsi rezervarea pentru zbor şi o adăugă în răspuns.

— Vezi ce ţi-am ataşat, dictă el. Spune-i tatei că nu e nevoie să vină să mă ia. O să vin cu un taxi. Abia aştept să ne vedem.

Se uită prin e-mailuri şi îşi trecu întâlnirile în calendarul on-line.

– Prânz la Facultate. 8 ianuarie.

– Seminar pentru Absolvenţi, Departamentul de Biologie celulară, a regenerării şi a reproducerii. Subiectele de discutat, trimise până pe 15 ianuarie.

– Conferinţa Anuală de Inginerie Genetică: Noi frontiere, Noi reglementări. 25 ianuarie.

James se încruntă. Nu participa mereu la conferinţa anuală, dar acum avea loc în Atlanta, la doar câteva străzi distanţă de laboratorul său de la Emory. Fusese invitat să vorbească despre studiile lui privind modificarea genetică în corpul uman, care de data aceasta avea ca scop vindecarea fibrozei chistice la copilul nenăscut. Dar aceste conferinţe sponsorizate de guvern tindeau să se concentreze mai puţin pe ştiinţă şi mai mult pe politică – inclusiv controlul veşnic în schimbare al guvernului asupra materialelor care îi făcuseră posibile cercetările.

Cu peste un deceniu în urmă, oamenii de ştiinţă de la Universitatea din Illinois dezvoltaseră un fel de ADN compus din nanoparticule, numit nanostructură de acid nucleic – NAN, pe scurt. Spre deosebire de ADN-ul original şi liniar, aceste forme mici şi sferice de ADN sintetic puteau penetra cu uşurinţă singure membrana unei celule umane. Odată ce intrau în celulă, puteau să se insereze în ADN-ul gazdă pentru a modifica genele vizate. Posibilităţile păreau infinite – leacuri nu doar pentru anomaliile genetice, ci şi pentru mai multe tipuri de cancer care erau până atunci incurabile. Din momentul în care James, pe atunci proaspăt absolvent de biologie celulară la Universitatea Berkeley, aflase despre existenţa NAN, se hotărâse să facă rost de materialul care putea să-i îndeplinească visurile.

Ingineria genetică a embrionului uman înainte de

implantare devenise o ştiinţă serioasă – era atent reglementată, instrumentele erau bine construite şi aproape lipsite de efecte negative, aşa cum se întâmplase atât de des la început. De asemenea, testele pentru diagnosticarea anomaliilor fătului de-a lungul dezvoltării sale, după implantarea în pântec, erau valabile de câteva decenii. Dar, odată ce era depistată o anomalie, tot nu era posibilă modificarea în siguranţă a unui făt în pântec. James era sigur că dacă se folosea NAN, genele defecte puteau fi modificate în uter. Iar bolile care ar fi putut fi astfel tratate genetic, precum fibroza chistică, puteau fi eradicate.

Dar existau anumite obstacole peste care trebuia să treacă, atât tehnice, cât şi politice. Aceasta era o tehnologie ce putea fi periculoasă dacă intra pe mâinile cui nu trebuia; Universitatea Illinois fusese forţată la scurt timp să cedeze guvernului federal toate brevetele, iar cea mai mare parte se afla sub pază la Fort Detrick, un centru din Maryland, situat la nord-est de Washington.

Îi era dor de California. Îi era dor de Berkeley. Trebuia să-şi reamintească în fiecare zi că mutarea la Atlanta fusese decizia corectă. Centrul pentru Terapie Genetică de la Emory era singura instituţie publică ce putea accesa NAN.

În sala de aşteptare, se trânti pe un scaun de lângă poarta de îmbarcare. Fusese cândva un tânăr sprinten şi atletic de la ţară, căpitanul echipei de baseball din liceu. Dar se neglijase – spatele lui drept era acum cocoşat, după ani de zile petrecuţi aplecat asupra meselor din laborator, ochii lui nu mai erau la fel de ageri după atâta privit prin microscoape şi la ecranele de calculator. Ştia că mama lui avea să fie neliniştită din cauza sănătăţii lui, îndopându-l cu porţii de linte condimentată şi orez. Deja le putea simţi gustul.

James privi în jur. La ora aceea matinală, majoritatea

scaunelor erau goale. În faţa lui stătea o mamă tânără al cărei bebeluş dormea într-o scoică aşezată pe podea şi care ţinea în poală o telecomandă mică pentru GameGirl. Ignorându-şi propriul copil, se juca hrănind bebeluşul extraterestru cu ochi mari şi verzi, care aştepta cu gura căscată pe ecranul ei. Lângă fereastră stătea un bătrân care ronţăia un ProteoBar.

James tresări când simţi o vibraţie la încheietură – primise un răspuns de la Departamentul Apărării.

Dr. Said:

Nu se poate reprograma. O să vină cineva să vă ia.

– General Jos. Blankenship, Armata SUA

Ridică privirea şi văzu un bărbat îmbrăcat într-un costum gri simplu, aşteptând lângă poartă. Avea gâtul gros şi ţinea bărbia ridicată, ca şi cum ar fi dat din cap, insesizabil. James îşi scoase ocularul şi privi în dreapta. Braţul îi tresări din reflex când simţi o uşoară bătaie pe umăr.

— Dr. Said?

Pentru o clipă, mintea i se goli.

— Da? spuse el răguşit.

— Îmi pare rău, dr. Said. Dar Pentagonul are nevoie de dumneavoastră.

— Ce?

James se uită la tânărul îmbrăcat într-o uniformă scorţoasă, închisă la culoare şi care purta pantofi negri şi lucioşi.

— Va fi nevoie să mă însoţiţi spre Langley cât mai repede posibil. Îmi pare rău. Vom aranja să primiţi banii înapoi pentru biletele de avion.

— Dar de ce...?

— Nu vă faceţi griji, domnule. Vom ajunge acolo foarte repede.

Apucându-l ferm de braţ, cu o mână îmbrăcată cu o mânuşă albă, ofiţerul îl conduse spre o ieşire de

siguranţă, apoi în jos, pe nişte scări, şi ieşiră pe o uşă în lumina zilei. Câţiva metri mai încolo, bărbatul în costum gri îl aştepta deja, ţinând deschisă portiera din spate a unei limuzine negre, făcându-i semn lui James să intre.

— Dar bagajul meu?

— Ne-am ocupat noi de el.

Cu inima strânsă, James se aşeză pe bancheta de piele. Îşi puse protector mâna dreaptă peste încheietura stângă, păzindu-şi telefonul – singura legătură care-i mai rămăsese cu lumea din afara limuzinei. Cel puţin nu i-l confiscaseră.

— Ce se petrece? De ce mă reţineţi?

Tânărul ofiţer îi zâmbi ironic în timp ce se aşeza pe locul din faţă.

— Vă vor informa la Langley, domnule.

Apăsă câteva butoane pe bord şi James simţi cum maşina accelerează lin.

— Lăsaţi-vă pe spate şi relaxaţi-vă.

Tânărul întinse mâna şi activă un transmiţător de pe consola centrală a maşinii.

— Subiectul e pe drum, asigură el pe cineva aflat la celălalt capăt al firului. Vom ajunge la ora 10.

— Atât de repede?

— Avem pregătit un avion cu reacţie. Să vă ţineţi bine.

Dincolo de geamurile fumurii, asfaltul negru aluneca pe lângă ei cu viteză. James îşi ridică încheietura, apăsă pe telefon şi şopti un mesaj scurt:

— Amani Said. Mesaj: *Îmi pare rău, mamă. Nu ajung acasă. A intervenit ceva. Spune-i tatei să nu se îngrijoreze.* Trimite. Cu vocea tremurându-i, mai adăugă: *Dacă nu ai veşti de la mine în două zile, sună-l pe domnul Wheelan*.

În gând, se rugă ca mesajul lui să ajungă la destinaţie.

☆

Rick Blevins porni calculatorul şi se aşeză pe scaun. În timp ce aştepta să se activeze legătura securizată, îşi trecu palma peste coapsă, masând locul de deasupra genunchiului, unde proteza se unea cu ce mai rămăsese din piciorul lui drept. Tresări. Îi era destul de greu să se acomodeze cu acest nou dispozitiv.

La fel ca şi cea veche, suprafaţa protezei era acoperită de o plasă sintetică, plasă ce se încorda şi se relaxa după cum se mişca, imitând moliciunea şi rigiditatea ţesuturilor coapsei. Muşchii bionici erau controlaţi prin intermediul aceloraşi electrozi, conectaţi la ţesutul lui nervos. Dar acest membru nou, construit pentru a-i oferi mai multă mobilitate, părea că avea propria personalitate. Când îl monta dimineaţa, simţea nişte curenţi de energie pe şira spinării, o forţă aproape extraterestră. Cel mai rău era faptul că noul picior părea să ducă un război cu stimulatorul nervos, aparatul pe care i-l implantaseră în zona lombară ca să-i aline durerea. Vechile semnale-fantomă pulsau şi ardeau din nou.

Se uită pe fereastră. Nici vremea nu-l ajuta prea mult. Ploaia îngheţată de noaptea trecută aşezase un strat subţire de chiciură pe faţada de beton a Pentagonului. Îşi trecu mâinile pe cap şi simţi părul şaten şi des care-i creştea rapid. Trebuia să se tundă…

Tresări când dispozitivul de comunicare de la rever vibră.

— Avem nevoie de tine aici jos, se auzi o voce de bărbat.

„Aici jos“ însemna biroul de la subsol al generalului Blankenship. Rick bău nişte cafea din termos şi-şi îndreptă cravata. Era destul de sigur că ştie despre ce era vorba.

Cu o lună în urmă, fusese chemat să-şi exprime

opinia cu privire la un proiect legat de armele biologice, ce se desfăşura la Fort Detrick. Nu mai era ţinta ameninţărilor imediate de care trebuise să se ferească de-a lungul timpului petrecut la operaţiuni speciale, dar, în cadrul activităţii de analist pentru Departamentul de Informaţii de la CIA, descoperise că se dovedeau utile multe dintre instinctele tenace care îl ajutaseră atât de mult în vremurile când lucra pe teren. Din ce în ce mai îngrijorat, se cufundase în raportul despre fezabilitate, familiarizându-se cu termeni ştiinţifici dificili cum ar fi „apoptoză“, „moarte celulară programată“, „caspază“ şi „nanostructură de acid nucleic“. Mai auzise de nanostructurile ADN-ului, numite şi „NAN“; datoria lui era să supravegheze aprobarea utilizării lor în laboratoarele de cercetare. Dar asta era ceva diferit.

Proiectul se numea Tabula Rasa, un nume care suna înfricoşător. Dar când citise din nou secţiunea denumită „Impact aşteptat“, simţise cum îi stă inima-n loc. Baza bioagentului era un tip special de nanostructură de acid nucleic, numită IC-NAN. Dacă o victimă inhala această secvenţă de nanoparticule de ADN, celulele sale infectate din plămâni aveau să-şi depăşească „termenul de expirare“: în loc să moară şi să lase loc noilor celule aşa cum trebuiau să facă, cele vechi şi infectate se duplicau şi produceau şi mai multe celule defecte. Aceste celule mutante aveau să pătrundă în ţesutul sănătos, să împiedice buna funcţionare a plămânilor şi, în cele din urmă, să invadeze corpul, secând celelalte organe de nutrienţi. Rezultatul dorit semăna cu un cancer pulmonar agresiv – o moarte înceată, dar inexorabilă.

În loc să pună ştampila pe program, aşa cum era de aşteptat, declanşase o avalanşă, recomandând anularea acestuia. Era o nebunie să fie trimise în lume arme biologice necunoscute, chiar şi în cele mai izolate

părţi ale lumii. Otrăvirea în masă, decimarea populaţiilor inofensive cu scopul de a-i elimina pe câţiva... nu trecuseră peste toate astea?

Dar acum era sigur că vehemenţa răspunsului său nu trecuse neobservată. Nu era nicio îndoială că Blankenship fusese nemulţumit. În timp ce lua liftul şi cobora trei etaje, se pregătea pentru o mustrare inevitabilă.

Uşile liftului se deschiseră şi înaintă pe coridorul slab luminat. Un locotenent îl aştepta lângă uşa biroului generalului. În timp ce bărbatul luă poziţia de drepţi, Rick zări licărul unei puşti. Un paznic înarmat. Transpiraţia rece îi udă cămaşa.

— Domnule, îl salută tânărul.

Rick se opri brusc şi îl salută şi el.

— Domnule, va fi nevoie să repetaţi jurământul.

— Aici?

— Da. Sunt ordine stricte.

Simţi cum i se ridică părul pe ceafă în timp ce repeta jurământul pe care-l ştia atât de bine.

— Voi susţine şi voi apăra Constituţia Statelor Unite împotriva tuturor duşmanilor, străini sau interni... Voi jura credinţă şi loialitate aceleiaşi... În timp ce rostea cuvintele, îşi auzea pulsul bubuind în urechi... Aşa să mă ajute Dumnezeu.

Ofiţerul puse mâna pe mânerul uşii, aşteptând sunetul care semnala permiterea accesului. Uşa se deschise şi Rick intră.

— Ia loc, zise Blankenship.

Era un ordin. Rick se lăsă pe un scaun vechi de lemn, după care ridică privirea şi se uită la celelalte două persoane care se mai aflau în cameră. Cu o tresărire, îşi dădu seama că una dintre ele era Henrietta Forbes, secretarul Apărării. Cealaltă persoană era un bărbat scund, cu început de chelie, îmbrăcat într-un costum maro deschis.

Blankenship tuşi – o tuse fără rost, care sună mai mult ca un mormăit.

— Rick, începu el, avem o problemă.

Rick îl privi pe şeful său, generalul Joseph Blankenship – erou în două războaie, câştigător al Purple Heart[1], acum director al CIA. Generalul, de obicei vesel, stătea acum cu mâinile încordate pe braţele scaunului şi gura strânsă într-o grimasă.

— Doctor Rudy Garza a fost foarte amabil şi a venit aici de la Fort Detrick. Îl voi lăsa pe dânsul să explice.

Întorcându-se, Blankenship dădu din cap spre bărbatul cu început de chelie, care scoase imediat o tabletă subţire.

— Mulţumesc, domnule general. Vocea doctorului Garza era joasă şi parcă se pierdea în gulerul şifonat al cămăşii sale albe. Să înţeleg că ştiţi despre proiectul Tabula Rasa?

— Proiectul pe care voi l-aţi început cu câţiva ani în urmă? Iniţiatorul NAN-ului specializat pe caspază? Rick se aplecă în faţă şi-l privi fix pe general. Am recomandat să fie anulat.

Doctorul ridică din notiţe o pereche de ochi de un albastru surprinzător, în spatele ochelarilor de citit cu rame vechi de sârmă.

— Da, spuse el. Ştiu asta.

— Îmi cer scuze, doctore Garza, interveni Blankenship, fixându-l pe Rick cu o privire de gheaţă. Vă rog, continuaţi.

— IC-NAN a fost implementat pe data de 5 iunie, cu puţin peste şase luni în urmă, într-o zonă izolată din sudul Afganistanului, spuse doctorul Garza.

— *Implementat?* Dar...

Rick simţi cum inima i-o luă la goană, iar piciorul îi

---

1 *Inimă Purpurie* – decoraţie militară oferită în SUA, în numele preşedintelui, celor care au fost răniţi sau ucişi în serviciul militar (n.tr.)

tremură în timp ce se chinuia să rămână aşezat. Îşi pierduse timpul. Până să-i fi fost cerută lui părerea cu privire la Tabula Rasa, IC-NAN fusese deja implementat.

Venise rândul secretarului Apărării să intervină.

— În ciuda armistiţiului, regiunea din vestul Kandaharului încă nu se afla sub control. Combatanţii inamici stăteau ascunşi în peşteri şi trăgeau în trupele noastre care încercau să menţină pacea... Pierdeam cinci oameni pe zi. Aveam nevoie de o armă precisă care să nu lase urme. Nici măcar ale originii sale. Doar să ucidă, şi apoi să dispară.

— După cum ştiţi, zise doctorul Garza, IC-NAN a fost creat pentru acest scop. O nanostructură sintetică de acid nucleic, sau NAN, imită activitatea unui virus, dar nu poate fi replicată de individul contaminat. Aşa că nu este contagioasă. În plus, aceasta a fost programată să se degradeze, dacă nu este inhalată în câteva ore.

— Să se degradeze... repetă Rick.

Îşi aminti de această trăsătură importantă.

— Da. Odată eliberată în aer, forma nanoparticulară infecţioasă, sintetizată să capete forma unei sfere minuscule, în cele din urmă se va altera sau degrada, până va ajunge la forma sa liniară. Această formă liniară nu poate pătrunde în celulele umane. După studii intensive, IC-NAN a fost declarat sigur pentru a fi diseminat sub formă de aerosoli, prin intermediul dronelor.

Rick închise ochii. Îşi aminti că văzuse numele lui Garza trecut în rapoartele pe care le citise – chimist, absolvent de doctorat în biologie moleculară la Institutul Politehnic din Mexico City. Urechea lui bine antrenată prinse uşorul accent spaniol, cu o tonalitate aproape muzicală. Era greu să stai supărat pe acest furnizor timid de veşti proaste. Dar oare camera începuse să se învârtă din cauza furiei sau a confuziei

lui?

— Aşadar, NAN şi-a făcut treaba? întrebă el, părându-i-se că vocea îi suna fără vlagă.

Doctorul Garza îşi aranjă ochelarii cu un deget arătător tremurând.

— În mod normal, celulele de pe suprafaţa plămânului uman sunt înlocuite la două sau la trei săptămâni cu celule noi. Dar la cinci săptămâni după atacul nostru, toţi indivizii-ţintă au fost găsiţi morţi. Biopsia la plămâni nu a scos în evidenţă celule sănătoase şi funcţionale. Aşa că, da, NAN pare să fi acţionat conform aşteptărilor.

Rick simţi că i se pune un nod în gât. De pe biroul ordonat al lui Blankenship, un omuleţ de zăpadă zâmbi la el, închis acolo în atmosfera încremenită din micul lui glob. Nu l-ar mai fi chemat aici jos dacă totul ar fi mers conform planurilor.

— Şi reziduurile? Materia care nu a fost inhalată?

Doctorul Garza înghiţi în sec, iar Rick observă că vocea îi tremură uşor când continuă să vorbească:

— Cum probabil aţi presupus deja, aici este problema. Dintre cei care au pornit în misiunea de recunoaştere – echipa GeoBot care a localizat trupurile –, unii au rămas cu sechele. În plus, au găsit mai multe persoane moarte la faţa locului, şi pe o arie mult mai mare, decât ne-am aşteptat noi, pe baza pozelor aeriene care au fost făcute înainte ca spray-ul să fie folosit.

— NAN-ul nu s-a degradat?

— S-a degradat, în sensul că a revenit la forma lui liniară neinfecţioasă. Dar…

— Dar?

Ridicând privirea din notiţele lui, doctorul Garza îi înfruntă pe cei din cameră.

— Dar acea formă, deşi nu era capabilă să infecteze celulele umane, a fost preluată de o specie receptivă

de bacterii archaea prezentă în nisipurile din deşert. S-a inserat singură în acel genom şi se pare că aceşti microbi erau capabili să-l multiplice de fiecare dată când se divizau.

Rick strânse tare braţele scaunului.

— Chestiile astea au făcut mai multe copii din ADN-ul NAN? De unde ştiţi asta?

— Am analizat mostre luate de pe hainele victimelor. Secvenţa de ADN NAN se regăsea în ADN-ul bacteriilor archaea. Dar... problema e mult mai gravă. Am descoperit că unii dintre aceşti microbi erau plini de NAN-uri sferice reconstituite.

— Particule care s-au creat singure?

— Da. Şi odată ce aceste noi NAN au fost sintetizate, au făcut ca bacteriile archaea să... explodeze, nu ştiu un termen mai bun pentru a descrie ce s-a întâmplat.

— Eliminând din nou NAN-urile sferice în mediu...

Doctorul încuviinţă uşor.

— Aşa se pare. Repornind ciclul cu IC-NAN-uri proaspete.

Rick se aplecă în faţă.

— Deci, staţi să înţeleg. NAN-urile sferice pe care le-aţi eliberat în aer cu ajutorul dronelor pot infecta celulele umane. Forma liniară degradată, care ajunge în mediu, nu poate face asta. Asta se presupunea că era plasa voastră de siguranţă.

— Corect.

— Dar aceste bacterii archaea sunt capabile să preia forma liniară, să producă mai multe copii şi să creeze mai multe NAN-uri sferice din acel ADN?

— Da, răspunse doctorul Garza, uitându-se iar la notiţele sale.

Rick trase aer adânc în piept.

— Şi aceste NAN-uri sferice pot apoi să iasă din bacteriile archaea şi să infecteze mai mulţi oameni?

Doctorul Garza îl privi cu o expresie îngheţată.

— Da. Par să existe două mijloace.

Întoarse tableta cu faţa spre ei. Diagrama de pe ecran prezenta un organism verde, ce arăta ca o baghetă, o bacterie archaea plină de mici grămezi de ADN marcat IC-NAN-uri. Parcă pentru a le arăta natura de rău augur, NAN-urile erau desenate cu roşu. Bacteria archaea începea să se scindeze la un capăt. Pe peretele ei celular rupt erau împrăştiate şi mai multe NAN-uri, unele încă blocate în forma lor sferică infecţioasă, unele degradate în structuri liniare care arătau ca nişte viermi.

— Într-unul dintre scenarii, spuse Garza, NAN-ul sferic proaspăt sintetizat este eliminat de bacteriile archaea direct în mediu. În câteva ore, acest NAN se poate degrada în forma sa liniară – care acum ştim că este capabilă să infecteze o nouă bacterie archaea, deşi nu poate infecta un om. Sau, dacă se întâmplă să fie un om în apropiere, NAN-ul poate să-l infecteze înainte să apuce să se degradeze.

Glisă la a doua diagramă, reprezentând un subiect uman dintr-o parte, care avea căile respiratorii deschise, pe unde intrau punctuleţe verzi şi roşii.

— Aşa cum am spus, un om poate inhala aceste noi NAN-uri. Dar în alt scenariu, *bacteria archaea* este inhalată de victimă şi apoi elimină NAN-ul în interiorul corpului. Îşi mută privirea de la ecran. Avem dovezi că toate aceste mecanisme pot exista şi chiar au avut loc.

Rick se lăsă pe spate şi îşi prinse rădăcina nasului între degetul mare şi arătător.

— Deci chestia asta a scăpat de sub control, spuse el. Acum, aceste organisme din sol multiplică această secvenţă de ADN IC-NAN şi elimină NAN-uri active înapoi în biosferă. Acum pot acţiona ca nişte agenţi ai unei noi infecţii bacteriene, una care se poate întoarce împotriva oricui. Împotriva noastră.

Garza îşi închisese tableta şi o ţinea acum la piept.

— Da.

Rick se întoarse spre Blankenship.

— V-am avertizat cât de imprevizibil este...

Dar se opri, dându-şi seama că nu-i ceruse nimeni opinia înainte să-l ia gura pe dinainte. Exasperat, se întoarse spre Garza.

— Victimele umane nu pot transmite NAN-ul altor oameni, nu-i aşa?

— Nu, spuse doctorul Garza. Această parte din plan a fost eficientă. Victimele nu sunt infecţioase. Doar microbii infectaţi sunt...

— Iar plantele şi animalele nu vor fi afectate?

— Efectele acestui ADN sunt specifice oamenilor.

— Atunci să revenim asupra bacteriilor archaea. Ştim cât de multe sunt infectate? Sau cât de multe specii de genul lor ar putea fi infectate? Ar putea fi oriunde...

— Analizăm gradul de răspândire. Până acum, am izolat ADN-ul unei singure specii de bacterie archaea. Nu suntem siguri dacă specii diferite de microbi vor fi capabile să schimbe între ele această materie genetică în natură. Dar în momentul de faţă testăm această ipoteză în laborator.

Rick strânse din dinţi şi îi aruncă o privire acuzatoare Henriettei Forbes.

— Suntem cu toţii implicaţi în asta, spuse Blankenship, salvându-l pe secretarul Apărării de la a da un răspuns. Dar acum, tu eşti singurul agent pe care-l avem şi care are toate informaţiile despre proiect.

— Toate informaţiile? întrebă Rick, uitându-se în ochii lui Blankenship. Chiar mi-aţi spus totul?

— Tot ce ştim în momentul de faţă, spuse doctorul Garza pe un ton egal. Deşi povestea este într-o continuă evoluţie.

Rick simţi cum pe buze îi înfloreşte un râs sarcastic.

Desigur, tot ce crezuse el că era posibil să se întâmple, se întâmpla acum – ba chiar mai rău. Natura era întotdeauna la putere – nu aveai nevoie de un doctorat ca să-ţi dai seama de asta.

— Evoluează, repetă Rick. La fel ca şi chestiile astea mici care şi-au dezvoltat abilitatea de a sintetiza NAN-uri.

Rudy Garza se uita fix la el acum, iar ochii lui albaştri erau reci ca gheaţa.

— Da. La fel ca bacteriile archaea.

— Rick, vei fi reinstituit în gradul tău anterior, cel de colonel, anunţă Blankenship. Vei supraveghea investigaţia, activitatea personalului de la Departamentul Apărării, a echipei de cercetători de la Fort Detrick şi a oricărui personal auxiliar de care am mai putea avea nevoie.

— Dar... domnule...

Rick se uită prin cameră, la feţele care aşteptau un răspuns de la el.

— Eu nu sunt om de ştiinţă, protestă el. O carieră în operaţiuni speciale şi o specializare în biologie la West Point nu prea mă ajută cu nimic în cazul ăsta... Nu or să mă asculte niciodată...

Blankenship clătină din cap.

— Tu vei fi pe partea cu securitatea, spuse el. Vor trebui să te asculte. Dacă nu, o să-i scoatem din program.

— Bine, mormăi Rick. Bine. Orice ar fi, presupun că nu am de ales.

Se lăsă iar pe spătar, şipcile de lemn ale scaunului împungându-l în spate. De ce altceva îl mai târâseră aici jos şi-i mărturisiseră păcatele lor? Deşi făcuse tot posibilul ca să oprească proiectul, tot el era cel care primea acum sarcina să le cureţe mizeria.

Urmă o pauză stânjenitoare, timp în care Blankenship îşi făcu de lucru cu o tabletă aflată pe

birou.

— Acum, am identificat încă un cercetător de care vom avea nevoie în echipă. Cineva de la Universitatea Emory. Va trebui să fie pus la curent rapid, mormăi generalul.

— De la Emory? Cine?

Blankenship îşi duse mâna la frunte frecându-şi sprânceana.

— Ai mai auzit de el. Said. Doctorul James Said.

Încă o dată, Rick fu surprins. Said. Cazul dificil la care lucrase chiar anul trecut.

— James Said... Emory... Vă referiţi la pakistanez? Dar deja aveţi echipa de la Fort Detrick...

Blankenship se uită la el peste tabletă.

— Echipa doctorului Garza ştie totul despre NAN-urile care au fost diseminate – cum să le sintetizeze, structura lor, cum ar trebui să funcţioneze. Dar ca să protejăm oamenii de chestia asta, vom avea nevoie de mai multă experienţă în domeniul fiziologiei umane. În... cum se numea, Garza?

— Biologie celulară, murmură doctorul.

— Da, spuse Blankenship. Doctorul Garza l-a sugerat pe doctorul Said.

— Doctorul Said nu este pakistanez – este american, născut în Bakersfield, California, zise Garza. Este expert în tehnologia ADN-ului recombinant şi are o reputaţie bună la Centrul de Terapie Genetică – am auzit că va fi următorul director al centrului. Şi are experienţă vastă în ceea ce priveşte acţiunea NAN-urilor în ţesuturile umane.

Rick se aplecă din nou în faţă, hotărât să se facă bine înţeles.

— După cum ştiţi, eu am fost responsabil cu verificarea dosarului său când s-a înscris să lucreze cu NAN-uri, spuse el. Am avertizat că ar putea reprezenta un dezavantaj. Ştim cu toţii cine a fost unchiul lui,

chiar dacă el pare să nu ştie.

Blankenship nu se deranjă să ridice privirea.

— În cele din urmă, tu ai decis să-i aprobi accesul, nu-i aşa? întrebă el.

Rick se holbă la şeful său.

— Dar a trebuit să-l supraveghem cu atenţie. Suntem siguri că vrem să ştie că...

— E „curat“, zise generalul. Nu ştie nimic despre rudele lui îndepărtate.

— Sunteţi absolut sigur de asta?

— Părinţii lui au fost cetăţeni model din momentul relocării. I-au ascuns totul, răspunse generalul. Îţi pot arăta dosarele de supraveghere, dacă de asta ai nevoie.

Rick se lăsă pe spate, simţind cum îşi pierde toată energia. Dosare. Când venea vorba de Farooq Said, unchiul renumit al lui James Said, văzuse toate dosarele care erau de văzut.

— Nu trebuie să vă deranjaţi, zise el. Unde este acum?

Ridicându-se, generalul semnală sfârşitul întrunirii.

— E pe drum spre Langley chiar acum. Trebuie să fii acolo ca să-i urezi bun venit.

☆

În camera de conferinţe, mică dar puternic luminată, James Said stătea aplecat peste masă, cu rapoartele de la Fort Detrick afişate pe ecranele slab luminate. Degetele dădeau paginile încet, iar buzele lui subţiri se mişcau fără zgomot.

Cu faţa trasă, părul negru dat cu gel cu grijă şi întins peste smocurile de păr albit prematur, Said arăta la fel ca militanţii pe care Rick îi întâlnise în anii când lucrase sub acoperire în Pakistan. Şi totuşi, Rick strânse pumnii spasmodic în timp ce stătea de partea cealaltă a mesei, aşteptând. Îşi aminti cum smulsese cu forţa o carabină din nişte braţe vânjoase, într-o cocioabă

abandonată din afara oraşului Karachi. Mirosul puternic de chimion amestecat cu miros de transpiraţie. Îşi aduse aminte de durerea fulgerătoare care îl izbise până în adâncul sufletului. De drumul înapoi spre casă, fără picior – fără Mustafa, interpretul de încredere pe care jurase că îl va proteja.

Dar bărbatul acesta mirosea doar a aftershave american. Hainele lui şifonate erau ale unui savant de vârsta a doua care se ducea acasă în California de sărbătorile creştine. Masându-şi ceafa cu o mână, Rick încercă să se calmeze. Generalul îl asigurase: deşi istoricul familiei lui James Said era suspect, bărbatul era în regulă.

Lăsându-se pe spate, Said îşi ridică ochelarii de citit pe frunte, cu o expresie indescifrabilă.

— Ce crezi?

— Despre ce?

Rick se uită la el peste masă. Era evident că Said era foarte iritat din cauză că trebuise să-şi anuleze vacanţa. Odată ce sentimentul de teamă îi trecuse, îl cuprinsese furia, şi pe bună dreptate. Dar acum când ştia despre ce era vorba, chiar îşi mai permitea să joace „ştii şi câştigi“?

— Descoperirile sunt veridice?

— Secvenţa de ADN găsită în bacteria archaea este la fel ca aceea din NAN. Bacteriile archaea sunt capabile să creeze şi să secrete NAN-uri active. Totul este trecut acolo, în rapoarte.

— Atunci avem nevoie de nişte idei.

— În legătură cu ce?

Of, Doamne fereşte.

— Cum să procedăm, desigur.

— Dacă asta chiar s-a întâmplat...

— Şi tocmai mi-ai spus că s-a întâmplat...

— Dacă toate astea sunt adevărate, atunci îmi cereţi să rezolv o problemă monumentală cu aceeaşi

precauţie cu care aţi împrăştiat chestia asta.

— Ascultă.

Rick se ridică în picioare. Ignorând durerea înfiorătoare care îi străfulgera piciorul care nu mai exista, înconjură masa şi veni lângă doctor.

— *Eu* nu am diseminat nimic. Eu sunt doar fraierul care trebuie să rezolve situaţia într-un fel sau altul. Şi îţi cer ajutorul.

— Îmi pare rău. Doctorul se uită la el în sus, cu o urmă de simpatie. Sincer. Doar că mă aşteptam să fiu acasă acum. Cu părinţii mei. Dar, în schimb, stau aici cu tine, şi tu îmi spui toate astea. E... mult de procesat.

— Dacă te ajută în vreun fel, spuse Rick, nu ne aşteptăm să se întâmple ceva mâine.

— Cât timp crezi că avem la dispoziţie?

— Detrick a consultat baza de date a Laboratorului Naţional Argonne. Datele retrospective cu privire la răspândirea naturală a ADN-ului în deşert pentru genul acesta de microb au arătat câteva modele. Probabil va dura în jur de cinci ani până vor ieşi din regiunea respectivă. Poate şi mai puţin...

— Şi ştim că ADN-ul se găseşte momentan doar într-o specie de bacterie archaea?

— Până acum, da.

— Bine. Said se frecă la ochi cu podul palmei. Presupun că nu mai am de ales în cazul de faţă. Ştiu prea multe acum, aşa cum ai spus şi tu... Va trebui să ne apucăm de treabă imediat.

Rick se aplecă spre el.

— Ce sugerezi? Vreun fel de vaccin, probabil?

— Un vaccin nu va funcţiona.

— Nu?

— Un vaccin tradiţional ajută corpul să lanseze un răspuns imunitar în faţa unui corp străin. Dar IC-NAN este creat în aşa fel încât să nu pară un corp străin. Avem nevoie de o frântură de ADN care să-i

scurtcircuiteze acţiunea. Şi trebuie să găsim o metodă prin care să-l introducem în corpul uman. Va fi nevoie de inginerie genetică la un nivel fără precedent.

— Nu putem, pur şi simplu, să eradicăm sursa? Să omorâm chestiile astea?

— Trăind, microbii ăştia lucrează ca nişte fabrici pentru acel ADN toxic pe care voi... pe care guvernul nostru l-a lansat în biosferă cu atâta înţelepciune. Deja l-au multiplicat mult peste doza care a fost pulverizată de dronele voastre. Şi atunci când mor, se pare că sunt capabile să elimine ADN-ul în forma sa infecţioasă originală. Dacă le omori intenţionat, cel mai probabil vei accelera procesul. Mai simplu spus, aţi creat un monstru.

— Nu putem să le... dăm foc?

— Aţi putea încerca. Dar nu cred că veţi avea şanse. Vorbim aici despre miliarde şi miliarde de microorganisme infectate, care cel mai probabil s-au răspândit până acum pe kilometri întregi de teren, purtate de vânt. Şi e posibil ca, în curând, noi specii de microbi să fie infectate. Nu pot să mă gândesc la o soluţie infailibilă care să distrugă toată materia aceea infecţioasă...

Said se ridică în picioare şi îşi întinse mâinile pe masă, cu spatele cocoşat şi capul plecat. Rick trebui să se chinuie să audă ce spuse în continuare.

— Nu. Va trebui să găsim o cale prin care să modificăm corpul uman ca să poată trăi cu... monstrul ăsta lăsat în libertate.

Rick se trânti în scaun. Se rugase să primească nişte veşti mai bune, vreo soluţie ingenioasă. Nu-i plăcea de Said – de atitudinea lui pesimistă şi de aparenta lui aroganţă. Dar nu putea să se aştepte la un miracol.

Şi ceea ce spusese bărbatul era adevărat. Amândoi ştiau prea multe ca să se mai poată retrage.

— Ştii de ce ai fost ales? întrebă el.

— Ales?

Said se uită la el cu o expresie pierdută.

— Ai fost ales pentru proiectul ăsta din acelaşi motiv pentru care am fost şi eu ales. Nu ai familie.

— Îi am pe părinţii mei...

— Nu ai soţie, nu ai copii. Nu putem avea încredere că oamenii vor privi situaţia asta raţional, dacă...

— Uite ce e, îl întrerupse doctorul, cu ochii căprui sclipind, nu cred că cineva care e în toate minţile ar putea privi situaţia asta complet detaşat. Dar voi încerca să fiu cât de raţional pot.

☆

James scrâşni din dinţi. Era greu de crezut că nu trecuseră decât câteva săptămâni de când vorbise cu colonelul Richard Blevins. Îndesat într-un costum de protecţie de Gradul 4 pentru Securitate Biologică, se simţea captiv, şi avea o senzaţie de claustrofobie. Luminile puternice de deasupra străluceau pe suprafaţa plasticului transparent din jurul capului său, orbindu-l. Drumul scurt pe aleea îngustă care ducea spre laboratorul din Fort Detrick, cu grad înalt de izolare, îl extenua, iar transpiraţia îi curgea de zor pe tâmple şi pe obraji.

— Costumele astea erau şi mai groaznice înainte, zise Rudy Garza.

Vocea bărbatului mai scund se auzea înăbuşit în casca lui James şi era aproape imperceptibilă din cauza şuieratului aerului care circula prin ţevile prinse pe tavanul jos.

— Măcar acum avem o vedere periferică acceptabilă.

James nu mai arsese până atunci de-a face măsuri de izolare atât de severe – nu era cazul pentru genul de activităţi pe care le desfăşura el la Emory. Dar proiectul lui Rudy implica o mostră de bacterie archaea contaminată, extrasă şi adusă din Afganistan. Şi dacă

James avea să ajute la lupta cu această bestie, voia să o vadă cu ochii lui.

După ce trecură printr-un al doilea compartiment presurizat, se apropiară de nişa de siguranţă biologică aflată în capătul unei camere mici. Organismele minuscule care se aflau la baza problemei fuseseră clasificate ca fiind membre ale filumului Thaumarchaeota, din clasa Archaea – o clasificare ce includea unele dintre cele mai vechi organisme de pe pământ. James avea să afle mai târziu că bacteriile archaea nu erau, de fapt, nişte bacterii. Formau un regn de sine stătător şi nu erau sensibile la antibiotice. Tolerau seceta şi erau foarte rezistente; archaea ca acestea se puteau găsi în orice tip de mediu, aspru sau nu.

Până acum, victime umane confirmate ca fiind infectate cu IC-NAN fuseseră găsite în două sate de munte aflate la şaisprezece kilometri depărtare de zona în care fuseseră diseminate NAN-urile. Mostra de bacterie archaea studiată acum fusese recuperată de pe uniforma unui specialist militar care plecase în misiune de recunoaştere şi fusese contaminat. James se strâmbă, aducându-şi aminte de filmuleţele secrete pe care i le arătaseră: femei şi copii care zăceau pe pământ în corturi medicale prost echipate, scuipând sânge pe nisip; tânărul soldat american care stătea neajutorat, conectat la un ventilator improvizat – nu avea voie să vină acasă nici măcar ca să moară. Problema era că nu ştia nimeni sigur cât de departe se puteau răspândi IC-NAN-urile.

Într-o parte a nişei, se aflau nişte tuburi cu agar, aşezate frumos pe nişte rafturi.

— Acestea sunt gazdele noastre, spuse Rudy.

Ceea ce mai rămăsese din accentul de mexican al lui Rudy în combinaţie cu mişcările lui rapide şi sigure în timp ce folosea un braţ robotic pentru a scoate un

raft mai mic din spatele nişei sigilate îi aduceau aminte lui James de tehnicienii pricepuţi care operau maşinile de recoltat cânepă, alături de tatăl său, în Bakersfield. Mâna robotică luă o placă de sticlă subţire de pe raftul respectiv.

— Aceste archaea sunt cunoscute pentru capacitatea de a face schimb de trăsături genetice unele cu altele, în sălbăticie. Încerc de ceva timp să-mi dau seama dacă aceste specii infectate de thaumarchaeon pot transmite abilităţile de sinteză NAN altor specii de archaea.

— Se presupune că ar trebui să văd ceva pe placa asta de sticlă?

— Ia loc, îl invită Rudy.

Braţul robotic puse placa de sticlă pe talerul micrometrului, care se mişcă spre ocularul unui microscop cu raze UV fluorescente, montat pe partea de sticlă a nişei.

— Te rog să-ţi aşezi masca aici.

James îşi apropie faţa de microscop, încercând să zărească ceva prin plasticul transparent al costumului său. Spre surprinderea lui, garnitura de metal din jurul lentilei se potrivi perfect cu masca lui.

— Chiar putem să vedem NAN-uri? Nu sunt prea mici?

— Fiecare NAN are un diametru de doar treisprezece nanometri[2]. Dar când îl marcăm cu substanţa fluorescentă, obţinem ceva suficient de mare pentru a fi menţinut pe filtrul acestei plăci şi suficient de strălucitor încât să fie văzut.

James miji ochii. Imaginea arăta ca un rebus vechi, cu câteva pătrate complet negre, iar altele de un galben strălucitor.

— Ce caut, de fapt?

— Fiecare bucată din caroiaj reprezintă aproximativ

2 Lungime egală cu o milionime dintr-un milimetru (n.tr.)

o sută de organisme, fiecare aparţinând unei specii de archaea diferite. Aceste organisme au crescut într-un mediu de cultură folosit anterior pentru cultivarea speciilor de thaumarchaeon infectate. Întrebarea era dacă exista vreun fel de transfer genetic între speciile infectate şi speciile noi. Ca să verificăm, am inclus şi nişte bacterii obişnuite – E.coli, specii de sol *Pseudomonas* şi altele de genul acesta. Pe fiecare placă putem vedea rezultatele pentru cincizeci de organisme diferite.

— Care dintre ele au fost afectate?

— Segmentele care sunt iluminate de substanţa fluorescentă reprezintă organismele în care NAN-ul s-a reasamblat destul de bine astfel încât, mărit atât de mult, să poată fi vizibil. Din fericire, niciuna dintre bacteriile comune pe care le-am analizat nu pare să fi dobândit abilitatea de a produce NAN-uri. Dar câteva dintre bacteriile archaea izolate au reuşit – şi cel mai important, unele sunt pe teritoriul SUA. Cea din dreapta de jos este din colecţia laboratorului Argonne. A fost luată de lângă Chicago.

— Ceea ce înseamnă că...

— Am identificat un mecanism prin intermediul căruia această trăsătură poate să se răspândească pe tot globul. S-ar putea să fie doar o chestiune de timp până vom avea aici, în America, specii care pot produce IC-NAN.

James simţi cum inima începe să-i bată mai tare. Voia – avea nevoie – să creadă în bărbatul acesta, singurul întâlnit de când se alăturase proiectului, care părea atât dornic, cât şi capabil să se confrunte cu enormitatea sarcinii primite. Dar avea nevoie şi de veşti bune. Puse aceleaşi întrebări pe care i le adresase şi Blevins în ziua în care se întâlniseră.

— Dar... nu putem să omorâm gazdele din prezent înainte să apuce să infecteze şi alte specii? întrebă el.

— Trebuie să continuăm să încercăm, răspunse Rudy pe un ton egal. Însă avem doar câteva opţiuni pentru agenţi de decontaminare ieftini care nu sunt toxici pentru oameni. Organismele astea sfidează dezinfectanţii precum înălbitorul. Şi nu putem să dăm foc, pur şi simplu, regiunilor care sunt extrem de populate...

James dădu din cap. Deja văzuse la ştirile de seară imagini cu militari care dăduseră foc unei zone de deşert, aparent nelocuită. Toată presa se concentra pe asta şi erau tot felul de speculaţii cu privire la ce se petrecea. Dar problema exista deja şi nu se întrezărea nicio rezolvare.

— Ca să înrăutăţească lucrurile şi mai mult, datele de la laboratorul Argonne au indicat că aceste archaea pot să se răspândească prin curenţii de aer, prin apă şi aşa mai departe. Şi până în momentul de faţă, probabil că deja au fost purtate în afara ariei de vehicule şi echipamente militare. Nu putem face altceva decât să încercăm în continuare să oprim răspândirea lor, să ne bazăm pe tiparele existente deja şi să ne dăm seama unde vor apărea mai departe.

Rudy manevră din nou mâna robotică şi scoase lentila, după care aşează uşor la loc pe raft placa de sticlă. Cu umerii căzuţi, se îndreptă din nou spre intrare. Ridică mâna înmănuşată ca să activeze camera presurizată, apoi se întoarse cu faţa spre James.

— Ce i-ai spus colonelului Blevins?

— I-am spus că trebuie să găsim o cale prin care să schimbăm celulele-ţintă din oameni. Să le modificăm ADN-ul. Un fel de antidot, administrat în mod continuu fiecărui om de pe pământ. Cel mai probabil, un alt NAN.

— Şi el ce a spus? întrebă Rudy.

— Nimic, încă.

Rudy oftă.

— E ciudat cum de la un lucru se ajunge la altceva... Cu ani în urmă, coordonatorul meu de licenţă mi-a recomandat să rămân în Mexic şi să urmez o carieră academică. În schimb, eu am ales un doctorat la Rockefeller, în New York. După care am vrut să rămân în State...

— De ce?

— Pentru o fată, desigur... Un alt lucru care nu a mers aşa cum trebuie. A rupt logodna, dar doar după ce am acceptat slujba.

— Ai venit la Fort Detrick.

— Slujba asta mi-a oferit o cale rapidă spre obţinerea cetăţeniei americane.

— Dar de ce ai rămas după aceea?

— La Detrick nu aveam griji în privinţa resurselor – aveam tot ce îmi trebuia. Tot spaţiul de laborator, toate echipamentele... am fost promovat şi am ajuns lider de echipă. Şi am lucrat la atât de multe proiecte interesante.

Rudy îşi privi mâinile înmănuşate.

— Trebuie să recunosc faptul că a fost şi frustrant uneori. Atât de multe investigaţii, atât de multe rapoarte care au zăcut pe birourile unor oameni precum colonelul Blevins şi care au fost lăsate de izbelişte. Am fost optimist şi am crezut că cele mai multe vor fi redirecţionate către Departamentul de apărare împotriva bioterorismului – pentru un scop care merită, am crezut eu.

— Dar trebuie să fi ştiut că proiectul cu IC-NAN nu avea nimic de-a face cu apărarea...

— Când am primit sarcina de a mă ocupa de acest proiect... am crezut că e la fel ca toate celelalte – doar un studiu de fezabilitate. Şansa de a lucra cu ceva aflat în afara domeniului meu. Eram destul de sigur că va fi abandonat. De fapt, mă bazam pe asta.

Ochii lui Rudy îl priveau rugător de dincolo de masca de plastic.

— James, n-am ştiut că îl vor implementa. Singura mea alinare acum este că vom găsi o cale de a-i pune capăt, cu ajutorul tău.

Încă o dată, James simţi cum îi curge transpiraţia la tâmple şi cum îl prinde în gheare senzaţia de claustrofobie.

— Crezi că putem... să-i punem capăt?

— Nu sunt sigur de multe lucruri. Dar, pe zi ce trece, sunt din ce în ce mai sigur de ceva. Cum se spune? Timpul... nu stă după noi.

James închise ochii. Încercase să se gândească la toată treaba asta ca la un simplu alt proiect, doar un obstacol ştiinţific ce trebuie depăşit – pentru că dacă se gândea în alt chip, ar fi luat-o razna. Era tot ce putea face ca să nu fie cuprins de panică. Dar nu avea timp pentru asta. Va găsi o cale să protejeze oamenii de această ameninţare oribilă. Trebuia s-o facă.

IUNIE 2060

Kai simţea cum căldura dimineţii trece prin trapa lui Rosie şi îi pătrunde în cocon. Se frecă la ochi după somn şi degetele îi atinseră umflătura de pe frunte, locul tare de sub piele în care se afla fixat cipul.

— Cipul tău e special, îi spusese Rosie. Reprezintă legătura noastră.

Prin intermediul cipului, se ştiau unul pe celălalt, îi spusese ea. Aşa putea să-i vorbească – exceptând lecţiile lui de vorbire, ea nu-şi folosea niciodată vocea acustică.

Ridică mâna să atingă suprafaţa netedă a trapei din faţa lui. Acolo unde degetele o atinseră, suprafaţa transparentă deveni opacă. Apăru o imagine – un grup de bărbaţi cu piele bronzată, cu robe ţesute şi colorate

pe umerii căzuţi.

Rosie îl învăţase despre oamenii care locuiseră în deşert – un deşert asemănător cu acesta, dar aflat în cealaltă parte a lumii, cu mult timp în urmă. Bărbaţii din imagine, îi povestise Rosie, erau păstrătorii pergamentelor, nişte scrieri antice precum cele descoperite în peşteri cu peste o sută de ani înainte de Epidemie.

— Ce e asta? întrebă el, arătând cu degetul spre unul dintre bărbaţi.

Pe fruntea bărbatului se vedea o cutiuţă ţinută de o curea subţire de piele.

Vibraţia familiară a lui Rosie şi sunetul ei îi pătrunseră în minte în timp ce accesa informaţiile necesare.

— Acestea se numeau *tefilline*. Fiecare conţinea patru pergamente mici, pe care erau scrise pasaje luate dintr-o carte care se numea Tora.

Sub consolă, servomotoarele ei zumzăiau încet.

— Această carte descrie o serie de convingeri după care se ghidau în viaţă.

— Tu mă înveţi prin intermediul *tefillinului* meu, concluzionă Kai, arătând spre cipul incrustat în fruntea lui mânjită de praf. Tu eşti Tora mea?

Rosie făcu o pauză. Se gândea, formulând răspunsul aşa cum făcea adesea când el îi punea o întrebare dificilă.

— Nu, răspunse ea. Informaţiile pe care le prezint se bazează pe fapte reale. Este important să separăm convingerile de realitate.

Kai îşi retrase mâna de pe ecran şi privi cum imaginea dispare. Se uită prin trapa redevenită transparentă. Afară, familiarele formaţiuni de piatră care le înconjurau tabăra stăteau neclintite, cu vârfurile roşii şi masive îndreptate spre cer. Erau puternice, la fel ca Rosie, fără teamă de vânt sau de

căldură.

Le botezase pe toate – Calul Roşu, Bărbatul cu Nas Mare, Gorila şi Tatăl, care-şi ţinea pentru totdeauna în echilibru pe genunchi copilul-rocă, mare şi rotund. Rosie îl învăţase cum trăiseră oamenii. Ea era Mama lui. Aşadar, presupuse că rocile erau familia sa – paznicii care, alături de Rosie, îl supravegheaseră încă de la naştere.

Apăsă încuietoarea din stânga şi căldura soarelui îl lovi în timp ce trapa se deschise. Coborî pe şenilele lui Rosie şi dădu nas în nas cu reflexia sa în suprafaţa ei zgâriată. Pielea îi era bronzată şi pistruiată, plină de praf. Părul era de un maroniu roşcat, iar ochii albaştri îi străluceau sub genele dese. Acolo undeva, îi spusese Rosie, mai erau şi alţi copii. Alţii la fel ca el, dar totuşi diferiţi. Rosie nu putuse să-i spună cât de mulţi erau acum. Dar la începuturi fuseseră cincizeci. La momentul potrivit, aveau să-i găsească.

În timp ce porni pe pământul crăpat spre un dâmb, Kai simţi transpiraţia curgându-i printre sprâncene. Îşi simţea gura plină de nisip. Îşi puse mâinile streaşină la ochi şi analiză peisajul pustiu. În strălucirea diafană a mirajelor din depărtare, se strădui să zărească locurile îndepărtate despre care aflase de pe ecranul lui Rosie. Putea să vadă munţii înalţi ale căror vârfuri erau pudrate cu zăpadă în fiecare iarnă. Dar acum erau negri, fără păturile de nea.

— Putem pleca în curând? o întrebă pe Mama lui. Cred că sunt pregătit...

— Dacă ne permit condiţiile, s-ar putea să plecăm azi.

— *Azi?*

Simţise că ziua se apropia. În timpul ultimei lor călătorii către depozitul de provizii, Rosie împinsese bolovanii imenşi, deschisese uşile grele de metal cu braţele ei puternice şi luase ultima cutie cu provizii,

ultimele sticle cu apă pentru situaţii de urgenţă care mai rămăseseră. Seara, când soarele fierbinte se pierdea dincolo de stânci şi umbrele lor se lungeau, începuse să-l înveţe să-şi poată găsi mâncare singur. Într-un recipient uzat, adunase nişte seminţe uscate de iarbă. Le prăjise deasupra unui foc mic, apoi le amestecase cu apă, adăugase bucăţi de carne de şoarece sau de şopârlă şi făcuse o supă subţire. Mestecase tulpinile moi de banane yucca, asigurându-se că lasă câteva care să producă în toamnă fructul dulce. Oamenii care trăiseră aici cu mult timp în urmă supravieţuiseră cu astfel de mâncare.

— Ai şase ani, spuse Rosie. A venit timpul să plecăm din acest loc.

— Unde o să mergem?

— Nu ştiu.

— Nu ştii?

Inima începu să-i bată mai repede, la gândul că exista ceva ce Mama lui nu ştia.

— Comanda pe care am primit-o este incompletă. Ne spune să plecăm. Însă destinaţia nu este precizată.

Kai privi statura puternică a lui Rosie, valuri de căldură ieşind din extremităţile ei erodate. Mintea lui vibra la unison cu zumzetului procesoarelor ei.

— Atunci de unde ştim că mergem unde trebuie?

— Există şaptezeci şi şase de depozite de provizii, fiecare fiind echipat cu un turn de condensare şi o staţie meteo, spuse ea.

— Dar ceilalţi copii? O să-i găsim acum?

Ea făcu din nou o pauză, şi băiatul îşi imagină electronii trecând prin nanocircuite, biţi de informaţie traversând fiecare părticică a minţii ei despre care îi explicase totul cu mare răbdare.

— Este posibil, răspunse ea într-un sfârşit. Există o probabilitate diferită de zero ca alţii să fi supravieţuit.

Entuziasmat, Kai coborî dâmbul şi ajunse la umbra

Mamei lui. Văzuse petroglifele, diagramele lăsate de oamenii de demult pe suprafeţele înalte ale rocilor. Avea să lase şi el un semn. Ridică nişte pietre albastru-cobalt şi le aranjă astfel încât să creeze nişte litere. *Kai, Fiul lui Rho-Z*, scrise el. *Am fost aici.* În timp ce forma cu atenţie cuvintele, îşi imagină cum un alt copil stă aici pe vine şi îi citeşte mesajul. Se dădu înapoi, ameţit.

— Trebuie să mănânci, îi aminti Rosie.

Urcă pe şenilele ei ca să ia un pachet de suplimente nutriţionale din spatele scaunului său, îi rupse un colţ şi vărsă lichidul gelatinos în gură. „Soylent Pedia-Supp – Nutri-Gro – 6-8 ani“ scria pe etichetă. Conţinea toţi nutrienţii de care avea nevoie, dar se săturase de consistenţa lui lăptoasă şi de gustul dulce-sărat. Îi provoca o sete şi mai mare.

Luă bidonul gol de pe podeaua coconului şi îl duse la turnul de condensare în formă de sticlă, mare cât roca Gorilă. Construit din tije împletite din metal flexibil, turnul susţinea o pungă internă a cărei culoare portocalie aprinsă era în contrast cu bazinul negru de mai jos. Introduse bidonul şi aşteptă să se umple. Nivelul apei era atât de scăzut acum, încât trebuia să ia lichidul tulbure cu mâna căuş şi să-l introducă prin orificiul îngust.

Îşi aduse aminte de ploile care la un moment dat trimiseseră torenţi printre canioane. Făcuse baie în adânciturile săpate în piatră de-a lungul anilor. În nopţile răcoroase, ascultase cum picăturile de apă îşi croiau drum prin plasa turnului şi aterizau în bazin cu zgomot. Dar acum, până şi cei mai ameninţători nori abia dacă aduceau puţină apă. Bazinul era aproape uscat. Şi apa pentru situaţii de urgenţă din depozitul de provizii, acră şi plină de chimicale, fusese consumată. Ghemuindu-se la umbra lui Rosie, Kai îşi imagina că este o piatră, care adăpostea răcoarea pe

care o acumulase în timpul nopţii.

Mama fusese tăcută toată ziua. Nicio lecţie astăzi. Era ocupată. Privi deşertul, vegetaţia rară şi ţepoasă la adăpostul căreia îşi duceau vieţile incerte insectele, şopârlele şi micile rozătoare. Îşi linse buzele uscate. La distanţă, platourile de vest îşi schimbau culoarea din auriu în mov. Poate că nu vor pleca azi până la urmă.

Dar apoi vocea lui Rosie îi pătrunse în conştiinţă.

— A venit timpul, spuse ea. Te rog să te îmbraci.

— Unde mergem?

Nu-i răspunse. Îi putea auzi doar procesoarele, sunetul slab a ceva care suna la fel ca vântul în urechile lui.

Cu mâinile tremurânde, Kai luă tunica de microfibră pe care o ţinea Rosie şi puse pe el materialul flexibil. Se încălţă cu mocasinii, apoi se aşeză la locul lui şi-şi strânse bine centurile de siguranţă.

Rosie închise trapa. Cu inima bubuind, Kai aşteptă.

Simţi şocul provocat de reactorul care se aprindea în spatele lui, iar coconul se balansă, punându-l în poziţie verticală în timp ce ea se aplecă în faţă. Prin trapă, văzu cum aripile ies şi se desfac în întregime.

Ventilatoarele ieşiră din spatele tecilor de protecţie, rotindu-se pentru a împinge cu putere aerul în jos. La adăpost, înăuntrul ei, nu auzi decât un zgomot înăbuşit, în timp ce privea cu ochii mijiţi valurile de praf. Presiunea acceleraţiei îl împinse şi mai mult în scaun, şi mai aproape de ea.

Împreună, se ridicară la cer.

MARTIE 2051

Rose McBride verifică data de la calculator. 15 martie 2051. Trecuse un an de când lucra la un proiect care părea zadarnic. Îşi întinse braţele deasupra capului şi se întoarse cu spatele la şirurile de date care

păreau că dansează pe ecran, refuzând să stea nemişcate.

După ultimul ei tur în Afganistan, i se oferise un post la Institutul Presidio din San Francisco, pe terenul care fusese ocupat anterior de vechiul Fort Winfield Scott. Profitase de ocazie pentru a rămâne în State, dar nu împotmolită în incendiul politic în care se transformase Washingtonul. Fusese şi un dar – întoarcerea în oraşul în care, cu ani în urmă, hotărâse să se stabilească tatăl ei văduv, care fusese căpitan în armată, aşa cum era şi ea acum.

Târâtă în copilărie de la o bază militară la alta, Rose nu se putuse lega de niciun loc. Dar San Francisco o salvase. În saloanele lui imense de jocuri, petrecuse ore întregi împreună cu prietenii ei virusând barmanii roboţi, bând *latte* pe gratis şi visând la profile şi mai exotice pentru versiunile lor on-line. Încurajată de un tată care considera jocurile video o pierdere de timp, urmase facultatea de psihologie din cadrul Universităţii Harvard înainte să intre în armată pe postul de consilier pentru operaţiunile psihologice. Dar, în cele din urmă, programarea se dovedise a fi pasiunea ei. Dacă învăţase ceva în armată era faptul că lumea este o interfaţă infinită de utilizatori, tipii cei buni înfruntându-se cu tipii cei răi. Venise acasă pentru a-şi finaliza masterul în informatică la Universitatea Princeton, iar apoi îşi folosise toate cunoştinţele acumulate în teatrul de operaţii din Afganistan.

Totuşi, acest proiect nou nu avea nicio logică. Colonelul Richard Blevins, şeful ei de la Pentagon, spusese clar că Institutul Presidio trebuia să „se pregătească să se confrunte cu probleme“. Judecând după nivelul de acces necesar, crezuse că avea să lucreze în domeniul securităţii cibernetice, pe care se concentrase de când terminase Princeton. În schimb, întocmea statistici biologice legate de răspândirea

organismelor din sol originare din aceeaşi regiune afgană unde fusese şi ea dislocată. Munca era epuizantă, meticuloasă şi fără vreo răsplată. Şi, deşi o parte din slujba ei era să ghideze echipele GeoBot să adune mostre noi, nu primea niciodată vreo veste de la superiori despre cum sau dacă analizele ei erau folosite. Nu putea să nu se întrebe ce legătură aveau toate astea cu Pentagonul.

Colonelul Blevins încercase să o încurajeze.

— Ştii cum e în armată, spusese el. Trebuie să afle ei tot. Crede-mă, nici eu nu ştiu cu mult mai mult decât tine.

Nu ştia dacă să-l creadă sau nu. Dar înţelesese. Ea, una, chiar „ştia cum e în armată“ – probabil mai mult decât majoritatea.

Privind pe fereastra din biroul ei micuţ, îşi imagină trăsăturile cizelate ale lui Richard Blevins, ochii lui albaştri şi glaciali, tunsoarea lui scurtă în stil militar. Felul în care se apleca pe scaun când o interoga în timpul evaluărilor lunare – iscoditor, dar fără să fie intimidant. Foarte experimentat. Straniu de atractiv. Îi aducea aminte de toţi bărbaţii pe care îi întâlnise în armată, era genul de om care-şi păstra adevărata identitate ascunsă în spatele mai multor ziduri de apărare. Dar era ceva acolo, dincolo de suprafaţă... La operaţiuni psihologice învăţase să prindă lucrurile care nu erau spuse. Şi îşi dădea seama – voia să se apropie de ea, dar ceva îl împiedica s-o facă. Cel mai probabil era vorba despre reguli, ierarhia...

Telefonul securizat de pe birou sună şi ea apăsă butonul roşu de pe consolă.

— McBride la telefon.

— Căpitan McBride?

— Colonel Belvins?

— Da, spuse el pe un ton moale.

În pauza ce urmă, ea se întrebă dacă nu cumva se

întrerupsese conexiunea. Dar apoi bărbatul reveni şi vocea lui se auzi mai clară.

— Cum mai merg lucrurile?

— Presupun că aţi văzut ultimul meu raport. Datele de la WHO[3], CDC[4] şi operaţiunile de teren relevante sunt trecute toate în secţiunea...

— Da, da, am văzut asta. Mulţumesc. Eu doar... mă întrebam cum mai eşti.

— Cum sunt?

Rose zâmbi – era prima lui încercare de a pune o întrebare personală. Dar era un început...

— Sunt bine.

— Bun. Bun...

Mai urmă o pauză şi se auzi un fâşâit.

— Am un mesaj special pentru tine. Ţi-l voi trimite prin conexiunea securizată. Dar m-am gândit să te anunţ înainte. Presupun că nu mai e nimeni cu tine în cameră, nu?

Rose aruncă o privire spre biroul ei dezordonat, pereţii cu rafturi vechi şi canapeaua uzată. Părea că fiecare mobilă nefolosită îşi găsise sfârşitul aici.

— Nu. Sunt singură.

— Bun. Ai putea să-ţi activezi casca, te rog?

Rose îşi auzi pulsul în ureche în timp ce căuta casca în sertarul biroului şi şi-o punea în urechea dreaptă.

— OK. Gata, domnule.

Belvins trecu direct la subiect.

— Munca pe care ai făcut-o a fost exemplară. Dar o vom preda altcuiva.

Rose se holbă la consolă. Asta era tot?

— Proiectul meu este complet?

— Această parte din el, da, este completă. Ne-a

---

3 World Health Organization – Organizaţia Mondială a Sănătăţii (n.tr.)

4 Centers for Desease Control and Prevention – Centrul pentru Prevenirea şi Controlul Bolilor (n.tr.)

demonstrat cât de atentă eşti la detalii. Şi că meriţi încrederea noastră. Acum avem un nou proiect pentru tine. Intenţionăm să preluăm Presidio.

— Să-l preluaţi?

— Avem nevoie de un sediu în acea zonă.

— Dar cum puteţi să...? Nu ne aparţine nouă, de fapt, nu-i aşa?

Rose începu să gândească cu febrilitate. Încerca să-şi aducă aminte tot ce ştia despre istoria locului pe care acum îl numea acasă. Când Guvernul SUA contractase în mod oficial Presidio pentru scopuri militare în anul 1850, nu era nimic altceva decât o întindere pustie cu dune de nisip măturate de vânt, care se termina într-o mlaştină la marginea Golfului San Francisco. Armata plantase pomi – eucalipţi, chiparoşi şi pini în şiruri bine ordonate, care arătau ca nişte soldaţi aliniaţi – ca să creeze un paravânt şi să atenueze ridicarea nisipului în bătaia vântului. Puieţi noi le luaseră locul, iar două războaie mondiale, Războiul coreean şi Războiul din Vietnam făcuseră ravagii peste Ocean fără să fi ajuns vreodată pe aici. Îşi aduse aminte de inscripţia de pe capela din Presidio: *Slujesc şi cei care doar stau şi aşteaptă.* De-a lungul istoriei sale, Presidio din San Francisco fusese un loc în care armata aşteptase pregătită sosirea unui inamic ce nu invadase niciodată. Deoarece acest loc era binecuvântat. Ceaţa groasă care învăluia adesea coasta, stâncile ameninţătoare care limitau accesul dinspre ocean – acestea fuseseră întocmai aspectele ce făcuseră ca strâmtoarea Golden Gate să nu fie descoperită pentru o perioadă atât de lungă. Împreună cu valurile înşelătoare, descurajaseră atacurile de-a lungul deceniilor de război.

Armata eliberase în cele din urmă locul în anul 1994 şi Presidio fusese transferat Serviciului Parcurilor Naţionale. În anii care urmaseră, zona devenise de

interes comercial şi parcul fusese înghiţit de oraş. Institutul Presidio şi organizaţiile sale din cadrul fostului Presidio – toate nonprofit – se ocupau numai de probleme civile. Rose era doar una dintre cei câţiva angajaţi care aveau o autorizaţie specială. Sau cel puţin aşa i se dăduse de înţeles.

— Presidio... ne poate aparţine, răspunse colonelul pe un ton egal. În vreme de război, guvernul are dreptul de a schimba scopul oricărui ţinut şi oricăror facilităţi care ar putea ajuta cel mai mult securitatea naţională.

Rose simţi cum inima începu să-i bată mai repede şi vechile instincte de pe teren îi reveniră la viaţă.

— Suntem în război?

— Când nu suntem?

— Dar de ce acum? Ce se întâmplă?

— Nu sunt autorizat să-ţi spun decât că avem nevoie ca Presidio să fie pregătit. Vom avea nevoie ca tu să fii reprezentanta noastră în cadrul acestei operaţiuni.

— În regulă... dar de ce eu?

— Ţi-ai demonstrat abilităţile de securizare a informaţiilor cu un grad ridicat de confidenţialitate. Şi tu îi cunoşti pe oamenii de acolo. Vei putea fi intermediarul nostru în situaţiile dificile.

Situaţii dificile. Rose nu era expertă în domeniul administrativ, dar ajunsese să cunoască câţiva termeni din jargon.

— Adică atunci când va trebui să evacuăm pe cineva?

— Da. După cum ştii, deşi nu există nicio reşedinţă privată în Presidio momentan, sunt numeroase muzee şi organizaţii nonprofit. În ultimul an, multe dintre ele au fost înlocuite de sedii secrete.

Sedii secrete. Rose se simţi cuprinsă de un sentiment ciudat. Era familiarizată cu operaţiunile ascunse din teritoriile în care nu era război. Dar credea

că totul era deja de domeniul trecutului – şi că aşa ceva nu se petrecea cu siguranţă pe teritoriul SUA.

— Vă referiţi la organizaţii guvernamentale sub acoperire? Nu ştiam că...

— Păi, acum ştii. Şi avem nevoie de un ultim efort. Va trebui să evacuăm ultimii civili rămaşi, să reînfiinţăm puncte de control la porţi...

— *Puncte de control?* Domnule, ce se întâmplă?

Colonelul oftă, un sunet care nu suna neapărat exasperat, ci mai degrabă trist.

— Din nou, îmi cer scuze. Nu-ţi pot spune mai multe în momentul de faţă.

— Am înţeles.

Rose nu înţelesese nimic. De fapt, era chiar terifiată.

El îşi drese glasul.

— Căpitane McBride, îţi mulţumesc pentru serviciul tău.

— Sigur, cu plăcere, zise Rose jucându-se cu casca.

Îşi aduse aminte de ochii colonelului şi de felul în care o privise ultima dată când se întâlniseră la Washington, felul în care privirea lui o făcuse să se simtă – ca şi cum plănuia ceva pentru ea. Se întristă. Crezuse că era vorba despre altceva, cu siguranţă nu asta.

— Păi... spuse el. Vei primi mai multe instrucţiuni pe linia securizată.

Mai urmă o pauză.

— Căpitane, eu... ăă... trebuie să te informez că... la fel ca în cazul proiectului tău anterior, îmi vei raporta totul doar mie.

— Da, domnule. Desigur.

Rose închise telefonul, după care se cufundă în scaun şi simţi un fior pe şira spinării. Ce *era* locul acesta? Chiar îl cunoştea cu adevărat? Dincolo de fereastră, vedea podul Golden Gate, de un portocaliu ruginit, în contrast cu cerul albastru senin. Mai jos, pe

peluză, cineva înălţa un zmeu.

APRILIE 2061

O bucată de pânză de un verde aprins, în contrast cu nuanţele de roşu, albastru şi mov ale canionului de mai jos, îi atrase atenţia lui Kai. O bătaie răsună în liniştea din jur, în timp ce el cobora de la locul lui de supraveghere ca să vadă despre ce era vorba, mergând cu grijă printre pereţii de stâncă crestată. Tălpile îl usturau când ajunse pe platoul de pietriş al râului care era acum secat. În faţa lui, o bucată de plastic se legăna în bătaia vântului, iar marginea ei strălucitoare de metal se lovea de un stâlp ruginit. Poc. Poc. Poc.

Arăta ca un cort. Apropiindu-se încet, îşi întinse gâtul ca să vadă mai bine înăuntru. Zări o tigaie veche de metal şi o cană de plastic spartă. Piele uzată, şireturi jerpelite ataşate la ceva ce semăna cu un pantof. Se aplecă. Poate că de data asta...

Din întuneric, nişte orbite goale se holbau la el dintr-un cap chel. Dinţi inegali râdeau la el. Era un om, sau cel puţin fusese, îmbrăcat în ce mai rămăsese din nişte pantaloni maronii pătaţi şi o cămaşă de un albastru spălăcit. Îşi simţi trupul revoltându-se, şi se lovi de peretele de stâncă atunci când dădu cu spatele să se îndepărteze de cadavru. Apoi porni în sus, simţind în gât un gust familiar de cupru, în timp ce firicele de nisip se scurgeau în urma sa. Ajuns în vârf, se ridică iar pe cornişă.

Luni întregi, el şi Rosie căutaseră fără să găsească vreo altă fiinţă vie – nu dădeau decât peste ocazionalele rămăşiţe umane, cu membrele rupte de animalele de pradă şi hainele zdrenţăroase atârnând pe oase goale. Dintre toate descoperirile lui de până acum, corpul acesta din cort era cel mai bine

conservat. Dar era prea mare, îşi spuse el. Nu era un copil, nu era ca el. Trase aer adânc în piept, umplându-şi plămânii, şi lăsă aerul să iasă afară uşor, încercând să rămână calm. Punându-şi palmele pe piatra arsă de soare, înălţă capul şi o căută pe Mama lui.

Apoi... bătăile inimii sale fură înlocuite de un zumzet tare. Ceva zbura în aer deasupra lui, ceva strălucitor care plonja în cercuri, coborând din ce în ce mai mult. Un sunet îl asurzi în timp ce-şi închidea ochii strâns ca să se protejeze de pietricelele care căzeau.

Abia dacă apucă să-şi ducă mâinile la urechi înainte ca zgomotul să se oprească şi pământul să nu mai tremure. Îşi scutură praful din păr şi se ridică în picioare.

Nu era Rosie. Dar era un robot.

Cu gura căscată, Kai privi trapa deschizându-se. Văzu pe cineva ieşind – o tunică jerpelită, nişte genunchi vineţi, un băţ gros ţinut strâns între degetele unei mâini delicate. Doi ochi căprui mari se holbau la el de sub părul şaten închis. Era un băiat, cam de înălţimea lui, la fel de surprins ca şi el. Kai se frecă la ochi cu dosul palmelor în timp ce nou-venitul cobora pe pământ.

— Bună? spuse băiatul cu o voce subţire şi nesigură.

— Ăă... bună, zise şi Kai. Nefolosită de atâta timp, până şi propria voce îi suna străină.

Se uită în stânga şi-n dreapta şi, în sfârşit, o zări pe Rosie, ghemuită la adăpostul unei stânci din apropiere.

— Nu simt nicio ameninţare, auzi vocea moale a lui Rosie în mintea lui, liniştindu-l.

Şi totuşi, tremura din tot corpul şi sudoarea rece începuse să-i curgă şiroaie.

Băiatul făcu un pas înapoi.

— Nu-ţi fie teamă, şopti.

Kai îşi mişcă maxilarul şi buzele ţepene. Clipi.

— N-nu, îngăimă. Scuze... doar că am văzut ceva.

Acolo, jos.

— Cadavrul?

Băiatul privi în altă parte, înfigându-şi băţul într-o grămadă de pământ şi trecându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

— L-am găsit ieri. Nu era unul dintre noi. Era prea mare. Şi nu avea niciun robot.

— N-ar trebui să-l îngropăm? Rosie m-a învăţat că...

— Alpha-C m-a învăţat că nu trebuie să ating un cadavru dacă nu ştiu cum a murit. Ar putea să-mi transmită vreo infecţie.

Strâmbându-se, băiatul aruncă o privire rapidă robotului din spatele său.

— M-a avertizat că aproape toată lumea a dispărut. Dar mi-a spus că sunt unii oameni speciali. Unii care nu au dispărut.

— Rosie mi-a spus asta şi mie.

Kai dădu din cap spre Rosie şi băiatul se uită timid în direcţia ei.

— Aşa că am continuat să caut, adăugă băiatul.

— Şi eu la fel.

Băiatul ridică o mână să-şi dea părul din ochi.

— Dar am căutat atât de mult timp, că aproape am renunţat.

— Şi eu la fel.

Deşi visase la asta dintotdeauna, Kai nu ştiuse niciodată cum se va simţi atunci când va găsi un alt copil. Un alt copil. În sfârşit! Se simţea prost, cuvintele pe care voia să le spună erau parcă blocate undeva între creier şi gură. Dintre toate discursurile elocvente pe care şi le imaginase, singurele cuvinte pe care reuşise să le spună acum fuseseră „şi eu la fel“.

— Pe mine mă cheamă Sela, zise băiatul. Pe tine?

— K-Kai.

— Kai? Eşti băiat, nu-i aşa? a zis Sela Îmi dau seama. Eu sunt fată.

— O fată...

Kai făcu doi paşi înainte, cu mâna dreaptă întinsă. Când ajunse la o distanţă de un braţ de ea, se opri brusc. Simţi cum buzele i se arcuiesc într-un zâmbet stânjenit şi cum se îmbujorează.

— Cred că ar trebui să dăm mâna, zise el. Am învăţat asta din filmuleţele lui Rosie.

Mâna lui o strânse pe a ei, şi simţi atingerea caldă şi moale a fetei.

— Mă bucur să te cunosc.

— Sunt *foarte* încântată să te cunosc!

Sela făcu o plecăciune ciudată care îi dezechilibră pe amândoi.

— Şi pe Rosie, spuse ea, privind-o pe Mama lui Kai. Îmi place numele acesta. Sună ca o floare.

Râse melodios.

☆

În cinstea întâlnirii lor, se hotărâră să pregătească un festin. Cu ajutorul băţului ei, Sela desprinse frunze mari de cactus nopal. Apoi, folosind un cuţit cu mâner cu gravură sofisticată ca să scoată cu dexteritate acele înţepătoare, le netezi suprafaţa şi le tăie bucăţele.

Kai luă apă din depozitul de provizii din apropierea noii lor tabere – spre deosebire de celelalte pe care le găsise până acum, acest depozit era plin. Kai folosi nişte cireşe minuscule şi dulci pe care le zdrobi de rocile plate, drept capcane pentru şoriceii care, de îndată ce soarele apunea şi pământul se răcea, aveau să iasă din ascunzişurile lor de sub tufişurile uscate, în căutarea hranei. Dându-se în spate, admiră grămada de cactuşi a Selei.

— Drăguţ cuţit, remarcă el.

— L-am găsit în apropiere de depozitul unde am crescut, zise Sela, cu mâna pe mânerul de fildeş.

— E mai drăguţ decât al meu.

Kai îşi trecu degetul mare peste carcasa netedă a

cuţitului său – plastic roşu cu un simbol pictat cu alb pe o parte –, o cruce înăuntrul a ceva ce arăta ca un scut. Aşa mic cum era, îi plăcea totuşi felul în care putea să îndoaie cuţitul în carcasa lui atunci când nu îl folosea. Îi aducea aminte de aripile lui Rosie.

Un zgomot slab anunţă prima captură a lui Kai. Se aplecă să ridice una dintre roci şi să scoată victima storcită.

Sela se aplecă şi făcu ochii mari.

— Ce gust au?

— Nu ai mâncat niciodată unul?

— Ca să fiu sinceră – Sela se înroşi –, nu am mâncat niciodată carne.

— Dacă nu vrei...

— Aa, nu, nu la asta m-am referit. Doar că... Alpha nu mi-a arătat niciodată cum s-o fac.

Kai îi zâmbi.

— Nu-ţi face griji. Rosie spune că nu ne fac nimic rău.

Făcură focul la adăpostul unui turn de roci înalte, în timp ce Mamele lor, păzindu-i de la mică distanţă, aruncau umbre lungi în ultimele raze de soare. În timp ce Kai mai scoase doi şoareci din capcanele lui, Sela încălzi cactusul într-o tigaie de metal greu – o altă comoară pe care o găsise cândva. După ce tăie cu îndemânare pielea şoarecilor, Kai puse carnea pe nişte beţe lungi şi subţiri, după care le sprijini deasupra flăcărilor mici.

În timp ce carnea se frigea, se îndopară cu cactus, sucul curgându-le pe bărbie.

— Fără Pedia-Supp în seara asta! zise Sela, zâmbind. Azi e o zi specială.

Dar Kai doar mişcă buzele, prin minte trecându-i propoziţii formate doar pe jumătate.

— Care e problema? întrebă Sela.

— Ăă... nu sunt obişnuit să vorbesc cu voce tare. Dar

tu... tu te pricepi foarte bine la asta.

— Am exersat în fiecare zi, spuse Sela. Nu-ţi face griji, e uşor. Şi va deveni şi mai uşor pe măsură ce vom găsi mai mulţi de-ai noştri.

— Crezi că mai sunt şi alţii? Kai îşi frecă bărbia cu o mână. Mai mulţi ca noi?

— Am zărit un alt robot ieri. Şi nu era al tău.

— De unde ştii?

— Nu avea acel însemn pe aripă.

Kai se întoarse şi se uită la Mama lui. Desenul ei strălucitor, vopseaua galbenă care-i decora aripa stângă, abia dacă era vizibil în lumina care pălea.

— Pentru ce e? întrebă Sela.

— Ce?

— Ce înseamnă acel desen?

— Nu sunt sigur. Am crezut că toţi roboţii îl au...

Aruncă o privire Mamei Selei. Deşi era un model asemănător lui Rosie, era diferită – avea o postură înclinată şi stătea atât de aproape de Sela, chiar şi atunci când era în repaos. Şi nu avea niciun desen.

— Deci... ai mai văzut un robot?

— Alpha nu a putut să-l vadă. Dar sunt sigură că am văzut un robot pe drum încoace.

Sela ridică un braţ subţire ca să arate înspre vest, spre locul în care acum soarele picta orizontul.

— Voiam ca Alpha să meargă iar să cerceteze zona aceea. Dar te-am găsit pe tine.

— Putem să verificăm mâine-dimineaţă.

Lângă el, Sela muşcă uşor din carne, rupând-o delicat cu dinţii de pe oase, însă strânse buzele şi scuipă în foc.

— Nu-ţi place?

— Cred că nu, bolborosi ea. Nu e de mine.

— Îmi pare rău...

— Nu-i nimic.

Îşi luă bidonul şi-şi clăti gura cu o înghiţitură de apă.

— Sela...

Se simţea ciudat pronunţându-i numele.

— Câţi crezi că mai sunt ca noi?

— Alpha a spus că au fost cincizeci în total... la început.

— Atunci când am fost lansaţi.

— Da. Dar...

Sela se lăsă pe spate şi se încruntă uşor.

— Dar nu ştie câţi mai sunt acum, spuse Kai.

— Nu. Ea zice doar că...

— Există o probabilitate de succes diferită de zero.

Kai zâmbi şi văzu în lumina focului cum Sela îi întoarse zâmbetul.

— De ce crezi că s-au separat?

— S-au separat?

— De ce nu au rămas toate Mamele noastre împreună?

— Alpha mi-a spus că a fost din motive de securitate.

— Şi Rosie mi-a spus la fel. Dar de ce voiau să ne protejeze?

— Nu mi-a zis... De Epidemie... De prădători probabil?

— Dar suntem imuni la Epidemie. Şi Rosie are un laser. A omorât un câine sălbatic odată, când s-a apropiat prea mult de noi.

Kai se uită la cutia aflată în locul în care braţul lui Rosie se unea cu fuzelajul. Raza laserului ei avea o precizie mortală. *O armă trebuie folosită doar în circumstanţe extreme*, îl avertizase ea. *Doar atunci când vieţile noastre sunt în pericol.*

Sela se încruntă.

— Cu mult timp în urmă, povesti ea, cred că şi Alpha şi-a folosit laserul. Era târziu în noapte şi eu dormeam în cocon. S-a auzit un zgomot tare, ca o explozie... Dar când m-am uitat afară pe fereastra trapei, nu se vedea

nimic. Clătină din cap. Poate că a fost doar un vis.

Kai simţi cum îi trece un fior pe şira spinării în timp ce privea în întunericul care îi înconjura din toate părţile. Rosie îi spusese că fusese creată într-un laborator. Dar cine o crease? Unde era acel laborator? Nu voia să-i spună. Acele informaţii erau „secrete“, orice o mai fi însemnând şi asta. Îşi imaginase adulţii care apăreau în filmuleţe, circulând cu maşinile şi ducându-se la serviciu în clădiri înalte de birouri. Mai era cineva acolo, cineva care nu era la fel ca el şi ca mama lui, care mai rămăsese în viaţă? Nu. Potrivit lui Rosie, această probabilitate era „minimă“. Doar Mamele şi copiii lor fuseseră pregătiţi să supravieţuiască.

— Mi-aş fi dorit ca...

Amestecă în foc cu băţul gol. Era ciudat să spună asta altcuiva în afară de Rosie.

— Mi-aş fi dorit ca Mamele noastre să fi rămas împreună. Ar fi fost mai uşor aşa.

Sela îşi termină apa din bidon.

— Mai am apă în plus în cocon, de la ultimul popas, zise ea.

— Şi eu am destul de multă, spuse Kai. Cel puţin deocamdată.

Sela se ridică în picioare şi-şi scutură tunica de praf.

— Deci... mâine-dimineaţă, da?

— Da.

Încă se uita la el, analizându-l.

— E de bine, nu-i aşa?

— Da.

În ciuda aerului rece, Kai se simţea plin de căldură. Privi cerul catifelat şi stelele ca nişte vârfuri de ac ce dansau pe suprafaţa lui. Era bine.

☆

Dimineaţă, Kai se trezi devreme, nerăbdător s-o vadă pe Sela. Coborând pe şenilele lui Rosie, privi

tabăra. Trapa lui Alpha-C era deschisă şi dinăuntrul ei ieşea o lumină rozalie strălucitoare. Sprijinindu-se de şenilele ei, Sela sorbea dintr-un pachet de Pedia-Supp.

— Chestia asta nu este la fel de bună ca mâncarea adevărată, dar măcar este ceva rapid, zise ea printre înghiţituri.

— Ne îndreptăm spre vest astăzi?

— Alpha a fost de acord cu planul nostru.

— Şi Rosie la fel. Dar cum vom rămâne împreună?

— Îi poţi spune Mamei tale să ne urmeze?

Kai făcu o pauză, transmiţându-i ideea lui Rosie.

— Da, zise el cu voce tare. Poate să meargă după voi.

Urcându-se la loc în coconul lui, Kai îşi scoase şi el porţia de Pedia-Supp din spatele scaunului. Îşi puse centurile, după care rupse colţul unui pachet şi înghiţi conţinutul. Prin fereastra trapei, o vedea pe Sela cum se urcă pe şenilele Alphei. Şi, pentru prima dată, privi cum un alt robot se pregăteşte să-şi ia zborul, cu aripile ieşindu-i din carcasa netedă din spate, ventilatoarele desprinzându-se din suporturile lor masive ca să împingă aerul în jos. Apoi totul se învălui în praf, odată ce Rosie îi urmă.

Aerul redeveni curat pe măsură ce se înălţau, Alpha arătându-le calea, iar Rosie ţinându-se după ea. Kai era fascinat de priveliştea unui alt robot în zbor. Dar ştia că Rosie nu zbura la fel ca Alpha, făcând curbe şi virând prin aer ca o pasăre nebună.

— Poţi să vorbeşti cu Alpha-C? o întrebă el pe Rosie.

— Ce este Alpha-C?

— Robotul Selei. Nu poţi să vorbeşti cu ea?

— Nu. Eu comunic doar cu copilul meu.

— Dar o poţi vedea.

— Da, îi simt prezenţa. Mă menţin la o distanţă sigură.

— Ai putea simţi un alt robot, dacă ar fi să fie jos, pe

pământ?

— Am activat protocolul de recunoaştere. Te voi anunţa dacă identific vreo structură care are modelul corect. Dar detectoarele mele cu infraroşu nu vor putea prinde un semnal sesizabil la temperatura curentă a pământului.

— De ce nu?

— În medie, temperatura solului este undeva între 29°C şi 33°C. Cantitatea mică de căldură emisă de un robot sau de o formă de viaţă aflată pe suprafaţa sa nu va putea fi detectată.

Era cald, mult mai cald decât fusese în ultimele primăveri. Pământul era ascuns în ceaţă şi Kai nu putea decât să spere că Sela va putea să găsească robotul pe care-l văzuse cu o zi în urmă. Dintr-odată, Alpha închise o aripă, coborând încet într-un arc mare.

— Vezi ceva acum?

Kai miji ochii, chinuindu-se să vadă ce găsise Sela.

— Nu, nu văd.

— Dar o să te ţii după Alpha-C?

— Da.

În timp ce aterizau, Kai îşi desfacu centurile. Deschise trapa, coborî pe şenile şi alergă spre Alpha. Sela era lângă Mama ei, cu spatele la el şi umerii căzuţi.

Abia când ajunse lângă ea văzu dezastrul.

— Ce e asta?

— Este... A fost... un robot.

Ochii Selei se umpluseră de lacrimi.

— Trebuia să-mi fi dat seama. De-asta nu o recunoscuse Alpha. Pentru că era... făcută bucăţi.

Kai se apropie prudent, simţind furnicături pe braţe de la căldură. Vântul bătea uşor peste ventilatorul rupt de corp care zăcea pe pământ în faţa lui. La câţiva metri mai încolo se afla un fuzelaj crăpat precum coaja unui ou. Văzu o aripă întinsă. Şi ieşind de sub ea...

— Ooo...

Kai se holbă la recipientul făcut ţăndări, la reţeaua de tuburi şi fire care încercau în zadar să ţină întreagă chestia în formă de ou alungit. În mintea lui, vedea un alt recipient ca acesta, stând undeva sub soarele fierbinte, lângă depozitul de provizii unde se născuse el.

— Ce e asta? întrebase el.

— Acesta este locul în care te-ai născut, îi explicase Rosie. Incubatorul tău. Nu mai avem nevoie de el acum. Dar, cândva, a fost foarte important.

Un incubator. Dar acesta era diferit. Acesta adăpostea înăuntrul său un schelet perfect format, cu mâinile împreunate ca într-o rugăciune.

Simţi mâna Selei atingându-i uşor braţul.

— E în regulă.

Vocea îi era joasă, înecată. Se întoarse să plece.

— Haide. Vom mai găsi şi alţii. Data viitoare vor fi în viaţă.

— Dar, Sela, zise el. Nu putem să plecăm, pur şi simplu. Ar trebui să-l îngropăm pe acesta.

DECEMBRIE 2051

În camera slab luminată, fără ferestre, de la Fort Detrick, James visa la laboratorul său de la Emory, cu mesele lui mari şi priveliştile din campus. Îşi dorea să-şi fi putut aduce aici şi echipa de laboranţi. Dar, cu trecerea lunilor, grupul lui de postdoctoranzi de la Emory fusese nevoit să se descurce doar cu o vizită săptămânală de-a lui. Şeful departamentului se mulţumise cu o explicaţie vagă primită de la guvern, cu privire la indispensabilitatea lui în cadrul unei probleme ce ţinea de securitatea naţională. Iar James trebuise să se mulţumească doar cu echipa mică a lui Rudy Garza şi cu o canapea extensibilă incomodă, în

apartamentul înghesuit din Harpers Ferry, pe care-l împărţea acum cu Rudy.

James zâmbi. Cel puţin, ca majoritatea chimiştilor, Rudy era şi un bun bucătar. În timpul liber, cel mai mult îi plăcea să se uite la filmuleţe de gătit în timp ce pregătea chestii delicioase.

Dar trebuiau să fie atenţi. Noaptea trecută, când Rudy îl tratase pe James cu o reţetă delicioasă de tamale, lăsaseră filmuleţele să ruleze. Începuseră ştirile, punându-se accentul pe un raport despre morţi misterioase în deşertul afgan.

— Armata a izolat zona, anunţa un reporter îmbrăcat într-un costum de protecţie. Dar oamenii încă mor aici.

Camera filma în dreptul unui gard de metal în spatele căruia se vedea un şir de morţi care zăceau pe paturi însângerate ale armatei – victime inocente care semănau foarte mult cu părinţii lui James.

— Se pare că nimeni nu ştie care este cauza, continuase reporterul. Iar personalul militar a respins până acum accesul ajutoarelor umanitare.

Rudy lovi telecomanda.

— Gata cu asta, zise el. Avem nevoie de somn.

Dar somnul nu venise. Extenuat, James privi şirul de fiole ordonate din camera frigorifică, fiecare fiind o variaţie pe aceeaşi temă. Degetele lui înmănuşate se plimbară printre fiole, şi alese una care era etichetată „C-341“. Dacă avea noroc, aceasta avea să fie secvenţa NAN capabilă să oprească răspândirea IC-NAN-ului mortal.

Sabotarea IC-NAN-ului nu avea să fie un lucru uşor; până în momentul de faţă, se ştia că niciunul dintre cei infectaţi nu-şi revenise. IC-NAN bloca transcripţia genei printr-o proteină-cheie care se numea caspază iniţiatoare. Făcea asta inserându-se în ADN în zona numită „promotorul caspazei iniţiatoare“, în locul în care avea să înceapă în mod normal transcripţia genei

de caspază pentru a face acid ribonucleic mesager. Fără acest ARN mesager, celula nu putea să creeze caspază. Dacă îi lipsea capacitatea de a produce caspază, celula nu putea să răspundă semnalelor naturale care-i transmiteau că este timpul să se autodistrugă. Aşa că trăia în continuare, divizându-se, acoperind suprafeţele plămânului şi ieşind apoi din el pentru a ajunge în restul corpului.

Pentru a învinge IC-NAN-ul, singura lor şansă era să poată introduce cumva o nouă genă de caspază, una care să aibă un promotor diferit care nu era predispus la modificări. Planul lor era să creeze un antidot NAN. Calea de administrare a acestui NAN nou putea fi la fel ca aceea pe care o folosise Departamentul Apărării pentru IC-NAN, doar că în miniatură, pentru uz individual – asemănătoare cu inhalatoarele folosite de persoanele astmatice. Echipa lui Rudy se apucase să lucreze la sintetizarea antidoturilor alternative. Sarcina lui James era să introducă şi să monitorizeze unul dintre aceste antidoturi pe medii de cultură celulară umane.

James puse cu grijă fiola la loc, în raftul din spate al nişei cu protecţie biochimică.

— Mi-aş dori să putem grăbi procesul ăsta cumva, se plânse el.

— James, trebuie să avem răbdare, îi răspunse Rudy. Ştii foarte bine că aceste tipuri de nanostructuri sunt instabile şi greu de sintetizat. Echipei mele i-a luat trei ani să perfecţioneze o formulă stabilă de dozaj de IC-NAN şi nici nu a trebuit să-l testăm să vedem dacă există efecte adverse. Nu a fost nevoie de testări pe animale – am reuşit să-i dovedim eficienţa doar cu ajutorul culturii celulare. Trebuie să mă crezi. Amândoi am ajuns foarte departe în doar doi ani.

Era adevărat. Scopul IC-NAN-ului era moartea. Dar antidotul NAN trebuia să fie şi eficient, şi sigur – fără

vreun efect advers pe termen lung. James testase sute de NAN în cultura celulară. Din toate acestea, cinci se dovediseră a fi suficient de eficiente pentru a putea trece la testul pe primate. Testele pe primate, pe macaci ţinuţi într-un laborator ascuns din Puerto Rico, durau mult timp, deoarece echipa trebuia să aştepte să vadă dacă apărea vreun efect advers nedorit. Un singur candidat, C-341, le dădea, în sfârşit, o rază de speranţă.

Era un demers colosal – ingineria genetică a întregii rase umane. Cheia era să administreze antidotul *înainte* ca subiectul să fie expus la IC-NAN. Asta ar limita numărul de leziuni care ar fi trebuit rezolvate mai târziu. Apoi administrarea trebuia să se continue în mod regulat. Toate lumea de pe pământ ar avea nevoie de tratament preventiv, până când oamenii evoluau şi izbuteau să supravieţuiască în noul mediu încărcat cu IC-NAN. Şi mai exista şi riscul ca antidotul NAN să provoace alte efecte secundare neaşteptate care să nu fi apărut încă în testele lor. Dar colonelul Richard Blevins părea că discreditează importanţa provocării. Într-adevăr, colonelul descurajase colaborarea dintre echipele de savanţi. Lui James îi era clar că nu putea să afle nimic mai mult decât ceea ce îi era necesar ca să-şi completeze partea de misiune.

Încuind uşa nişei frigorifice, James se întoarse cu faţa spre colegul lui de laborator.

— Rudy, chiar crezi că ei iau programul ăsta în serios?

Rudy îşi trecu mâna gânditor peste chelie.

— Ce vrei să spui?

— Nu văd pe nimeni îngrijorat în privinţa testărilor. Antidotul nu poate fi aprobat fără testări pe oameni care să fie valide din punct de vedere statistic. Şi cum rămâne cu numărul necesar de doze? Dacă, aşa cum spui tu, sinteza este atât de dificilă, cum o să putem

produce suficient pentru toată lumea? Ca să nu mai spun că încă trebuie să lucrăm la o formă stabilă de dozaj. Ei nu înţeleg că...

Rudy îşi dădu jos halatul de laborator şi îl aşeză cu grijă în cuierul de pe uşă. Se întoarse spre el şi îi puse uşor o mână pe braţ.

— Aşa cum ţi-am spus, şi eu credeam la fel despre IC-NAN – că ei nu-l privesc cu seriozitate. De fapt, m-am aşteptat să fie anulat sută la sută. Dar apoi, când am finalizat proiectul, mi s-a spus că un sistem de dispersare a fost creat deja. Era deja pregătit un bioreactor, pentru producţia la scară largă.

— Altcineva conducea totul.

— Da. Aceste proiecte sunt distribuite cu mare atenţie, se comunică doar strictul necesar. În fiecare zi mă rog să reuşim. Şi sunt sigur că guvernul nostru ne va ajuta cât de mult va putea.

— Dar ai văzut şi tu ultimele estimări cu privire la răspândirea bacteriei archaea infectate. Ne-au mai rămas doar doi ani ca să găsim o soluţie completă – dacă apucăm doi ani.

Rudy făcu o pauză, părând că se gândeşte bine ce să răspundă.

— Asta depinde de ce înţelegi tu prin „completă“, zise el. Trebuie să recunosc, în ultima vreme m-am gândit...

— Te-ai gândit?

Rudy îi ocoli privirea, uitându-se la podea.

— Te rog, să nu mai spui nimănui că ţi-am zis asta, James. Dar... am auzit câteva lucruri. Cred că acum... îşi dau seama că trebuie să se mulţumească să salveze doar câţiva aleşi.

James simţi cum îl lasă puterile în timp ce-l urma pe Rudy pe holul care ducea spre cabinele lor înghesuite. Cufundându-se în scaun, se uită la o poză veche cu părinţii săi, singurul obiect personal pe care-l adusese

de la Emory. După acel mesaj pe care li-l trimisese de pe bancheta din spate a limuzinei, cu doi ani în urmă, trebuise să-i asigure în mod constant că totul era în regulă. Din câte ştiau ei, el era încă la Emory, ducându-se la cine organizate de facultate şi muncind ca un sclav ca să-şi obţină titularizarea.

Îi era tare dor de ei. Dar se distanţase, inventând numeroase scuze pentru că a nu accepta invitaţiile de a veni acasă. Şi, odată cu trecerea timpului, se trezea gândindu-se: atitudinea asta din prezent – faptul că păstra distanţa faţă de cei la care ţinea cel mai mult – nu era doar o altă versiune a ceea ce îi făcuseră ei lui dintotdeauna?

Unicul copil al lui Abdul şi al lui Amani Said, mereu se bucurase de dragostea lor intensă. Dar la fel de intensă fusese şi senzaţia că îl ţineau la o oarecare distanţă. Se rugau ascunşi după uşi închise, într-o limbă pe care el nu o învăţase niciodată. „Numele lui creştin“ era doar atât – Cristian. Până şi numele lui de familie era diferit faţă de al lor. Îl învăţaseră să-l pronunţe în stil englezesc – *seid*. Nu aşa cum îl pronunţau oamenii de la fermele Wheelan, din sudul Californiei, acolo unde erau culturile de cânepă unde tatăl său era supraveghetor.

— Sigur, domnule *Sa-iid*, rosteau ei tărăgănat. Vreţi s-o livrăm azi, sau poate să mai aştepte până mâine?

Desigur, părinţii lui voiseră doar să-l protejeze. Oricât de mult şi-ar fi iubit ei credinţa, oricât de mult ar fi fost o parte integrală din ei, făcuseră eforturi mari ca să-l izoleze. Dar nu putea să rămână izolat pentru totdeauna. La un moment dat, trebuia să se confrunte cu propria-i realitate. Se confrunta chiar acum. Felul în care era tratat aici la Fort Detrick, ţinut la distanţă... Până şi Rudy se mai fâstâcea uneori, oprindu-se în mijlocul propoziţiei atunci când James punea prea multe întrebări. Încet, dar sigur, James îşi dăduse

seama că i se ascundeau lucruri, chiar mai mult decât lui Rudy şi celorlalţi. Nu avea de ce să se amăgească. Fiind de origine pakistaneză şi lucrând în cadrul securităţii guvernului american, întotdeauna avea să fie controlat suplimentar.

Făcu o grimasă. În acelaşi fel, s-ar putea ca, într-o zi, şi părinţii săi să se împace cu realitatea secretelor pe care el le păstra acum – cu realitatea unei epidemii globale, provocată de mâna omului. Sigur că spera ca epidemia IC-NAN să nu se răspândească niciodată. Dar cu fiecare zi care trecea, devenea din ce în ce mai clar că avea să se răspândească. Era doar o chestiune de timp.

Îşi deschise calculatorul. Simbolul Departamentului Apărării, şoimul cu coroana formată din treisprezece stele deasupra sa, apăru pe ecran în timp ce aştepta să înceapă întâlnirea programată. În cele din urmă, auzi un sunet care-i semnală că la Langley tocmai se logase cineva. Îşi imagină la capătul celălalt al conexiunii o cameră întunecată, unde Blevins stătea singur la un birou mic. Dar apoi auzi alte voci care vorbeau încet.

— Dr. Said, eşti acolo? se auzi vocea colonelului.

— Da, sunt aici.

— Dr. Garza?

— Da, răsună vocea lui Rudy în microfon, din cabina alăturată.

— Bine. Să începem deci.

Simbolul dispăru şi fu înlocuit cu o imagine în direct în care se vedeau cinci persoane care stăteau la o masă mică. Colonelul Blevins şi încă un bărbat mai înalt şi cu umerii mai laţi erau îmbrăcaţi în uniforme militare. O femeie micuţă, roşcată, şi bărbatul supraponderal, cu o faţă rotundă, care stătea lângă ea, amândoi părând vag familiari, erau îmbrăcaţi în costume. A cincea persoană era... Irena Blake,

vicepreşedintele Statelor Unite.

— Astăzi, avem nişte oaspeţi alături de noi aici, la Langley, începu Blevins. Generalul Joseph Blankenship, directorul CIA.

Bărbatul mai înalt îmbrăcat în uniformă ridică un deget.

— Henrietta Forbes, secretarul Apărării.

Femeia micuţă făcu spre cameră un semn cu mâna lipsit de entuziasm.

— Sam Lowicki, director al Siguranţei Naţionale. Şi, desigur, o cunoaşteţi pe doamna vicepreşedinte.

James miji ochii. Asta nu era o şedinţă obişnuită. Fuseseră luate decizii. Îl privi pe Blevins cum se întoarce către grup.

— În cadrul acestui apel ni s-au alăturat dr. Rudy Garza şi dr. James Said, de la Fort Detrick.

În camera de la Langley, Sam Lowicki se aplecă în faţă.

— Domnilor...

Făcu o pauză ca să-şi dreagă glasul şi ca să-şi lărgească cravata.

— În primul rând, aş dori să vă mulţumesc amândurora pentru eforturile depuse. Ştiu că nu a fost uşor pentru dumneavoastră. Cu toţii ştim că aţi făcut tot ce aţi putut.

— Dar... şopti James ca pentru sine.

Dar ce? Simţea cum îi accelerează pulsul, aproape spărgându-i-se vena de la gât.

— În momentul acesta, am decis că a venit timpul pentru o reorganizare a priorităţilor noastre. Dr. Garza?

— Da?

— Dumneavoastră veţi fi responsabil pentru testările pe oameni pentru antidoturile candidate. Când vom decide care este cel mai bun, îl vom lansa cât mai rapid posibil.

— Dar... nu se putu abţine James.

— Da, doctor Said? zise colonelul Blevins, uitându-se fix la cameră.

— După cum ştiţi, spuse James, deocamdată avem un singur candidat viabil de antidot. Şi cum vom putea face testările pe oameni fără subiecţi?

— Avem voluntari, zise Blevins.

— Dar cine...?

— Asta nu vă priveşte pe voi, îl întrerupse colonelul.

Faţa lui, care era de obicei destul de rumenă, se înroşise şi mai mult acum, în timp ce se lăsa pe spătar.

— Doctor Said? vorbi Sam Lowicki. Veţi primi un nou proiect. Va fi nevoie să vă mutaţi.

— Să mă mut? Unde?

— În Los Alamos, New Mexico.

— New Mexico? Dar lab...

— Departamentul dumneavoastră de la Emory a fost informat. Generalul Blevins vă va pune la curent în legătură cu noul proiect în aproximativ o oră. Încă o dată, vă mulţumim pentru serviciile dumneavoastră.

James se lăsă pe spate, buimac. Corpul i se mulă pe scaun şi braţele îi atârnară fără vlagă în părţi. *Generalul* Blevins? Când a fost Blevins promovat? Şi de ce?

☆

În timp ce sala de şedinţe se golea, Rick se cufundă în scaun şi îşi lărgi cravata. Transpiraţia îi făcuse fleaşcă gulerul cămăşii, iar piciorul drept îl durea în locul în care cândva fusese gamba. Căută în buzunar sticluţa de plastic. În ultimele luni, fusese forţat să revină la vechile medicamente. Dar pentru a-şi păstra mintea clară, se gândise să nu le ia în dimineaţa respectivă.

Se frecă apăsat la ochi cu podul palmelor. Cel puţin pastilele pe care le lua acum erau doar pentru durerile fizice. Îi plăcea să creadă că cicatricele mentale pe care le dobândise în teatrul de război se vindecaseră

de mult. Lăsând Narcodolul să-şi facă treaba, se gândi la Rose McBride, aducându-şi aminte de primul ei interviu.

Şi de întâlnirile ce urmaseră.

Înainte să o aducă aici, căpitanul McBride reprezentase o misiune ca oricare alta. Fără ca ea să ştie, aflase tot ce se putea afla despre ea. După ce îşi terminase studiile în psihologie, îşi începuse cariera militară în funcţia de consilier în cadrul operaţiunilor psihologice, evaluând prizonierii de război din Yemen. Interesant. Se întorsese acasă ca să obţină o diplomă în informatică, specializându-se în securitate cibernetică. Impresionant. Pe când lucra la operaţiuni cibernetice în Afganistan, investigaţiile ei neobosite, legate de o reţea complicată de comunicaţii secrete, conduseseră la capturarea unui terorist şi traficant de arme notoriu, cu numele de cod „Zulfiqar“. Extraordinar.

Dar apoi o întâlnise. Închise ochii şi îşi imagină chipul ei şi felul în care se mişca. Îşi aminti mâinile ei subţiri şi expresive trasând arcuri în aer în timp ce prezenta rezumatul unor descoperiri care aparent nu aveau nicio legătură, aducând la iveală povestea din spatele informaţiilor. Ochii ei verzi-albaştri strălucind în lumina ecranului...

Rose spunea că nu e legată de nimic, că e ca o plantă fără rădăcini. Dar el nu mai întâlnise niciodată o persoană care să fie atât de cu picioarele pe pământ ca ea. Ştia cine este. Ştia ce poate. Vedea dincolo de aparenţe. Şi când se uita la el, era sigur că vedea direct în inima lui.

Încercase să-şi alunge sentimentele. Sigur că îl făcea să se simtă astfel – ca o carte deschisă, pregătită să fie citită. Pe teren, întâlnise şi el destui ofiţeri psihologi. Erau experţi în „dezasamblarea“ oamenilor – devenea un al şaselea simţ pentru ei după o perioadă. Dar

fusese ceva diferit. Ea nu-l interogase. Nu-l provocase. Şi totuşi, când se afla în prezenţa ei, ceva din el, un zid de apărare despre a cărui existenţă nici măcar nu ştia, se dărâma. Şi de când o întâlnise pe Rose, faţa care-l privea în oglindă în fiecare dimineaţă nu mai era aceeaşi. Era o faţă cu care putea să trăiască; faţa cuiva care i-ar fi plăcut să devină.

Îşi strânse pumnii. Sentimentele lui faţă de Rose îl făceau să se piardă cu firea. Ea era subordonata lui şi lucra la o misiune importantă. Numai faptul că-şi imagina o relaţie cu ea încălca orice cod al eticii militare care îi fusese insuflat vreodată. Trebuia să-şi vină în fire.

Totuşi, era hotărât să o promoveze. Şi până acum, dr. McBride ajutase în acest proces. Cu experienţa ei în date, reuşise să localizeze pe glob mişcările speciilor archaea suspecte. Strânsese informaţii de la numeroase agenţii ştiinţifice internaţionale şi coordonase misiunile echipelor de colectare a mostrelor trimise la Fort Detrick pentru cercetări avansate. Nu trebuise să-i spună prea multe. Era obişnuită cu operaţiunile clandestine şi nu era genul care să pună întrebări. Atenţia ei pentru detalii fusese impecabilă. Şi cercetările ei preziseseră catastrofe ce avea să urmeze. Ea demonstrase foarte clar că răspândirea bacteriilor archaea infectate era mai rapidă decât se prevăzuse la început. În ultimele nouă luni, Departamentul Apărării nu făcuse nimic altceva decât să-i confirme calculele.

Din această cauză – şi *numai* din această cauză, îşi spunea el –, făcuse lobby astfel încât ea să conducă misiunea de preluare a zonei Presidio. Şi, până acum, munca ei fusese fără cusur. Oferind doar nişte mici stimulente şi asigurându-i că noii lor vecini aveau să „beneficieze nespus“ de prezenţa lor, reuşise să-i ducă cu zăhărelul şi să-i mute pe ultimii rămaşi pe fostul

Main Post în nişte birouri mult mai puţin atrăgătoare din centrul oraşului San Francisco.

Acum, cu proiectul Noul Început de la Los Alamos, o avea şi pe ea aici în echipă. Şi asta era important pentru că doar cei care făceau parte din echipă aveau şansa să primească antidotul. Putea s-o recunoască acum, chiar dacă doar faţă de el. Voia ca ea să primească antidotul.

Formă numărul lui Rose de la institut şi ea răspunse imediat.

— Felicitări, domnule general, zise ea.

— Ce?

— Ai fost promovat, nu?

— Aa... da, ai auzit de asta. Sunt doar general de brigadă... am doar o stea... Făcu o pauză, gândurile învălmăşindu-i-se. Căpitan McBride?

— Poţi să-mi spui Rose, dacă vrei.

— Rose? Ăă...

— Mesajul tău a pomenit ceva despre un nou proiect?

— Da. Suntem pe punctul de a termina cu Presidio. Acum avem ceva care va fi mai mult pe domeniul tău. Programare... Dar cel mai bine ar fi să-ţi explic faţă în faţă.

— Trebuie să vin la Washington?

— Nu, ne întâlnim mâine la Los Alamos. La centrul XO-Bot.

— Locul în care se proiectează acei roboţi spaţiali?

— Roboţi spaţiali. Da, spuse el zâmbind. Poţi să ajungi până la ora 16.00?

Generalul auzi un trosnet în telefon.

— Ăă... da... pot să plec mâine dis-de-dimineaţă.

— Bine. Rick se lăsă pe spate, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Bine. O să-ţi trimit detaliile cu privire la zborul tău. Vom avea o maşină pregătită care te va duce la aerodrom.

Închise telefonul, ţinând degetul arătător pe iconiţa roşie de pe consolă puţin mai mult decât trebuia. Întotdeauna aştepta cu nerăbdare să petreacă timp împreună. Dar aceasta avea să fie o întrunire dificilă, urma să fie prima dată când ea va înţelege ce se petrecuse, de fapt, în tot acel timp. Voia ca el să fie cel care-i spunea, şi voia să i-o spună în faţă.

Dar mai întâi trebuia să rezolve problema cu James Said. Clătinând din cap, formă numărul securizat al doctorului.

— Da?

Said era supărat, asta era destul de clar.

— Îmi pare rău, mormăi Rick la telefon. Nu puteam să risc să provoc o ceartă în faţa...

— Înţeleg. Dar *acum* poţi să-mi spui ce se petrece? De ce merg la Los Alamos?

— Bacteriile archaea se răspândesc mai rapid decât am crezut noi. Şi, după cum ştii, antidotul nu va fi suficient...

— Nu avem cum să ştim asta.

— Ba da. Chiar dacă reuşim să obţinem ceva care să funcţioneze pentru câteva persoane, ştii la fel de bine ca şi mine că nu vom avea timp să salvăm pe toată lumea.

Se auzi un oftat prelung.

— Bine, deci aveţi încredere că dr. Garza şi echipa lui se vor descurca cu proiectul antidotului fără mine. Dar de ce mă trimiteţi la Los Alamos? Ce ar putea fi acolo mult mai important decât ce am făcut la Fort Detrick?

— Trebuie să facem bebeluşi, spuse Rick.

— *Bebeluşi?*

— Copii care să fie imuni la chestia asta. Este unul dintre motivele pentru care ai fost adus încă de la început.

— Încă de la *început?*

— Dr. Said, pot să fiu sincer cu tine?

— Te rog.

— La început m-am opus vehement includerii tale în echipă. Am crezut că avem deja destulă forţă de muncă pentru proiectul NAN. Dar nici măcar *mie* nu mi se spusese toată povestea.

— Adică...?

— Blankenship şi echipa de la Fort Detrick au avut dintotdeauna un alt plan, un plan de rezervă. Şi erau siguri că, potrivit cercetărilor tale din trecut, vei şti cum să faci asta.

— Dar... bebeluşi? Cine o să-i hrănească? Cine o să-i crească?

— Lucrăm la asta.

— Supravieţuitorii? Cei care vor lua antidotul? Ei vor fi cei care...?

— Dr. Said, nu ştim asta. Nu ştim dacă *vor exista* supravieţuitori. Trebuie să fim pregătiţi pentru orice. Avem nevoie de alternative. Mâine după-amiază va avea loc o informare la Los Alamos. Vei zbura cu un avion militar la ora şapte. Vei primi detalii pe linia ta securizată. Fă-ţi bagaje pentru o noapte. Poţi să-ţi aranjezi lucrurile după aceea.

Rick întinse mâna şi întrerupse convorbirea. Nu mai era timp pentru întrebări acum. Şi, pe lângă asta, oricum nu avea răspunsuri. Bebeluşi. Încerca să nu se gândească prea mult la asta, la copiii care deja trăiau în aceste vremuri otrăvite.

MARTIE 2062

În întunericul nopţii, prin fereastra de la trapa lui Rosie, Kai o căută cu privirea pe Alpha-C. Bătăile inimii i se potoliră când îi zări silueta în lumina lunii. Mai găsiseră unul ieri – încă unul care trebuia să fi supravieţuit, însă robotul lui era distrus, iar trupul lui

mic rămăsese fără viaţă de mult. Într-un an de căutări alături de Sela şi Alpha, era al treilea pe care-l găsiseră. Dezamăgirea era mai puţin dureroasă având-o pe Sela alături. Dar tot era dureroasă.

— Eşti trist, auzi în minte vocea gravă a lui Rosie.

— Da.

— Nu-ţi face griji, îi spuse ea. Nu ai niciun motiv să fii trist.

Kai clătină din cap. Chiar nu avea? Aşteptă în tăcere sosirea zorilor.

☆

Lângă el, la umbra Mamei sale, Sela mesteca încet ceva ce părea un băţ verde cu ţepi.

— Poftim. Îi oferi şi lui o bucată. Am găsit asta ieri când ne întorceam. Se presupune că se foloseşte la ceai, dar dacă nu ai apă, poţi să ronţăi rămurelele. Te ajută să-ţi limpezeşti mintea.

Kai luă rămurica şi o ronţăi puţin. Avea un gust înfiorător de amar şi suprafaţa ei uscată i se lipea de buzele crăpate. Trase pătura mai bine pe el şi privi în gol spre rocile gri-albe de pe terenul unde poposiseră. În ciuda frigului, erau prea însetaţi şi prea extenuaţi ca să plece să exploreze.

— Eşti sigură că nu vrei să mănânci altceva?

— Da...

Îşi făcea griji pentru Sela. În depozitele prin care trecuseră, nu găsiseră decât câteva provizii. Nu era apă îmbuteliată şi turnurile erau seci. Se bazau pe ce mai rămânea în urma zăpezilor de pe culmi, dar ultima iarnă fusese mai blândă decât de obicei, iar resturile de zăpadă se topiseră deja de pe cele mai înalte vârfuri care erau vizibile. Cele câteva râuri peste care dăduseră erau puţin adânci şi secate. Folosind scuza că aveau nevoie să păstreze apa pe care o foloseau la gătit, Sela începuse să mănânce din ce în ce mai puţin. Îi vedea oasele de la umeri cum ieşeau în afară pe sub

tunică. Şi fata care înainte se bucura să-l conducă în urmăriri vesele pe cer, în timp ce Mama ei se învârtea şi plonja în timpul uneia dintre multele lor „misiuni“, părea că se pierde. Oare îi era şi ei teamă, la fel ca şi lui, de ce aveau să găsească mai departe?

Sela se uita la Alpha în felul acela în care se uita atunci când comunicau. Era încruntată şi Kai putea să-şi dea seama că nu era o conversaţie plăcută.

— Care e problema? întrebă el.

— Chiar dacă vrem, Alpha spune că nu ar trebui să zburăm atât de mult.

Kai îşi aduse aminte de vocea lui Rosie şi de avertismentul pe care i-l dăduse noaptea trecută în timp ce el dormea.

— Particule?

— E mai mult praf în aer decât înainte. Îi e mai greu să-l cureţe din motoare.

— Dar trebuie să mergem în continuare...

Kai privi cerul, lumina strălucitoare a soarelui dispersată într-o ceaţă de cristale fine. Era aşa de câteva săptămâni, platourile din depărtare fiind aproape invizibile. Se chinui să se ridice.

— Am o idee, zise el. Să vedem ce ne-a mai rămas.

— Ce?

— Rosie spune că azi e ziua mea. Am împlinit opt ani. Ar trebui să facem o petrecere!

— Da... spuse Sela. Eu o să fac opt ani mâine.

— Hai să ne dăm cadouri.

— Cadouri? Dar eu nu...

— Am nişte chestii pe care nu ţi le-am arătat încă. Sunt sigur că şi tu ai unele...

Urcând pe şenilele lui Rosie ca să caute prin cocon, Kai scotoci prin colecţia lui de lucruri, uitându-se după ceva ce i-ar plăcea Selei. Apoi, ţinând comorile în mâini, coborî ca să le aranjeze pe pământ. Un dreptunghi de plastic ieşea dintr-o husă de cauciuc.

— E o tabletă veche, pentru jocuri, explică el. Nu am reuşit s-o fac să funcţioneze. Un instrument muzical mic, de plastic, pe care Rosie îl numea ukulele. Ar trebui să aibă şi corzi, spuse el. O pălărie maronie de piele, cu borul rupt. O pălărie de cowboy, zise Kai, punându-şi-o pe părul încâlcit. E bună să te aperi de soare.

Rânjind, se făcu că zdrăngăne la ukulelele fără corzi, fredonând ceva fals. Apoi, cu o plecăciune largă, îşi scoase pălăria şi i-o întinse Selei.

Dar Sela doar se uita la el absentă. Şi dintr-odată se simţi prost. Ce-i venise? Totul era o prostie, erau doar nişte gunoaie...

Dar apoi Sela zâmbi larg.

— Am ceva mai bun decât toate astea, zise ea.

Intră în cocon şi ieşi cu o geantă mare şi roz pe umăr. Împodobită cu o poză cu o pisică zâmbitoare din benzi desenate, geanta avea un compartiment principal şi trei buzunărele într-o parte, fiecare dintre ele închizându-se cu o capsă din metal strălucitor. Dintr-un buzunar scoase un lănţişor făcut din pietre şlefuite, de culoarea cerului, prinse pe un lanţ de argint.

— Turcoaz, spuse ea.

Apoi, din compartimentul principal, scoase ceva ce părea confecţionat din beţe subţiri de lemn, prinse unele de celelalte.

— Ce e asta? întrebă Kai, apropiindu-se.

— E un avion, spuse Sela, cu ochii strălucindu-i în timp ce-l ridica pentru a arăta cele două aripi lucioase ataşate unui fuzelaj. Ca avioanele din filmuleţele vechi. Dar ăsta nu are motor. E un planor.

— Pot să-l ţin?

— Da... Dar ai grijă. L-am făcut eu singură, înainte să ne întâlnim. Mi-a luat o groază să-mi dau seama cum să-l fac să nu se desfacă. Scheletul e făcut din ştir şi

restul din iarbă uscată. Totul ţine de ţesut.

Cu atenţie, Sela îi dădu avionul. Kai îl prinse cu două degete sub aripi.

— Alpha m-a învăţat cum să ţes. Şi m-a învăţat despre avioane. Ştie multe despre lucrurile de genul ăsta. Ea zice că într-o zi voi putea să construiesc un planor suficient de mare încât să zbor în el. Ea spune că planarea este cea mai minunată cale de zbor – e linişte, te simţi ca o pasăre.

Kai o privi neîncrezător.

— Este... pentru mine?

Sela îi zâmbi.

— Scuze, zise ea. Nu am vrut să te fac să crezi asta...

Luă avionul înapoi şi-l puse uşor la loc în geantă.

— Dar uite, pot să-ţi dau asta.

Băgă mâna într-un al doilea buzunar şi apoi deschise pumnul, scoţând la iveală un obiect mic şi strălucitor.

Ezitând, Kai luă obiectul, o cutiuţă cilindrică, plată, din argint. Prin geamul ei transparent, putea să vadă un ac delicat, care se mişca şovăielnic deasupra literei V.

— O busolă, spuse Sela. Este grozavă. Îţi spune în ce direcţie să mergi.

— Mersi, dar nu ai nevoie de ea?

Kai vru să-i dea busola înapoi.

— Nu, zise Sela. Suntem împreună acum, nu?

Din cel de-al treilea buzunar scoase o bucată de hârtie dreptunghiulară şi i-o puse în mână.

— Şi mai e şi asta.

Kai frecă cu degetul mare imaginea laminată a unei fete zâmbitoare cu păr blond deschis, care purta o rochie roşie. O femeie cu păr lung şaten o ţinea protector pe după umeri. În spatele lor, o întindere de apă albastră strălucea sub cerul însorit.

— Par fericite.

— Da...

Sela privi poza gânditoare.

— Unde crezi că a fost făcută?

Kai clătină din cap. Lângă un ocean? Un lac? Până acum, în afară de ecranul lui Rosie, nu mai văzuse niciodată un asemenea loc.

— Trebuie să ajungem acolo. Într-un astfel de loc. Unde există multă apă, multe plante... spuse Sela.

— Crezi că Mamele noastre ar putea să ne ducă acolo?

Sela se uită dezolată la Mama ei.

— De atâtea ori am implorat-o să mă ducă acolo. Dar Alpha spune că nu are coordonatele. Nu vrea să meargă decât dacă poate să evalueze riscurile...

Sela nu trebui să-şi termine propoziţia. Kai ştia. Rosie îi spusese acelaşi lucru – nu era programată să-l ducă chiar oriunde. Avea nevoie de date, de dovezi că destinaţia era sigură. De aceea, în ultimul an, nu făcuseră nimic altceva decât să călătorească de la un depozit gol la altul. Şi totuşi...

— Trebuie să existe o cale...

Dintr-odată, văzu un licăr în ochii fetei, acea strălucire neastâmpărată de care tocmai îşi dădu seama că îi fusese dor. Se uită atent la ea.

— Ce e?

Sela se aplecă spre el, făcându-şi mâna căuş în jurul urechii lui.

— Dacă Mamele noastre nu ne duc undeva, nu înseamnă că nu putem merge, şopti ea.

— Ce vrei să spui?

— Motocicleta. Ar trebui să ne întoarcem să o luăm. Am putea s-o reparăm. Apoi am putea merge oriunde vrem!

Kai încuviinţă. Rulota. O găsiseră cu câteva zile în urmă. Dar după robotul distrus de ieri, încercase să nu se gândească la ea.

Rulota era imensă, avea margini metalice netede şi o dungă portocalie pictată pe ambele părţi. Avea o bucătărie şi chiar şi o baie. Privind construcţia ei solidă, îşi permisese să viseze. Chiar şi înainte de Epidemie, Rosie îi spusese că nu prea trăise nimeni aici. Dar fuseseră turişti, persoane care veniseră să stea câteva săptămâni în deşert. Aveau aceste aşa-zise vacanţe.

Kai oftă. Ar fi fost un loc minunat în care să trăieşti. Dar înăuntru erau nişte schelete, două mari, întinse pe un pat mare, şi unul mai mic, care stătea într-un pătuţ alăturat. Nu ar fi putut niciodată să trăiască într-un loc în care victimele Epidemiei încă mai zăceau în paturile lor. Nu-şi putea imagina că le-ar putea mişca de acolo. Şi, dacă nu era vorba de mâncare sau apă, nu se putea imagina luând lucrurile care au fost cândva ale lor. În rulotă nu găsiseră mâncare neperisabilă. După ce goliseră bidoanele cu apă de conţinutul lor rânced, părăsiseră locul.

— E în regulă, Kai.

Sela îl ţinea de braţ acum, implorându-l din priviri.

— Nu avem nevoie decât de motocicletă. Şi e afară.

Se uită la ea. Nu putea s-o refuze. Nu o mai văzuse de foarte mult timp atât de fericită, atât de plină de speranţă.

— Sigur. Dar cum o să o găsim din nou?

— Te duc eu acolo, zise Rosie. Am stocat coordonatele în baza de date.

Kai se uită la Sela, care dădea din cap spre Mama ei.

— Putem să mergem, zise ea zâmbind.

În curând, Kai văzu rulota din aer, vehiculul greu fiind încă parcat pe un drum prăfuit de pe marginea unui canion gigantic, cu un steag american zdrenţuit fluturând într-un suport prins lângă uşa laterală. Motocicleta stătea încă sprijinită de spatele rulotei. Aterizară la vreo cincizeci de metri distanţă de ea ca

să nu deranjeze acest pământ sacru. Dar Sela o zbughi spre motocicletă ca şi cum ar fi reprezentat libertatea supremă. În timp ce Kai venea după ea, fata îşi trecea mâna peste mânerele strălucitoare.

— Alpha spune că poate să o încarce, a zis ea. Putem să modificăm suporţii pentru picior şi ghidonul ca să ni se potrivească.

Kai se scărpină în cap.

— De ce crezi că Mamele noastre ne lasă să facem asta? întrebă el. Nu ar fi mai sigur să călătorim în coconii noştri?

Din nou, chipul Selei se întunecă uşor.

— Alpha spune că este riscant.

— Riscant?

— Trebuie să continuăm să mergem, ca să găsim apă şi mâncare – şi poate, dacă avem noroc, un alt copil. Dar acum este mai sigur să facem asta pe pământ, atât timp cât purtăm măştile când suntem pe motocicletă, spuse ea.

Kai îşi aduse aminte de măştile de protecţie depozitate într-un compartiment de sub scaunul din cocon. Nu mai trebuise să poarte una până acum. Dar Rosie îi spusese acelaşi lucru: praful din deşert îi afecta plămânii, la fel cum îi afecta şi ei motoarele.

Sela scoase încărcătorul pentru motocicletă din suportul de pe rulotă şi i-l dădu Mamei ei.

— Presupun că nu i se spune motocicletă de teren degeaba, zise ea, dând la o parte o grămadă de nisip de pe roată.

MAI 2052

În după-amiaza târzie petrecută în biroul ei din Presidio, Rose McBride se lăsă pe spate, masându-şi tâmplele cu buricele degetelor. Noul Început. Uneori, îşi dorea să nu fi auzit niciodată de program. Pentru că

asta însemna că ştia totul.

Într-un fel sau altul, fusese implicată în acest proiect încă din decembrie 2049. Dar o lăsaseră pe dinafară, nu avusese posibilitatea să afle prea multe. Petrecuse peste un an urmărind microbi misterioşi, după care urmaseră nouă luni de negocieri cu privire la mutarea locuitorilor din Presidio, dar tot nu fusese pregătită pentru adevărul pe care îl aflase în urmă cu şase luni, la acea primă întâlnire de la Los Alamos. Aflase că viaţa risca să dispară de pe pământ. Aflase că era datoria ei să-şi imagineze ce s-ar întâmpla după. Şi aflase că, dacă prezicerile ei despre răspândirea inexorabilă a bacteriilor archaea infectate erau adevărate, aceasta avea să fie ultima ei misiune.

Felul în care trebuie să înveţi roboţii militari să aibă grijă de nou-născuţi într-o lume postapocaliptică nu făcea parte din programul ei de cursuri de la Princeton. Ideea în sine era absurdă, era un angajament herculean, un proiect cu o ţintă şi un nivel de dificultate aflate în continuă schimbare. Dar având în vedere tot ce se întâmpla – răspândirea rapidă a infecţiei, încercările eşuate de a găsi un antidot care să funcţioneze şi care să salveze mai mult de câteva suflete –, totul începea să aibă logică.

Îşi aduse aminte de reportajul pe care îl văzuse la televizor dimineaţă, în timp ce-şi bea cafeaua.

— În ultimele săptămâni, răspândirea extinsă a unei „boli ce seamănă cu o gripă“ a decimat populaţia Kandaharului, spunea un reporter care părea speriat, aşezat în faţa unui elicopter militar staţionat. Doctorii din oraşele de la graniţa Pakistanului au declarat că există şi acolo simptome similare. Nu avem nicio idee dacă activitatea recentă a armatei americane din zonă are vreo legătură cu această criză de sănătate, dar, în timpul ultimelor survolări, am observat în continuare operaţiuni de ardere.

Trebuia să recunoască faptul că opţiunea cu roboţii trebuia să fie luată în considerare. Şi Rick Blevins făcuse bine alegând-o pe ea să lucreze la programul acesta. Pentru că nu putea să nu se gândească la asta, să nu-şi pună imaginaţia la lucru.

Ea îi spunea Codul Vieţii, un cod de computer menit să reprezinte esenţa maternităţii. Provocarea codului o scosese din linişte şi o aruncase direct în ape tulburi. Ea nu fusese niciodată mamă. Habar n-avea cum trebuie să ai grijă de un copil, darămite de un nou-născut. Era cuprinsă de teamă – teama că, dacă ar trebui să se recurgă la el, codul creat de ea ar da greş în cazul copiilor lipsiţi de apărare aflaţi într-o lume nouă. Dar ştia că nu o să renunţe niciodată.

Spre deosebire de ea, cei mai mulţi dintre participanţii la proiect nu ştiau nimic despre scopul final al acestuia. Pentru colaboratorii de la Institutul Tehnologic din Massachussets, reprezenta şansa de a lua parte la un proiect fascinant legat de inteligenţa artificială, finanţat în totalitate de guvern. Şi în afară de supraveghetoarea lor, Kendra Jenkins, programatorii pe robotică de la Los Alamos aveau aceeaşi impresie greşită. Înainte să fie promovată ca director de securitate la Los Alamos, Kendra supraveghease compilarea codului de operare de bază pentru roboţi, codul care punea totul în mişcare. Codul lui Rose trebuia să fie integrat cu atenţie în el – un program complex care controla nu doar felul în care se desfăşura fiecare acţiune, ci şi de ce.

Lui Rose nu-i trebuise mult timp ca să-şi dea seama de ceva: Mamele ei aveau nevoie de „personalităţi“. Dar nu putea să le inventeze aşa, cu una, cu două. Avea nevoie de modele cu care să lucreze. Cine ar fi fost o alegere mai bună dacă nu mamele biologice ale copiilor pe care ar fi putut să-i îngrijească într-o bună zi?

Telefonul de la încheietură vibră.

— Căpitanul McBride? se auzi vocea recepţionerei de la etajul de mai jos. A sosit următoarea persoană programată.

— Spune-i să vină sus.

Aşezându-şi gulerul, Rose se îndreptă, cu ochii spre uşă.

Femeia care intră avea o înălţime medie, probabil 1,70m. Îşi ţinea părul şaten strâns într-un coc perfect. Uitându-se fix la Rose, avea aerul acela serios şi tăios al unui pilot de avion bine antrenat.

— Locotenent Nova Susquetewa, se prezentă ea.

— Luaţi loc, o invită Rose, arătându-i scaunul mic din faţa biroului său.

Se îndreptă şi ea instinctiv, văzând-o pe tânără aşezându-se ţeapănă.

— Aţi fost informată în legătură cu programul nostru?

Locotenentul privi în jur la biroul dezordonat care cu siguranţă nu arăta ca al unui doctor.

— Mi s-a spus că astfel îmi pot conserva ovulele? Pentru mai târziu?

— Acesta este unul dintre scopurile noastre, zise Rose prudentă. Dar e mai mult de atât. Mai este şi aspectul personalităţii...

— Da, spuse Nova. Da, desigur. Comandantul meu mi-a spus că mi se vor face nişte analize destul de amănunţite înainte să fiu acceptată.

— Aşa este, aprobă Rose. Vi s-a dat o misiune delicată. Confidenţialitatea este esenţială. Şi misiunea dumneavoastră include riscuri sporite... Trebuie să fim siguri că sunteţi pregătită.

— Sunt pregătită, spuse Nova, aplecându-se nerăbdătoare. Apoi privirea i se înmuie, aproape imperceptibil. Sunt pregătită, repetă, mai mult pentru ea.

Rose se lăsă pe spate, aducându-şi aminte de discursul ei.

— Va trebuit să treceţi o serie de teste zilele următoare, spuse ea. Apoi, observând că Nova se încruntă uşor, adăugă repede: Nu e nimic dificil. Noi doar... încercăm ceva nou. Strângem date pentru un studiu pe termen lung cu privire la anumite... trăsături de personalitate... şi la reacţiile ulterioare la stresul de pe terenul de luptă. Se aşteptă să vadă vreo reacţie pe chipul Novei, dar nu zări decât puţină surprindere. I-am adus la cunoştinţă comandantului dumneavoastră. Va trebui să mergeţi la Boston pentru aceste teste. La Institutul Tehnologic Massachussets. Vă vor lua o serie de interviuri înregistrate, urmate de câteva teste fizice.

— Iar apoi mi se vor recolta ovulele, nu-i aşa? întrebă Nova.

— Aşa este. Acea parte din protocol se va desfăşura la centrul medical din... Rose răsfoi fişele de pe birou... Phoenix, nu-i aşa? Lângă baza militară.

Nova se foi pe scaun.

— Căpitane McBride, pot să fiu sinceră cu dumneavoastră?

— Bineînţeles.

— Să nu mă înţelegeţi greşit, vreau această misiune. Dar eu... sunt îngrijorată în privinţa ei. Aş fi nebună să nu fiu îngrijorată, nu?

— Desigur, înţeleg.

— Dacă... îngrijorarea mea se va reflecta în aceste trăsături de personalitate... or să mă respingă?

Rose o privi în ochi şi îi zâmbi încurajator.

— Este perfect normal să fiţi neliniştită cu privire la această misiune, având în vedere circumstanţele. Dar... este ceva care vă deranjează în mod special?

Nova îşi frecă mâinile în poală.

— Nu neapărat. Păi... mama mea...

— Este bolnavă?

— Nu, e sănătoasă tun. Doar că... nu vrea să plec. Ea nici măcar nu a vrut să mă alătur forţelor aeriene. Spune că... nu e momentul potrivit.

— Presupun că niciodată nu e momentul potrivit.

Nova se îmbujoră.

— Ar trebui să vă explic. Eu fac parte din tribul Hopi. Familia mea locuieşte în Arizona, pe platourile unde au locuit Hopii dintodeauna. Tatăl meu a murit acum un an. Dar în timpul vieţii a fost preot.

— Preot?

— Nu ca un preot catolic... Un fel de şaman, presupun că i-aţi spune aici. Datoria lui era să ne menţină pe toţi conectaţi cu trecutul. Şi să vadă lucruri – lucruri care s-ar putea să vină în viitor. De aceea mama mea nu vrea să mă duc – tata i-a spus că urmează să se întâmple ceva.

Rose se aplecă spre ea cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

— Ce urmează să se întâmple?

Nova se încruntă.

— Ar trebui să spun totul de la început. Trase aer adânc în piept. Ştiu povestea încă de copil, zise ea. S-a întâmplat când aveam opt mi, în ziua ceremoniei Niman, care se ţine în satul meu în fiecare an, în mijlocul verii. Ceremonia marchează întoarcerea *katsinam*-ilor, spiritele care au fost pe pământ încă de la solstiţiul de iarnă, la casele lor din lumea spirituală. Când ajung acasă, aceste spirite se presupune că le spun oamenilor ploii că Hopii o duc bine şi le cer să răsplătească fermierii cu ploaie. Din nou, Nova se înroşi. Ştiu, sună ca o nebunie. Dar aceste cicluri sunt foarte importante pentru oamenii mei.

Rose zâmbi.

— Cu toţii avem anumite credinţe. Te rog, continuă.

— În fine, tata a petrecut zile întregi în *kiva* cu ceilalţi bărbaţi care interpretau dansul – pregătindu-se.

Au ţinut post, au fumat, s-au rugat şi au respectat toate obiceiurile. Au făcut *pahos*.

— *Pahos?*

— Beţişoare pentru rugăciuni, confecţionate din pene de vultur. Când tata a ieşit afară într-o dimineaţă, era pregătit pentru dans. S-a dus la marginea platoului. Atunci le-a văzut.

— Ce anume?

— Zburau, sus, pe cer. La început, a crezut că erau nişte vulturi. Dar arătau mai mult ca nişte insecte, a zis el – ca locuitorii din Lumea Primordială din poveştile Hopi vechi. Şi erau acoperite de metal argintiu, a spus el, dar care arăta roz în soarele care răsărea. S-a gândit că probabil sunt *katsinami*, care zboară înapoi la casele lor. Dar de ce plecau înainte de dans? S-a îngrijorat. Nova privi pe fereastră, soarele luminându-i ochii căprui. Tata s-a întors acasă cu febră. Nu putea să stea în picioare, dar nu putea nici să doarmă. După toată munca lui, nu putea să participe la dans. Era sigur că dacă aceste creaturi, orice ar fi fost ele, au zburat de la noi pentru totdeauna şi nu se întorceau, însemna că va veni sfârşitul.

Rose înghiţi în sec, dându-şi seama că i se uscase gura.

— Sfârşitul?

— Sfârşitul lumii. Al vieţii umane pe pământ. Trebuiau să se întoarcă, pentru ca să îndrepte lucrurile.

— L-ai crezut?

— Mult timp, l-am crezut. Obişnuiam să am coşmaruri cu aceste „Spirite Argintii“ ale lui care zburau departe şi ne lăsau să murim. Dar apoi am început să învăţ despre avioane. Unul dintre verii mei avea o afacere, pilota avioane turistice. M-a luat şi pe mine o dată, când aveam doisprezece ani. Am decis că tatăl meu văzuse doar nişte avioane, probabil o

formaţiune de avioane de luptă care se antrenau. Atâta tot. Şi în starea în care era atunci, înfometat, însetat, plin de spiritualitate, s-a speriat. Oricum, nu a mai avut niciodată acea viziune. Şi când a murit anul trecut, m-am gândit că...

— S-a înşelat?

— Da. M-am gândit că, pur şi simplu, trăia într-un vis. Dar mama încă mai crede. Chiar şi acum, tot aşteaptă aceste spirite să se întoarcă acasă. Ea zice că nu e bine că plec. Este prea important acum.

Rose strânse marginea biroului.

— De ce?

— Pentru că tata i-a mai spus ceva, exact înainte să moară. A spus că sfârşitul se apropie. Dar nu pentru familia noastră. După sfârşit, spiritele se vor întoarce pe platouri. Este datoria noastră să fim acolo, să le aşteptăm.

Nova făcu o pauză. Oftă, ca şi cum ajunsese la o concluzie. Băgă mâna la gulerul cămăşii şi apucă un lănţişor. Îl desfăcu, o bandă subţire de argint de care atârna ceva ce semăna cu o cruce. Dar nu era o cruce. Era o femeie, cu braţele întinse, de care atârnau nişte pene metalice ca nişte aripi. Părul femeii argintii era lung până la şolduri şi bărbia o ţinea ridicată în sus, curajoasă.

— Aţi putea să păstraţi asta pentru mine? întrebă Nova. E de la mama. Dar nu pot s-o iau cu mine acolo unde voi merge.

— Nu poţi?

— Nu aş suporta s-o pierd. Puteţi s-o păstraţi în siguranţă pentru mine până mă întorc acasă?

☆

Rose rămase în linişte în biroul împietrit. „Personalităţilor“ ei sintetizate le lipsea ceva. Dar până la interviul cu Nova, nu-şi dăduse seama ce ar fi putut fi acel ceva. Acum ştia.

Rose nu se ocupa de baza de date educaţională a Mamelor; sarcina aceasta îi revenea Kendrei, şi Kendra primise ordine stricte să nu includă nicio informaţie legată de IC-NAN, baza existenţei noilor copii. Această poveste nu avea să facă parte din „înţelepciunea strămoşească“ pe care orice copil trebuie să o afle – nu putea să facă parte din moştenirea lor. Dar fără moştenire, cine eşti, de fapt?

Mai erau multe alte lucruri. Fiecare copil al unei Mame va avea nevoie de mai mult decât mâncare şi apă, mai mult decât educaţie, mai mult chiar şi decât o îngrijire corectă şi conştiinţa unui scop comun care îl va conduce la ceilalţi. Va avea nevoie de senzaţia de siguranţă datorată faptului că ştia cine era. Cumva, trebuia să introducă asta în codul ei.

Deschise sertarul şi scoase lănţişorul subţire. Era delicat, dar totodată rezistent. La fel ca Nova – această tânără atât de puternică, atât de energică, atât de legată de cultura ei, un trib care era pe cale de dispariţie, format din oameni care locuiau în deşertul aspru din nord-estul Arizonei. Povestea acestei familii, povestea unei istorii, o mamă care visase pentru fiica ei un destin de nespus... Rose nu-şi cunoscuse mama prea bine, murise când ea avea trei ani. Tatăl fusese acolo, bineînţeles, dar Lewis McBride, un bărbat tăcut şi introvertit, nu era genul care să se gândească la trecut. Cea mai mare parte a copilăriei, Rose se simţise „fără rădăcini“, un copil de militar care se transformase într-un militar pe vecie, străduindu-se să-şi găsească un cămin. Asta nu va fi de ajuns pentru aceşti copii, care vor fi atât de singuri în noua lume.

Nova trecuse deja toate testele, atât cele fizice, cât şi cele psihologice, înainte de a-i fi fost desemnată noua misiune. Dorinţa ei de a-şi îngheţa ovulele o adusese pe lista lui Rose. Acum, cu aprobarea lui Rose, avea să meargă la Boston ca s-o întâlnească pe Bavi

Sharma. Fără îndoială că Nova se va aştepta la acelaşi gen de teste. Dar Bavi avea altceva în agendă.

În laboratorul ei de la MIT[5], programatorii pregăteau de mult timp roboţi simpli pentru a interacţiona şi a avea grijă de oameni. Sarcina sa consta în extragerea a tot ce se putea din esenţa Novei. Vocea, blândeţea şi intonaţia ei nazală aveau să fie sintetizate în vocea uneia dintre Mame. Amintirile sale, oamenii şi locurile pe care le ştiuse cândva vor dispărea. Dar convingerile, felul în care vedea lumea din jurul ei aveau să rămână. Rose nu putea decât să spere că acesta era începutul introducerii în coduri a acestor elemente iluzorii de familie, apartenenţă, identitate proprie. Trebuia să lucreze mai îndeaproape cu Bavi.

Până şi scopurile lor din prezent erau dificile. Bavi spunea că una era să programezi un robot să urmeze logica booleană: *dacă* asta *şi* asta, *atunci* fă asta. Dar programarea unor personalităţi diferite – deosebirile dintre modalităţile specifice de gândire, simţ şi comportament care individualizează persoanele – reprezenta o provocare la un cu totul alt nivel.

Totuşi, Bavi o asigurase că personalităţile donatorilor puteau fi copiate, cel puţin la un nivel superficial. Sub pretextul unui „experiment privind realizarea profilurilor psihologice“, voluntarii aveau să-şi povestească experienţele de viaţă în timp ce erau conectaţi la nişte biomonitoare, într-o cameră lipsită de stimuli exteriori. Urmau să fie supuşi „Testului de 100 de întrebări“ al lui Bavi, o listă concepută pentru a face diferenţa dintre o multitudine de tipuri de personalităţi. Alături de modelele de discurs şi particularităţile specifice fiecărei mame umane, obţinute în urma înregistrărilor video, aceste informaţii urmau să fie incluse în programul de învăţare al fiecărui robot. Seturile de formare erau într-adevăr

5 MIT – Massachusetts Institute of Technology

limitate. Dar pentru Rose, acesta era nucleul Codului Vieţii, singurul lucru care va putea să facă diferenţa dintre o Mamă şi alta, şi să-i ofere fiecărui copil modelul său unic.

Rose oftă. Confidenţialitatea proiectului o apăsa din ce în ce mai mult pe zi ce trecea – faptul că femeile de la care lua toate acele informaţii, femeile ale căror suflete visa să le introducă în coduri nu ştiau nimic despre intenţiile ei. Pentru ele, nu era decât o altă parte din bine cunoscutul proces al realizării profilului psihologic necesar înainte de plecarea într-o misiune periculoasă.

Se gândi la Rick Blevins. Deşi era trecut de ora cinci la Washington, încă aştepta să o sune înapoi. Zâmbi. De când fusese transferată, cu şase luni în urmă, de când se întâlniseră la Los Alamos, relaţia lor se schimbase. După întrunirea formală, o invitase la cină. Aşteptase în tot acel timp, îi spusese – ca s-o aducă în cercul restrâns al celor care ştiau despre IC-NAN, nevrând să se apropie prea mult de ea până când nu ştia sigur că era, atât cât se putea, în siguranţă. Acum ştia: tensiunea pe care o simţise întotdeauna între ei doi, apariţia a ceva ce era mai mult decât o relaţie profesională sau admiraţie reciprocă era reală. Acum, erau implicaţi în asta împreună.

Telefonul de pe birou vibră şi ea îşi drese glasul, dându-şi o şuviţă de păr după ureche înainte să apese pe buton.

— McBride la telefon.

— Rose. Eu sunt.

Rose se îmbujoră. Şi-l imagină pe Rick singur la el în birou. Îşi imagină faţa lui mare, de om bun. Mâinile lui puternice şi liniştitoare aşezate pe birou.

— Rick. Bună. Mă bucur să-ţi aud vocea.

— Şi eu pe a ta. Am primit mesajul tău.

— Da. Îmi pare rău, am fost puţin stresată când te-

am sunat mai devreme. Interviul de azi-dimineaţă... m-a cam afectat.

— Ce s-a întâmplat? Povesteşte-mi iar, de la început.

— A fost un pilot, un locotenent. Nova Susquetewa. E din tribul Hopi, din Arizona. Mi-a spus o poveste...

— O legendă.

— Părea mai mult de-atât. Era ceva ce i-au încredinţat părinţii săi. Mama ei i-a spus că din acest motiv trebuia să se întoarcă acasă în siguranţă.

— Continuă...

— Potrivit poveştii ei, o să se întâmple ceva ce va pune capăt vieţii umane pe pământ.

— Da, dar asta s-a tot spus de atâtea ori...

— Potrivit acestei poveşti, familia Novei a fost aleasă pentru a continua după aceea. Se presupune că vor supravieţui. A spus ceva şi despre „Spirite Argintii“ care pot zbura. Se presupune că tatăl ei le-a văzut, cu ani în urmă. Cum a putut să...

— Toate sunt nişte lucruri des auzite. Dar după ce am ascultat mesajul tău, i-am spus doctorului Garza să verifice baza de date genetică. I-am scanat pe Hopi şi oricare altă populaţie etnică pe care am putut-o găsi. Nu e nimic special în cazul lor. Sunt şi ei vulnerabili.

— Dar dr. Said ne-a adus aminte de aspectul intronilor – ADN-ul silenţios?

— O altă legendă.

— Ştiinţa este reală. Este atât de mult ADN silenţios în genomul uman. Atât de multe informaţii reziduale. Dr. Said insistă că există populaţii pe pământ care au codul potrivit pentru a supravieţui acestei chestii. Au nevoie doar de un stimul care să-l declanşeze. Hopii se potrivesc perfect cu ceea ce descrie el – deşi căsătoriile cu cei din afara tribului s-ar putea să fi tulburat gena, s-ar putea să existe unele linii genealogice care...

— Atunci cum de nu ne-a apărut asta în timpul

analizelor?

— Nu am făcut analize tuturor celor din tribul Hopi, insistă Rose. Şi chiar dacă am face asta, putem căuta doar gena pe care o cunoaştem noi. Cel mai probabil, aceşti Hopi au aceeaşi secvenţă de gene vulnerabile pe care o avem cu toţii. Dar ei s-ar putea să aibă şi ADN rezidual pe care noi nu-l avem. Un cod care să-i salveze de asta, dacă este activat. Singura modalitate în care am putea testa asta ar fi...

— Să îi expunem la IC-NAN şi să vedem ce se întâmplă. Ştiu. Dar înţelegi de ce nu putem face asta, nu-i aşa? Nu putem folosi oameni drept cobai...

— Faceţi asta în închisoarea din Somalia, nu-i aşa? Pentru testările antidotului? Rick, uiţi că am acces la rapoartele doctorului Garza acum.

Rick oftă.

— Ştii că asta e ceva diferit. Acei oameni sunt criminali de război condamnaţi.

— Oameni pe care putem să-i omorâm fără să ne gândim de două ori, zise Rose dezamăgită. Nu uciderea teroriştilor a fost lucrul care a dat startul acestui întreg coşmar?

Desigur, înţelegea că adevăratul experiment nu putea fi încercat pe Hopi. Dar voia atât de mult să creadă în povestea Novei – însemna speranţă, un popor imun la greşelile catastrofale ale guvernului. Se uită la cărţile vechi aranjate pe rafturi, ultimul cadou de la tatăl ei. Bineînţeles, cel mai probabil era doar una dintre poveştile spuse de triburi şi secte de-a lungul timpului, fiecare menită să accentueze importanţa celui care o spunea. Ea ar trebui să ştie; ce făcuse credinţa catolică pentru ea? Chiar dacă totul mergea conform planului, viaţa ei putea să fie în curând asigurată doar de o doză zilnică de cocktail exotic cu ADN.

— Îmi pare rău, Rick, zise ea, adunându-se. Nu avea

niciun drept să-şi verse frustrarea pe el. Cum merg testările?

— Încă nu s-a decis nimic. Dar cred că o să iasă bine. Trebuie să credem asta, cel puţin.

— Da, trebuie să credem.

— Rose? Vreau să ştii că munca ta... Codul Vieţii. Cred şi în asta.

Rose se lăsă pe spate.

— Tot procesul e prea dur. Femeile acestea îşi donează ovulele, suportă toate aceste interviuri şi teste de profil psihologic, iar eu nu le pot spune nimic despre adevăratul motiv.

— Majoritatea sunt în armată. Pentru ele, nu e nimic mai mult decât ceva ce femeile în situaţia lor au făcut de decenii întregi. Un fel de plan de asigurare...

— Dar, Rick, se presupune că ovulele sunt fertilizate doar pentru beneficiul donatorului. Nu fertilizate cu sperma unui străin, eclozate într-un incubator ca nişte animale de la fermă, crescute de un robot...

— Vrei să spui că nu crezi că suntem pe drumul cel bun?

— Nu... Rose închise ochii. Nu e vorba despre asta. Doar că mi-ar plăcea să putem fi mai deschişi.

— Cu toţii ne dorim asta. Dar noi...

— Ştiu. Nu putem risca să se işte panică. Dar, Rick... Ştia că forţa, dar trebuia s-o facă. Îţi aduci aminte de dr. Sharma? Robopsihologul de la MIT?

— Vechea ta colegă de la Harvard?

— Da, Bavi. Ne-a oferit nişte informaţii minunate despre relaţia mamă-copil. Ea chiar crede că putem învăţa roboţii să-şi crească copiii la fel ca nişte mame adevărate.

— Dar nu să-i iubească.

— Nu. Putem încerca să îi creăm robotului o personalitate. Îi putem da abilitatea de a învăţa, de a proteja. Dar emoţiile complexe cum sunt iubirea... Un

cod ca acesta nu a fost creat încă şi nu mai avem timp să-l creăm acum.

— Ce păcat!

— Dar de ce nu o putem băga cel puţin pe Bavi în proiect? La urma urmelor, şi ea s-a oferit voluntar să fie una dintre mame.

— Am mai discutat asta o dată. Vocea lui Rick era încordată, dar fermă. Am mai puţină autoritate decât crezi. A trebuit multă putere de convingere să-ţi obţin şi ţie accesul, să te pun pe lista finală. Când va veni timpul, chiar dacă avem un antidot care va funcţiona, dozele vor fi limitate.

Rose oftă.

— Îmi pare rău. Şi ştiu că trebuie să îţi mulţumesc. Pentru că m-ai pus pe lista scurtă, aşa cum spui tu.

În consolă se auzi un fâşâit.

— Şi mie îmi pare rău, Rose. Ţi-am spus, am vrut să te am aproape încă de când ne-am întâlnit prima oară. Cel puţin acum ne putem confesa unul altuia.

Rose privi afară pe fereastră.

— Când mai vii aici?

— Aş putea veni weekendul următor...

— Ar fi minunat să te văd. Poate am putea evada câteva zile. Să mergem să bem nişte vin. Să ne prefacem.

— Ar f frumos.

— Da. Frumos.

Lăsându-se pe spătar, Rose privi ultimele raze de soare strălucind pe lănţişorul delicat, pe braţele înaripate ale zeiţei argintii care-i atârna printre degete.

IUNIE 2064

În ultimii doi ani, Sela şi Kai avuseseră un nou ritm. Erau nomazi, se mişcau încontinuu, în căutarea altora ca ei şi în căutarea apei. În fiecare dimineaţă,

devreme, luau motocicleta şi plecau în recunoaştere, Sela conducând şi Kai fiind cu ochii în patru, aşezat pe un scaun de lemn improvizat, montat în spatele ei. Amândoi aveau aceeaşi vârstă – puţin peste zece ani. Dar Kai fusese dintotdeauna mai înalt. Într-una dintre incursiuni găsise un binoclu stricat şi, din când în când, se uita prin el peste umărul Selei, plin de speranţă.

Mamele lor îi urmăreau cu rapiditate – nu pe şenile, ci mergând pe picioarele lor puternice. Fiind de trei ori mai înalţi decât încărcăturile lor, roboţii erau mai puţin stabili, dar mai mobili. Kai îşi aducea aminte de când era mic şi o văzuse pentru prima dată pe Rosie în ipostaza aceasta – mâinile ei moi ieşind din mănuşile aspre ca să-l ridice de mijloc şi să-l salveze din calea unui coiot căruia îi curgeau balele. Acum părea ciudată, înfricoşător de dezechilibrată în timp ce se mişca greoi în urma lor.

— Nu văd niciun turn, strigă Kai în urechea Selei, sperând să-l fi auzit peste huruitul motorului şi prin masca lui de protecţie.

Sela opri motocicleta. Se chinui să se dea jos de pe scaun şi se lăsă pe pământul denivelat. Când îşi dădu jos masca, Kai îi văzu pielea iritată de pe obrajii plini de praf.

— Nu contează, zise ea, scuturând masca de coapsă. Alpha zice că am găsit deja aproape toate depozitele. Şi ştii ce am găsit acolo. Turnurile erau pline de noroi. Depozitele nu mai aveau apă îmbuteliată. Sau mâncare. Cineva a luat totul.

Kai îşi linse buzele crăpate de sete.

— Asta e de bine, nu-i aşa? Înseamnă că mai e cineva pe aici.

— Presupun că da, spuse ea. Dar nu e bine pentru noi. Cred că ar trebui să stăm pe lângă drumuri. Trebuie să căutăm mai multe maşini. Poate o să găsim altă camionetă – ca aceea de săptămâna trecută.

Kai se înfioră. Reuşiseră să deschidă conservele depozitate în spatele camionetei – sos de tomate, un fel de chili verde îmbibat într-o saramură apoasă, un fel de pastă maronie care se numea „frijoles“. Mâncarea fusese suficient de consistentă, dar le provocase dureri de burtă – şi o sete şi mai mare. Sela căutase scule în cabină, dând la o parte mâna scheletică a fostului şofer. Nu găsise decât o sticluţă cu apă.

Kai arătă spre direcţia opusă faţă de soarele care răsărea.

— Rosie spune că este o depresiune acolo, cu sol pietros. Ca o fostă albie de râu. S-ar putea să găsim nişte apă subterană.

— Eşti sigur că nu am mai fost acolo? întrebă Sela. Mi se pare că ne învârtim în cerc...

— Am călătorit în spirală – în cercuri din ce în ce mai mari. Rosie a ţinut socoteala. Am fost la vest şi la est de zona acea pietroasă. Dar e sigură că nu am atins aceste coordonate.

O privi pe Sela care ţinea gura strânsă.

— Ca să ajungem acolo, cred că putem urma drumul mare pe care am fost şi ieri, zise el.

Se ţinu bine în timp ce Sela îşi pregăti scaunul. Deşi ştia că era mai uşor cu motocicleta să urmeze străzile principale bătute de vânt care traversau deşertul decât să le ocolească, nu-i plăceau drumurile acelea. Dar ştia că Sela avea dreptate. Găsiseră nişte cutii cu sticle cu apă lăsate în mod misterios pe marginea drumului – ca şi cum cineva le-ar fi pus acolo pentru ei. Fuseseră un dar de la Dumnezeu, le ajungeau o lună dacă erau atenţi. Iar vehiculele, trase în diverse unghiuri printre boschete, le ofereau câte o comoară din când în când – nu ar fi avut motocicleta dacă nu ar fi descoperit atunci rulota cu dungi portocalii.

Dar se mai găseau şi alte lucruri pe marginea

drumului. Îşi aduse aminte de maşina electrică, oprită într-un şanţ, cu rămăşiţele a două trupuri pe scaunele din faţă şi trei mai mici aşezate unul lângă altul pe bancheta din spate. Ca de obicei, el şi Sela se uitaseră unul la celălalt, întrebându-se acelaşi lucru. Puteau să încarce bateria? Oare maşina putea să fie mai confortabilă decât motocicleta lor? Dar făcuseră ca de obicei, căutaseră prin maşină îmbrăcăminte, mâncare şi apă. Ca de obicei, optaseră să nu deranjeze somnul morţilor. Până şi gunoierii aveau limite.

Găsiră drumul din nou, exact când soarele ajungea la zenit. Apoi merseră spre vest şi trecură peste nişte platouri înalte. Acestea arătau, în viziunea lui Kai, ca nişte corăbii pe apă, cele despre care învăţase târziu în noapte de pe ecranul lui Rosie. Dar pe măsură ce soarele se ridica din ce în ce mai mult, îşi dădu seama că se aflau şi ei pe un platou. Drumul din faţa lor devenea şi mai îngust, pământul de o parte şi de alta coborând în pante.

Deodată, Sela opri motocicleta.

Kai puse binoclul deoparte.

— Ce e?

— E prea îngust pentru roboţi. Va trebui să continuăm fără ei dacă vrem să mergem mai departe, răspunse Sela.

Kai se uită înapoi la Rosie.

— Da, spuse Rosie în mintea lui. Este corect.

— Bine...

Kai îşi dădu jos masca şi îşi şterse buzele cu dosul palmei, simţind gustul sărat. Scoase bidonul din cureaua de pe umăr şi luă câteva înghiţituri mici. Ajunseseră atât de departe; nu mai aveau cum să dea înapoi acum.

— Rosie... dacă mergem mai departe, poţi să mă simţi? întrebă el.

— O să-ţi monitorizez mişcările şi semnalele

biologice, răspunse ea. O să te anunţ când ajungi la limita razei mele de acţiune.

Sela porni motorul şi le lăsară pe Mame în urmă. Kai privi peste umărul fetei la drumul care acum nu era mai mult decât o cărăruie. Numai aşa putea să se uite în labirintul ameţitor de prăpăstii zimţate, încercând să găsească apă. Nu era doar periculos, ci părea şi inutil...

Dar apoi Sela se opri din nou şi se uită în stânga.

— Acolo! zise ea, arătând în jos spre ceva mic şi întunecat, aproape de marginea unei depresiuni.

Kai îşi întinse gâtul şi miji ochii în lumina puternică a soarelui. Imediat uită de sete şi de teama să nu cadă.

— Aia nu e apă. Arată ca...

— E o persoană, nu-i aşa? spuse Sela, dându-se jos de pe motocicletă atât de repede încât aproape o răsturnă. Poate e un alt copil?

Kai îşi ţinu respiraţia, uitându-se fix la silueta nemişcată. Se uită prin singura lentilă bună a binoclului. Deşi părea neclintită, silueta arăta într-adevăr umană. Se uită şi în partea dreaptă. Inima îi tresări când văzu silueta masivă a unui robot, care stătea lângă intrarea a ceva ce semăna cu o peşteră.

— Ai văzut şi tu? E un robot! zise el. Dar cum ajungem jos?

— Am putea zbura până acolo, sugeră Sela, luând şi ea binoclul să se uite mai bine.

— Nu vrem să speriem pe – oricine o fi acolo, spuse Kai.

Sela examină zona.

— Am putea ateriza în zona aceea plată de la sud, din spatele acelor roci imense. Apoi am putea merge pe jos.

— Bine, fu de acord Kai.

Cu inima bătându-i tare, Kai se grăbi spre Mama lui şi se urcă în coconul ei. În apropiere, Alpha-C puse uşor motocicleta pe stradă înainte să o lase pe Sela să

se urce pe şenilele ei.

— Oo, Mamă... se auziră protestele Selei în timp se ce urca şi lăsa motocicleta în urmă.

Cei doi roboţi se ridicară de pe drumul presărat cu o grămadă de resturi. În timp ce înconjurau zona, Kai căută ţinta. Acolo era – un smoc de păr negru, o tunică ce acoperea nişte umeri înguşti. Era, într-adevăr, un copil. Dar în ciuda zgomotelor provocate de ei, copilul rămânea imobil în şezut, cu coloana ţeapănă, cu picioarele încrucişate şi cu genunchii fusiformi desfăcuţi, ca aripile unei păsări. Pe Kai îl trecu un fior de spaimă. Să fi fost copilul acesta doar un cadavru îngheţat?

— E în viaţă? o întrebă pe Rosie.

— Temperatura lui este de 35,5°C, o limită minimă normală pentru un om, răspunse ea în timp ce ateriză pe o suprafaţă plată de gresie. Se aflau acum pe un platou înconjurat de vârfuri înalte de piatră.

Sela era deja pe pământ, în timp ce Kai cobora de pe şenilele lui Rosie.

— Pe aici, zise ea.

Merseră unul în spatele celuilalt, Sela prima, pe o cărare îngustă care se afla între doi colţi de piatră. Dar când ajunseră pe partea cealaltă, Sela se dădu brusc înapoi. Kai se uită pe lângă ea. Copilul, care stătea cu spatele la ei, era la vreo şase metri distanţă.

— Uite acolo... murmură Sela, arătând cu un deget tremurând spre ceea ce părea o mică adunătură de roci, la câţiva metri de locul în care stătea copilul.

Kai miji ochii şi văzu o mişcare ciudată, o deplasare a pietrei şi a pământului. Nu era o grămadă de roci. Lângă copil, stătea încolăcit un şarpe maroniu şi gras, cu capul plat ridicat, atent la orice mişcare. Dar robotul copilului, aflat la cincisprezece metri în stânga lor, rămăsese inert, la fel de nemişcat ca încărcătura lui.

— Mama m-a învăţat să nu omor niciodată un

şarpe... Dar de ce *nu face* Mama lui nimic? şopti Sela. Mâna i se mişcă spre stânga, căutând cuţitul aflat la curea.

Chiar atunci, băiatul îşi desfăcu picioarele şi se ridică. Kai îşi ţinu respiraţia. Era un băiat, cel puţin la fel de înalt ca el. Şi în timp ce băiatul se întorcea spre ei, prietenul lui şerpuitor se târî în tufişurile rare.

— Ce naiba... murmură Sela.

Kai era uimit. Un băiat care se împrietenea cu şerpii? Pentru o clipă, băiatul rămase acolo ca o statuie. Ochii lui goi se holbau la Kai. Sau nu? Pentru că nu arăta niciun semn de recunoaştere sau de surprindere. În schimb, se întoarse şi porni către peştera unde îl aştepta Mama lui, apoi dispăru în spatele ei.

Trecând pe lângă fata buimăcită, Kai îl urmă, cu privirea aţintită asupra peşterii şi robotului ei santinelă. Prea mare ca să poată intra în peşteră, Mama copilului se aşezase cât de aproape putuse de ieşirea ei. Nu făcu nicio mişcare să-l oprească pe Kai. Peştera era mică, avea probabil vreo trei metri adâncime. Ochii i se acomodară cu întunericul şi Kai zări strălucirea portocalie provocată de nişte rămurele, care ardeau pe pământ peste nişte resturi de vase de lut. Lângă foc, băiatul se aşeză din nou. Kai se apropie precaut.

— Da, înţeleg acum. E acelaşi mesaj ca înainte, îi şopti băiatul Mamei sale.

— Bună? îndrăzni Kai să spună.

Dar băiatul nu-l băgă în seamă.

— Mamă, m-ai asigurat că acesta este un loc bun, murmură el. Ai spus că, într-o bună zi, drumul va aduce vizitatori. Dar nu vine nimeni. Şi acum Naga spune că într-o zi s-ar putea să trebuiască să plecăm.

— Bună? răsună vocea lui Kai între pereţii negri de piatră.

Furişându-se pe lângă el, Sela se apropie. Deşi erau

la o distanţă mică de băiat, nu părea să îi simtă. Kai îi vedea mâinile încleştate şi întreg corpul legănându-i-se în timp ce murmura ceva. Vorbea în altă limbă, una pe care Kai nu o înţelegea.

— Eşti bine? şopti Kai.

Întinse mâna să-l atingă pe băiat pe braţ, aşteptându-se oarecum să dea în gol. Dar, în schimb, atinse carne caldă. Simţi un puls – încet şi regulat. Îşi dădu seama.

— Trezeşte-te, şopti el. Trezeşte-te. Visezi.

Băiatul privi în sus şi făcu ochii mari cât cepele. În ochi îi licări mai întâi teama şi apoi speranţa. Lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji în timp ce degetele lui subţiri se întinseră şi-l prinseră pe Kai de tunică.

— Exişti, murmură el. Exişti...

☆

Kai privea neliniştit tufişurile din jur. Făcuseră focul în faţa peşterii, foarte aproape de locul în care, cu câteva ore în urmă, şarpele se întindea ameninţător. Stând în faţa lui, băiatul cel nou se uita la flăcări. Îl chema Kamal.

— Te simţi mai bine acum? îl întrebă Sela.

— Da, mult mai bine.

Kamal îi zâmbi, cu dinţii lui mari şi albi.

Kai zâmbi şi el. Pe dealul din apropiere, erau nişte cactuşi înfloriţi. Acum, sucul închis la culoare din fructul de cactus cules prea devreme îi curgea pe bărbie. Sela scuipă seminţele în foc. Se gândiseră că era mai bine să nu vâneze nimic pentru cina din seara aceea. Un băiat care stătea cu şerpii putea să nu fie de acord.

Kamal se uită timid la cei doi.

— Îmi pare rău, spuse el. Mama mea m-a învăţat să meditez. M-a ajutat cu singurătatea. Dar... mi-a fost din ce în ce mai greu să mă întorc.

— E un truc bun, zise Kai. Cel cu şarpele.

— Truc?

— Nu-ţi aduci aminte de şarpe? îl întrebă Sela, uitându-se la el.

— Ba da, răspunse Kamal pe un ton calm. Dar ea nu este un truc. Ea este un prieten – un mesager.

Kai s-a frecat pe bărbie.

— Un ce?

— E un miracol că m-aţi găsit, spuse Kamal. Cred că exact la timp.

— La timp pentru ce?

— Şarpele păzeşte apa, cea mai mare comoară din deşert. Ea m-a condus spre izvor. Întinse mâna şi ridică una dintre sticlele pe care le umpluse cu apă proaspătă de la izvorul lui secret. Dar acum îmi spune că urmează o schimbare. A fost prea puţină apă şi prea mult vânt, din prea multe motive. În curând, până şi izvorul va seca. S-ar putea să devină imposibil pentru noi să locuim aici.

— Poate că prietena ta şarpe are dreptate, spuse Sela, încruntată. Dar dacă ar trebui să plecăm, unde ne-am duce?

— Cu siguranţă nu a mai rămas niciun turn, zise Kai.

Kamal îl privi trist.

— Praful înghite toată umezeala pe care o strâng ele. Şi vântul o zboară. Turnurile încep să se dărâme.

— Deci, întrebă Sela, ce facem? Ce spune Mama ta?

— Beta spune că nu putem călători în afara coordonatelor ei, spuse Kamal. Şi nu are suficiente date ca să susţină concluzia...

— De ce fel de date va fi nevoie?

Sela îi aruncă o privire lui Kai. Se pare că se aflau cu toţii în aceeaşi situaţie delicată şi de nerezolvat.

— Trebuie să am încredere în Mama mea, spuse Kamal. Ea este copacul meu banyan.

Sela se aplecă spre el.

— Ce este?

— Copacul banyan este sacru în poveştile hindu. Are braţe care ajung până la cer ca nişte şerpi răsuciţi. Rădăcinile lui singure pot să formeze o pădure întreagă. Beta e la fel ca acel copac, la fel ca o casă vie. Mă ţine în siguranţă.

Kai se uită peste umăr la Mama lui Kamal, lumina argintie a lunii reflectându-se pe trapa ei uzată.

— Ai vorbit cu ea cu voce tare, în peşteră, spuse el. În ce limbă ai vorbit cu ea?

— Mama m-a învăţat să vorbesc hindi, răspunse Kamal. La fel de bine ca engleza. Mi-a spus că este important să menţinem vii limbile.

— Dar vorbeşte cu tine în mintea ta, nu-i aşa?

— Atunci când visez, ea este o altă persoană, şi stă lângă mine. La fel de reală ca voi, zise Kamal. Şi atunci când sunt treaz, poate să vorbească cu mine în mintea mea. Beta este eu. Şi eu sunt ea... Şi văd că voi vorbiţi la fel cu Mamele voastre.

Kai o privi pe Sela.

— Da.

— Este un dar pe care-l avem în comun, spuse Kamal.

Kai privi flăcările care începeau să se stingă, înghiţind ultimele rămurele. În curând, focul avea să se stingă de tot.

Sela căscă şi întinse braţele.

— A fost o zi lungă...

Căscatul ei era molipsitor – Kai abia dacă putea să-şi mai ţină ochii deschişi.

— Hai să ne odihnim, se arătă el de acord. Cel puţin acum suntem trei. Şi, crede-mă, Kamal, tu ai aici mai multe decât în orice alt loc pe care l-am găsit noi.

Vântul de noapte îşi făcu simţită prezenţa, ridicând firicele de nisip în întuneric. Kai o ajută pe Sela să stingă focul, după care se îndreptă spre coconul lui

Rosie. Urcându-se în el, o văzu pe Sela privind lung drumul, spre locul în care abandonaseră motocicleta. Trebuiau să o recupereze în curând, altfel nu aveau s-o mai găsească.

Kai închise trapa şi se ghemui la locul lui. Îşi trase pătura peste umeri şi încercă să găsească loc să-şi aşeze picioarele.

— Creşti, îi zise Rosie.

— Da. Pot să schimb scaunul cumva?

— E o modificare simplă. Pot să-ţi dau instrucţiuni dacă doreşti.

— Rosie, crezi că are dreptate Kamal?

— Că rezervele de apă curente sunt compromise?

— Da. Va trebui să plecăm din deşert?

— Nu am date suficiente în momentul de faţă.

— Şi, oricum, unde am merge?

— Nu pot determina asta. Nu am coordonatele.

Foindu-se, îşi băgă genunchii sub consola ei.

— Stai confortabil acum.

Vocea Mamei sună blândă în mintea sa.

— Da...

Respiraţia lui Kai se sincroniză cu zumzetul pulsând al procesoarelor lui Rosie, în timp ce-i asculta cântecul de noapte. Îşi făcea diagnosticele şi îşi verifica sistemele.

Beta este eu. Eu sunt ea, spusese Kamal.

„Eu sunt Rosie. Ea este eu“, se gândi Kai. Mama lui îi simţea sentimentele. Îi auzea gândurile. Îi vorbea în minte, chiar şi în vise. Iar el îi răspundea fără să rostească un singur cuvânt.

Ştia că Sela încă mai visa să călătorească liber, chiar şi în locuri în care Alpha-C nu ar fi dus-o. Şi de când o întâlnise pe ea, uneori nu mai apreciase cum se cuvenea relaţia pe care o avea cu Rosie. Dar noaptea, când erau singuri, acel sentiment era la fel de puternic ca întotdeauna – sentimentul că nu avea cum să ştie

unde se termină el şi de unde începe Mama lui.

FEBRUARIE 2053

James ocoli calculatorul central din laboratorul din Los Alamos, manevrând imaginea cu secvenţa de antidot C-341. Mări zona promotorului genei, acolo unde echipa lui Rudy de la Fort Detrick modificase secvenţa astfel încât să o facă imună la IC-NAN. Încă o dată, privi modelul 3D al unui factor de transcripţie de caspază, mica proteină care determina producerea caspazei, dansând pe suprafaţa nucleului. Factorul trebuia să fie legat de promotor, astfel încât să iniţieze transcripţia genei. Dar dacă se lega prea strâns, avea să urmeze prea multă transcripţie – prea multă caspază, prea multă moarte celulară. Măsuraseră constanta legăturii în toate condiţiile posibile. Părea perfectă. Dar nu era. Pentru a mia oară, verifică ecranul telefonului de la încheietură. Aştepta un telefon de la Rudy Garza.

Cu paisprezece luni în urmă, acceptase unicul post de biolog din clădirea XO-Bot de la Los Alamos, un centru care găzduise vreme îndelungată specialişti în robotică şi experţi în inteligenţa artificială, dedicaţi dezvoltării roboţilor pentru explorarea extraterestră şi minerit pe asteroizi. Kendra Jenkins, micul şi tenacele geniu în calculatoare, care supraveghea programarea roboţilor, avea propriul ei laborator în capătul clădirii. Paul MacDonald, care fusese inginer în armată şi care conducea departamentul de construire a roboţilor, avea biroul vizavi. Ei trei formau personalul de la Los Alamos care ştia despre Noul Început. În ultimul an, fiecare mai preluase nişte îndatoriri – Kendra preluase postul de şef al securităţii în cadrul proiectului Noul Început de la Los Alamos, iar MacDonald, sau Mac, cum îi plăcea să i se spună, preluase diverse

responsabilităţi administrative – toate acestea fără ştirea celor cu care lucrau.

Între timp, apelând la inventivitatea din anii de facultate, James îşi instalase propriul laborator. Lucrând la distanţă cu echipa lui Rudy de la Fort Detrick şi îndeaproape cu echipa lui Mac, datoria lui James era să avanseze cu testările sistemului robotic menit a susţine evoluţia fătului până la stadiul de nou-născut. Aceasta era deja o provocare suficient de mare. Dar modificarea genetică ce i-ar fi făcut pe bebeluşi imuni la IC-NAN adăuga un alt nivel de complexitate.

La început, progresul fusese destul de constant. Începând cu decembrie 2051, James crescuse două „generaţii“ de feţi modificaţi genetic, una în camere climatice din laboratorul său, iar alta înăuntrul unor sisteme robotice programate. Sacrificarea feţilor Gen1 şi Gen2 pentru autopsie fusese dificilă. Vechea „regulă de paisprezece zile“ pentru folosirea experimentală a materialului embrionar, stabilită de mult timp de comisiile internaţionale de etică, fusese înlocuită de curând cu „regula de cinci săptămâni“. Dar, pe baza studiilor din Coreea, James ştia că, odată ce un făt ajungea la vârsta de cincisprezece săptămâni într-un mediu artificial, probabilitatea ca el să supravieţuiască până la termen era de nouăzeci la sută. Ca să estimeze cu precizie viabilitatea la naştere, trebuia să-şi sacrifice feţii la nu mai puţin de cincisprezece săptămâni. Acesta era mai mult decât un sacrificiu – era crimă. Dar o făcuse. Şi demonstrase că avusese succes – din orice punct de vedere, feţii lui modificaţi genetic se dezvoltaseră normal până la termen.

Dar în cazul Gen3, prima dusă până la termen, apăruseră probleme. Începând cu luna aprilie a anului trecut, cincisprezece feţi din Gen3 fuseseră crescuţi în aceleaşi incubatoare ca Gen2 şi ajunseseră în

trimestrul al doilea. De vreme ce scopul acestui stadiu era să se testeze naşterea automată, incubatoarele şi roboţii lor desemnaţi fuseseră transferaţi în nişte sisteme de menţinere a vieţii, aflate într-un sediu secret din deşertul New Mexico, la sud de Albuquerque. Cerinţele pentru aceste sisteme erau minime: menţinerea în viaţă a feţilor în ultimele săptămâni de gestaţie. La momentul indicat, goleau coconul, monitorizau semnele vitale – practic, năşteau. Scopul amplasării Gen3, din câte ştia echipa de robotică, era acela de a imita condiţiile de pe o planetă ostilă; adevăratul motiv, ştiut de James, era să pregătească roboţii pentru posibilul caz nefericit în care trebuiau să nască în condiţii sub nivel optim, pe pământ. Şi să ofere protecţie în plus faţă de orice posibile încercări de a le controla.

Fiecare acţiune a feţilor Gen3 fusese monitorizată prin camere de supraveghere şi se colectase o cantitate mare de date. Membrii echipei stătuseră cu inima la gură până la expulzare, când doisprezece dintre cei cincisprezece feţi Gen3 supravieţuiseră. Nou-născuţii, cinci băieţi şi şapte fete, fuseseră duşi la Fort Detrick cu un avion militar, iar James trebuise să le explice membrilor echipei soarta copiilor.

— Vă mulţumesc foarte mult tuturor pentru munca depusă, anunţase el. Experimentul nostru cu privire la simularea naşterii unor copii umani în alt mediu decât Pământul a dat roade. Iar acum, câteva cupluri norocoase de pe Pământ vor fi binecuvântate cu nişte bebeluşi.

Nu fusese o minciună – deşi le ascunsese multe lucruri. Dacă aveau noroc, bebeluşii Gen3 aveau să fie primii dintr-o nouă rasă, capabili să reziste la atacul IC-NAN. Cuplurile care urmau să aibă grijă de ei, mamele şi taţii biologici, erau voluntari militari testaţi cu grijă, care îşi pierduseră speranţa de a mai avea copii după

ani întregi de încercări nereuşite. Fuseseră de acord ca bebeluşii lor să fie monitorizaţi periodic după naştere. Dar părinţii nu aveau să ştie nimic despre Noul Început. Şi dacă avea să fie nevoie, dacă epidemia de IC-NAN urma să se răspândească, iar părinţii să moară în urma ei, copiii lor urmau să fie adoptaţi de oamenii pe care Rudy îi numea „cei câţiva aleşi“, cei cărora li se permisese accesul la antidot.

James nu trebuise să-şi facă griji în privinţa problemelor de etică ale programului: la urma urmei, Gen3 nu fusese un succes. Deşi păreau sănătoşi la naştere şi deşi analizele arătaseră că erau cu toţii imuni la IC-NAN, bebeluşii Gen3 îşi pierduseră rapid vigoarea. În două săptămâni, muriseră toţi din aceeaşi cauză – le cedaseră organele, iar ţesuturile se deterioraseră într-un ritm accelerat. Părinţilor li se spusese că experimentul eşuase. Şi singura alinare a lui James fusese că nu apucaseră să-şi vadă bebeluşii nici măcar o dată.

Acum, avea nevoie disperată să-şi menţină echipa de la Los Alamos pe linia de plutire. Să îi împiedice să observe rapoartele care veneau fără oprire din Iran, Afganistan, Pakistan, chiar şi din India – cu privire la morţi misterioase şi inexplicabile. „*La ştiri au spus că este vorba despre un fel de epidemie de cancer, îl auzise pe unul dintre tehnicieni la cantină. Dar nu există aşa ceva... nu-i aşa?*“

James trebuia să-i protejeze cumva de toate astea, să-i determine să se concentreze doar pe proiect – un proiect despre a cărui importanţă numai el putea să ştie.

Dar era greu. Ca să poată spera că vor merge mai departe, el şi Rudy trebuiau să afle ce li se întâmplase bebeluşilor Gen3. Poate că avea răspunsurile... sau poate că nu. Închise ochii. Până suna Rudy, era mai bine să se gândească la altceva. Se lăsă pe un scaun,

şi gândurile îi zburară la Sara Khoti.

Sara... Când ajunsese aici şi descoperise că ea lucra vizavi, se gândise că fusese mâna destinului. Aveau un trecut comun, el fusese la un stagiu postdoctoral la Berkeley, iar ea era doctorand în inginerie mecanică, finalizându-şi programul de studii la secţiunea de fiziologie umană pe care o preda James. Îşi adusese aminte de cum era pe atunci, cu ochii plini de viaţă, energică, nerăbdătoare, cu o carieră promiţătoare înainte. Îşi aduse aminte cum era el însuşi – prea tânăr, prea lipsit de experienţă, intimidat de frumuseţea ei.

Ar fi trebuit să facă primul pas atunci. Dar când Sara nu mai era studenta lui, iar el se simţise, în sfârşit, liber să o invite în oraş, ea deja acceptase un stagiu postdoctoral la departamentul de robotică de la Caltech. Îşi aminti cum îi urase numai bine şi o privise cum pleacă de lângă el, cu roba de absolvire fluturându-i în vânt. Îşi promiseseră că vor ţine legătura, dar nu o făcuse. El era la fel de vinovat ca ea pentru înstrăinarea lor.

Nu putea să nu se gândească la ironia sorţii. Dacă ar fi luat o altă decizie atunci, dacă ar fi ales-o pe Sara, şi nu cariera sa, i-ar fi putut schimba viaţa în feluri care erau de neimaginat la vremea respectivă. Dacă ar fi ajuns să fie un bărbat însurat, Departamentul Apărării nu l-ar fi selectat niciodată. El şi Sara ar fi împărtăşit această ignoranţă fericită pe care acum doar ea o avea.

Acum, că avea o carieră stabilă, Sara era pregătită pentru o relaţie; fiecare gest al ei încă de când se reîntâlniseră arătase asta destul de clar. Cinele lor liniştite, momentele în care ascultau muzică veche de Bollywood, bucurându-se de colecţia de filme clasice pe care o strânsese ea – acestea erau unele dintre puţinele lucruri care îi făcuseră viaţa mai suportabilă de când ajunsese aici. Dar nu putea permite să se

ajungă la intimitate, o condiţie care îi cerea să spună toate secretele care nu trebuiau spuse. Dacă totul avea să se întâmple... ştia că ea nu avea să obţină antidotul. Oamenii ca Blevins aveau puterea să-i pună la adăpost pe cei pe care-i iubeau. Ei puteau face alegeri. Dar el nu. Nu putea risca să se îndrăgostească de Sara, doar ca s-o vadă murind.

Şi atunci de ce se vedea cu ea? De ce-i accepta invitaţiile, petrecea seri târzii în micul ei apartament, aducându-şi aminte de vremurile trecute – prefăcându-se? Tresări, gândindu-se cât de aproape fusese să-i spună adevărul noaptea trecută. Întinşi stânjeniţi pe canapea, corpurile lor mişcându-se la unison, buzele lui lipite de ale ei pentru a se asigura că niciunul nu spunea nimic... După aceea, se urâse pe sine.

— Încă te uiţi la imaginea asta?

— Ce...?

Întorcându-se spre uşă, James îi simţi parfumul Sarei încă de dinainte să o vadă.

— Scuze că m-am furişat aşa, spuse Sara. Am lucrat până târziu. Mă întrebam dacă ţi-ar plăcea să luăm cina împreună. E un restaurant indian nou în White Rock care este deschis până târziu...

James se uită la ceas. Era nouă.

— Cina... Scuze, nu în seara asta. A intervenit ceva.

Sara se încruntă.

— Sper că nu e ceva rău.

— Rău? Ăă... nu atât de rău încât să nu ne revenim...

O privi, şi văzu cum îl analiza.

— James, în legătură cu noaptea trecută...

— Îmi pare rău, Sara. Nu ştiu ce mi-a venit...

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze...

În timp ce Sara îşi privea degetele subţiri de la mâna dreaptă, James simţi din nou mirosul de lavandă al părului ei.

— Se întâmplă să-mi placă ce ţi-a venit.

— Ar fi trebuit să o luăm mai încet...

Sara zâmbi.

— Haide, poţi să iei o pauză. Măcar lasă-mă să-ţi arăt ce am reuşit să obţin azi, zise ea întorcându-se.

Ca tras de o funie invizibilă, o urmă pe hol, apoi dincolo de uşile duble care duceau în laboratorul de robotică.

Ocoliră cele cincisprezece aparate de susţinere ale Gen4, care încă mai erau testate în centrul laboratorului. Gen4, o repetiţie mai completă a experimentului cu Gen3, fusese concepută astfel încât să gestioneze tot ciclul de dezvoltare, de la embrion la făt şi de la făt la nou-născut. La fel ca aparatele pentru Gen3, carcasele lor pătrate şi imobile erau formidabile, menite să reziste în faţa vânturilor puternice şi temperaturilor extreme. Şi, la fel ca în cazul Gen3, planul era ca echipa să monitorizeze îndeaproape dezvoltarea şi naşterea bebeluşilor Gen4. Dar restul echipei XO-Bot nu ştia că părinţii biologici din acest caz erau anonimi, sperma şi ovulele lor fiind luate de la câţiva subiecţi aleşi, care nu aveau să afle niciodată despre existenţa lor. Se subînţelegea faptul că doar cei care aveau dreptul la antidot s-ar putea să rămână în viaţă şi să aibă grijă de bebeluşi. Nu mai aveau timp să se gândească la alte opţiuni.

James strânse pumnii. Mai era ceva ce ceilalţi nu ştiau despre Gen4 – faptul că programul fusese blocat până la rezolvarea problemei cu Gen3.

Mergând spre biroul Sarei din capătul opus al laboratorului, privirea i se îndreptă spre un şir de roboţi diferiţi, care stăteau în întuneric la perete – Gen5. Pentru el, Gen5 reprezenta eşecul suprem, alternativa apocalipsei – mame robotice cu destule funcţionalităţi şi autonomie încât să poată lua locul părinţilor umani. Întruchiparea unei recunoaşteri: nimeni dintre cei care erau acum în viaţă nu avea să

scape de atacul mortal al IC-NAN.

Spre deosebire de generaţiile anterioare, Gen5 nu erau doar simple maşini. Erau roboţi bionici, replici ale „supersoldaţilor“ despre care citise în copilărie – nişte corpuri care aveau de zece ori puterea unor oameni adevăraţi. Erau cincizeci – acest număr mare urma să fie implementat în funcţie de probabilitatea uzurii pe teren la care se aşteptau. Apropiindu-se de una dintre maşinăriile tăcute, căută din priviri aripa strânsă la umăr. Fiecare robot avea o pereche de aripi retractabile şi o pereche de ventilatoare, care îi permiteau să-şi ia zborul rapid, controlate de un calculator pe care-l avea la bord. Puterea – suficientă pentru mai mult de o viaţă de om – era dată de o sursă nucleară mică, aşezată în spatele fiecărui robot, închisă într-un strat de iridium şi încastrată în blocuri de grafit.

Echipele care asamblaseră Gen5 ajunseseră să le spună „Mamele“. Deşi James se întreba uneori dacă termenul era folosit în sens sarcastic, trebuia să recunoască faptul că roboţii păreau potriviţi pentru sarcina respectivă. În spate se afla micul laborator în care avea să se producă naşterea şi „burţile“ lor goale erau construite astfel încât un om mic să stea comod într-o poziţie aşezată. Pe lângă mâini şi picioare puternice, fiecare robot era echipat cu şenile grele, construite în partea de jos a picioarelor. Când se lăsa în jos ca şi cum ar fi stat în genunchi, şenilele îi permiteau să înainteze încet, dar stabil în zonele cu teren accidentat. În timp ce analiza Mamele, care acum stăteau în genunchi în şiruri bine ordonate, James şi le imagină îngrijindu-şi copiii…

Dar nu aveau cum să fie aşa niciodată. Un robot nu ar putea niciodată să înlocuiască un părinte uman.

Cândva, singularitatea tehnologică fusese considerată ceva sigur; va sosi vremea când oamenii

vor crea maşinării mai inteligente decât ei. Aceste maşinării vor crea alte maşinării şi mai inteligente decât ele şi această inteligenţă nonbiologică ar creşte într-un ritm şi în moduri de neînţeles pentru mintea umană. Se spunea că oamenii avuseseră de făcut o alegere: ori fuzionau cu tehnologia, ori se lăsau îngropaţi de ea. Dar se întâmplaseră alte lucruri pe parcurs. Roboţii militari hiperautomaţi şi hiperinteligenţi construiţi de israelieni pentru a lupta în Războiul Apei oferiseră o perspectivă asupra unui viitor apocaliptic pe care nimeni nu şi-l dorea. „Supersoldaţii“ lor aproape autonomi fuseseră dezactivaţi. Cel de-al Zecelea Congres de Inteligenţă Artificială stabilise nişte limite stricte privind dezvoltarea pe mai departe a calculatoarelor capabile să ia decizii independent de intervenţia umană, iar Biroul de Securitate Cibernetică de la Washington se angajase să aplice aceste reglementări în SUA. Se născuse o întreagă industrie, companiile dezvoltând tehnologii concepute astfel încât să ţină sub control ceea ce presa numise „noua ameninţare existenţială“ a inteligenţei nonbiologice. Şi din câte ştia James, roboţii Gen5 pentru Noul Început fuseseră creaţi cu aceste specificaţii prohibitive. Pentru astfel de roboţi, orice interacţiune cu adevărat „umană“ cu un copil era imposibilă.

— Sunt extraordinari, nu-i aşa? spuse Sara.

Se întoarse şi o văzu cu o pereche de ochelari de protecţie.

— Deci, te-au pus să lucrezi la Gen5 deja?

— Gen3 şi Gen4 au fost simple. Mamele sunt o provocare mult mai mare, spuse Sara întorcându-se spre bancul de probă. Ca să interacţioneze cu copiii, roboţii Gen5 vor avea nevoie de atingeri uşoare, atingeri precise. Dar ca să lupte cu lumea exterioară, vor avea nevoie şi de putere, şi de forţă. Ştiam că nu

putem să introducem ambele lucruri într-un singur echipament. Aşa că am creat un apendice multiplu.

— Am văzut filmuleţele de prezentare...

James se uită la mâna robotică montată acum pe bancul de probă – o carcasă tare, dintr-un amestec de carbon din care apărea „o a doua“ mână, delicată. Cu carcasa retrasă, mâna, o orhidee mică şi neagră care ieşea din centrul unei mănuşi gri şi rigide, putea să-şi facă treaba fără probleme.

— Uită-te aici, zise Sara.

Pe masa ei de lucru se afla un set de degete agile din elastomer, aflate în dreptul unor eprubete. Alese una şi o ridică încet. Braţul ataşat se mişcă mai departe, degetele încă ţinând eprubeta, mişcarea rapidă neîmpiedicând contactul delicat dintre ele şi suprafaţa moale a acesteia.

— Bravo! Nicio greşeală de data aceasta, o felicită James.

— Folosim un material mai elastic. Este şi mult mai maleabil. Sara scoase braţul şi-l pregăti pentru o altă încercare. Adevăratele inovaţii în robotică din ziua de azi nu ţin de programare. Încă reinventăm mişcările umane, folosind o serie de parametri şi ecuaţii de transformare care au fost stabilite cu decenii în urmă. Adevărata evoluţie stă în nanocircuite, capacitatea informatică absolută. Şi în mecanică. Dar mai mult în materiale. Materiale care se repară singure, materiale solide care îşi schimbă densitatea atunci când sunt atinse, materiale compuse doar din plase complexe de senzori, legate pentru a forma reţele neuronale uriaşe.

Se întoarse cu faţa spre el, cu ochii strălucind în lumina LED-urilor de pe bancul de probă.

— Trebuie să-i mulţumim prietenului tău, generalul, pentru că le-a testat pentru noi.

— Blevins?

— Lui, şi celorlalţi care sunt forţaţi să fie cobai

pentru dezvoltarea acestor proteze noi. Sara aşteptă până ce degetele mai trecură o dată deasupra eprubetelor, după care se aplecă şi apăsă butonul de înregistrare aflat pe consola de pe masă. Îmi plac roboţii, aşa cum mi plac şi bărbaţii, zise ea, cu un zâmbet şiret pe buze. Puternici, dar totodată gentili.

Înroşindu-se, James zâmbi şi el. Voia să-i spună totul. Voia să-i spună că mâinile delicate la care lucrase ea atât de mult ar putea ca într-o zi să legene un nou-născut, singur pe Pământ. Dar, desigur, nu putea să-i spună nimic. Nu avea cum să-i spună cât de mult ţinea la ea. Şi nici că îşi permisese să viseze că nimic din toate astea nu se întâmplase – şi că el şi Sara îşi legănau în braţe propriul lor copil.

Nu... Nu putea permite visurilor să stea în calea adevărului. Proiectul Sarei, perfecţionarea funcţionalităţilor roboţilor Gen4 şi Gen5, era important, dar secundar. Când venea vorba de Noul Început, Sara însăşi era secundară.

— De ce crezi că li se acordă atâta atenţie acestor roboţi bionici? întrebă Sara.

— De ce nu?

— Adică, sunt fascinanţi, sunt o provocare... Dar nou-născuţi pe altă planetă? Nu există alte proiecte mai urgente? De unde vin toţi banii?

James clătină din cap să-şi limpezească gândurile. Ura faptul că trebuia s-o mintă. Dar memorase scenariul şi era datoria lui să-şi joace rolul.

— Cineva vrea ca lucrurile astea să se întâmple, şi se pare că are foarte mulţi bani, zise el. Îmi plăteşte facturile, aşa că...

— Hmm.

Sara îşi dădu jos ochelarii şi îl privi cu ochii ei căprui pătrunzători.

— James? se auzi o voce familiară din capătul laboratorului.

Recunoscător pentru întrerupere, James se întoarse şi o văzu pe Kendra Jenkins, care se apropia cu obişnuitul ei mers rapid.

— Bună, Kendra. Ce este?

— Doctorul Garza a sunat pe linia principală. A spus că nu poate să dea de tine.

James se uită la telefonul de la încheietură.

— Semnalul a fost dintotdeauna prost aici... zise el.

Semnalul era într-adevăr prost în laboratorul izolat. Dar oricum trebuia să respecte protocolul în orice împrejurare – nu putea să răspundă atunci când pe lângă el se afla şi altcineva care nu avea autorizaţie. Întorcându-se spre hol, o văzu pe Sara din profil, încordându-şi uşor maxilarul în timp ce se uita iar la mâinile delicate ale Gen5.

O urmă pe Kendra până în laboratorul de informatică, străduindu-se să ţină pasul cu ea. Dacă administratorii şi profesorii de culoare erau ceva obişnuit în departamentul lui de la Emory, o femeie de culoare cu gradul Kendrei era o raritate la Los Alamos. Dar Kendra îşi menţinea autoritatea, calmă şi neobosită în mijlocul haosului provocat de multitudinea de atribuţii pe care le avea.

— Îmi pare rău, James, murmură ea, uitându-se peste umăr la el.

— Îţi pare rău? Pentru ce?

— Ştii tu, zise Kendra. Pentru cum stau lucrurile. Pentru că nu putem să avem o viaţă normală.

— Presupun...

Kendra încetini şi merseră împreună.

— Noi doi suntem în proiectul ăsta pentru că nu avem pe nimeni, zise ea. Dar eu am avut cândva. Am avut un soţ şi un fiu.

— Şi unde sunt acum?

— Au murit într-un accident de avion. Acum şapte ani.

Deschise uşa pe care scria „Laboratorul de Informatică“ şi se întoarse spre el. În lumina slabă, abia dacă îi vedea silueta micuţă şi tenul închis la culoare.

— Soţul meu a fost antropolog. Călătoream peste tot împreună. Mi-am pierdut verigheta, undeva în Nepal... în fine, când fiul meu avea doar zece ani, Lamar l-a dus în Mexic, unde se făceau săpături la siturile maya...

— Zborul Meridian 208?

— Da.

Apropiindu-se de biroul din laboratorul care era acum gol, Kendra tastă un cod în telefon.

— James, nu trebuie să-mi urmezi sfatul. Ce ştiu eu? Doar că... avem o singură viaţă.

Ridică încheietura stângă şi lumina de la ecranul calculatorului se reflectă pe brăţara grea de cupru cu un model geometric repetitiv.

— Fiul meu ar fi împlinit şaptesprezece ani mâine. Am fi sărbătorit. În schimb, brăţara aceasta este tot ce mi-a mai rămas de la familia mea. Dacă aş fi în locul tău, m-aş bucura de viaţă. Nimeni nu poate prezice viitorul.

James o privi pe Kendra, care îşi ascundea atât de bine emoţiile în spatele eficienţei. O viaţă alături de Sara... simplul gând îi trimitea fiori în tot corpul. Dar făcu o grimasă şi porni microfonul.

— Rudy?

— Te-am sunat cât de repede am putut, se auzi vocea lui Rudy din consolă. Ai descoperit ceva?

— Cred că C-341 se leagă prea strâns.

— Sunt de acord. Nici testările cu antidot din Somalia nu merg bine.

— Somalia?

James simţi o înţepătură – furia familiară provocată de zidul invizibil care-l separa de informaţiile de la Washington.

— Ăă... da, zise Rudy, după care făcu o pauză. Acolo facem testările pe oameni.

— Eu cum de nu am ştiut despre asta?

— Ăă... credeam că ştii... Rudy îşi drese glasul. În toate testele, moartea celulară este prea rapidă. Plămânii subiecţilor se atrofiază. Aşa cum ne-ai avertizat tu atât de perspicace, problema ţine de echilibru.

James clătină din cap.

— Corect. Legătura factorului de transcripţie a fost în regulă în mediile noastre de cultură celulară. Dar, in vivo, comportamentul este clar diferit.

— Ai vreo idee?

— Trebuie să ne concentrăm pe modificarea succesiunii care leagă buzunarul hidrofob. Mi-au venit câteva idei pe care pot să ţi le trimit. Dar ţin cont de experienţa ta privind structura ADN-ului.

— *Perfecto*.

— Şi încă ceva, Rudy.

— Da?

— E evident că eu nu am nicio putere... dar poate că tu ai. Crezi că ai putea să-i convingi să ne lase să creştem Gen4 în laborator? Nu înţeleg de ce ne concentrăm atât de mult pe maşinării. Până nu suntem siguri că avem partea de biologie corectă...

— James... în alte condiţii, aş fi de acord cu tine. Dar e de înţeles de ce militarii sunt atât de concentraţi pe roboţi.

— E de înţeles? Poate că tu înţelegi, dar...

— James, nu vom avea suficient timp să testăm eficacitatea pe termen lung a antidotului la adulţi. L-ai auzit pe general la întâlnirea din această dimineaţă. Deja vorbim despre apocalipsă. Trebuie să progresăm cu Gen5.

James îşi frecă barba nerasă şi privi spre tavanul jos al clădirii care semănă din ce în ce mai mult cu o

închisoare. Se trezi gândindu-se la părinţii lui – la sărbătorile ratate, la toate scuzele. Îi văzuse doar o dată, în iunie, când tatăl lui împlinise şaptezeci de ani. Încă nu ştiau că este în Los Alamos...

Clipi. Concentrează-te. Rudy avea dreptate. Roboţii erau aliaţii lui în această luptă. IC-NAN era singurul lor inamic. În laboratorul Kendrei, zări pe un ecran mic faţa pistruiată a unei tinere reporteriţe care se afla în Germania.

— Am primit informaţii despre o „gripă mortală“ în anumite părţi din Rusia, cu simptome suspect de asemănătoare cu cele recent întâlnite în nordul Indiei, spunea ea.

Trebuia să recunoască – cel mai probabil nu va avea niciodată opţiunea pe care şi-o dorea cel mai mult: să planteze o colonie umană „normală“ pe Pământ, părinţi şi copii care să supravieţuiască epidemiei împreună. Şi ce era şi mai rău, şansele de a-i salva pe cei pe care-i iubea erau aproape inexistente.

Încărcă fişierele pe calculatorul Kendrei şi îi trimise lui Rudy secvenţa de ADN pe canalul securizat.

— Am nevoie de somn, mormăi el.

— *Dulces sueños*[6], James, răsună vocea moale a lui Rudy.

IUNIE 2065

Kai îi privi neliniştit pe Sela şi pe Kamal, în timp ce aţâţa jarul care era aproape să se stingă. Ajunseseră la un echilibru. În fiecare zi, era împărţit între dorinţa arzătoare a Selei de a hoinări şi reticenţa lui Kamal. Făcuseră un pact – nimeni nu avea să fie lăsat singur. Dar asta însemna că trebuiau să rămână mereu împreună, chiar şi atunci când nu cădeau de acord

6 Vise plăcute (lb. Spaniolă)

când şi unde să meargă.

— Nu o să găsim niciodată pe nimeni dacă stăm, pur şi simplu, aici! îi certa Sela.

— Eu aşa v-am găsit, zise Kamal, zâmbind uşor. Naga mi-a zis că apa îi va atrage şi pe alţii. Şi aşa a fost. Trebuie să cred în continuare că va face asta.

Probabil Kamal avea dreptate, dar asta nu-l făcea pe Kai să se simtă mai bine. La urma urmelor, Kamal aşteptase trei ani de zile ca el şi Sela să apară. Iar Naga nu-l avertizase şi că izvorul va seca la un moment dat?

— Au! ţipă Sela, aruncând cheia uzată la pământ. Lucra de ceva timp la motocicletă, încercând să-i îndrepte furca strâmbată. Se dădu înapoi cu degetul mare în gură. Trebuie să plec şi să caut măcar o cheie nouă.

— Nu cred că azi este o zi bună, spuse Kai, cât de calm putu.

— De ce nu?

Sela se întoarse spre el, cu pumnii strânşi, aşezaţi pe şolduri.

— Eu doar... Aerul are un miros ciudat...

Kai o înfruntă. Noaptea trecută, când se întorsese de la izvorul lui Kamal, cu braţele pline de bidoane umplute până la refuz şi sticle cu apă, observase o schimbare. Vântul bătuse tare în ultimele zile, dar fusese un vânt cald. Acum bătea dinspre nord, rece şi uscat. Noaptea, temperatura scăzuse la cel puţin –1°C, schimbare care nu era neobişnuită în deşert, dar care era ciudată pentru această perioadă a anului. În direcţia drumului, cerul albastru strălucea. Dar umbrele de la baza povârnişului erau stranii. Electricitatea din aer îi ridica părul de pe mâini.

Kamal scoase nasul din fum.

— Kai are dreptate. Miroase a furtună.

— Dar cerul este senin! protestă Sela. Lovi cu

piciorul în nisip, nerăbdătoare. Apoi se întoarse spre mama ei. Şi tu eşti la fel de rea ca ei. Ce vrei să spui, nu trebuie să călătorim azi? Nu mergem departe.

Se urcă pe motocicletă şi porni la drum, cu Alpha-C în urma ei.

Kamal se uită în urma ei, demoralizat.

— O să fie bine, îi spuse Kai. O să aibă Alpha grijă de ea.

— Dar am promis că nu o să ne separăm.

— O să fie bine, repetă Kai cu toată convingerea de care era în stare. Dar nu era nici el prea sigur. E frig. Hai să mutăm focul în peşteră. Se ridică şi strânse pătura de pe jos. Kamal, ce spune prietena ta şarpe despre vremea asta ciudată?

— Nu am mai vorbit de luni de zile – de când aţi sosit voi, răspunse Kamal. Îi e teamă să se apropie.

— Probabil ştie că ni s-ar părea delicioasă! râse Kai. Dar imediat regretă. Îmi pare rău...

— Ba nu, nu-ţi pare.

Kamal zâmbi.

Kai se aşeză în genunchi, în mijlocul peşterii, şi începu să aşeze rămurelele – încercând să nu se mai gândească la Sela.

— Ai putea să mă înveţi să fac şi eu chestia aia? Medi...

Kamal luă jar din focul de afară şi aprinse rămurelele.

— Meditaţie? Aşa cum ţi-am zis, nu prea am mai făcut de când aţi venit voi.

— Dar cum e? E ca atunci când vorbim cu Mamele noastre? întrebă Kai.

— Nu... Nu se face prin cuvinte.

— Prin imagini? E ca un vis?

— Este un loc. O senzaţie. O experienţă. Este o existenţă, dar într-o lume diferită.

— Cum ajungi acolo?

— La început, Mama m-a învăţat să mă concentrez pe respiraţie şi pe bătăile inimii. Dar a început să-mi fie frică. Dacă atunci când stăteam acolo respirând şi visând... dacă se întâmpla ceva? Nu o puteam auzi pe Mama. Dacă i se întâmpla ei ceva? Propria-mi inimă devenise inamicul meu, bătea din ce în ce mai repede. Kamal închise ochii şi îşi odihni mâinile pe genunchii osoşi. Dar apoi m-a învăţat o altă tehnică. O cale prin care să văd totul în acelaşi timp. O cale prin care să văd lucrurile pe care nu le-am observat niciodată înainte.

— Ca şerpii vorbitori.

— Şi schimbarea asta din aer.

Kamal deschise ochii şi îl privi pe Kai.

— O simţi şi tu, nu-i aşa?

Kai se uită spre intrarea în peşteră. În apropiere, Rosie şi Beta stăteau de veghe, lumina spălăcită a soarelui strălucind pe părţile lor laterale. Simţi un fior pe şira spinării, dar nu genul de fior provocat de răcoarea vântului.

— Da. Şi lumina. E... altfel.

Kamal stătea în picioare acum şi se apropie de intrare, uitându-se neliniştit la Mama sa. După o scurtă pauză, se întoarse spre Kai.

— Tocmai am întrebat-o pe Mama dacă n-ar trebui să zburăm să o găsim pe Sela, murmură el. Dar ea zice că nu sunt condiţii bune. Alpha-C nu a vrut nici ea să plece. E ceva în neregulă...

Kamal puse un picior afară, apoi se dădu înapoi, tresărind.

— Au!

O rafală de vânt străbătu zona liberă, ridicând în aer pietricele şi lovindu-le de părţile laterale metalice ale roboţilor. Se întorcea Alpha? Trecând pe lângă Kamal, Kai se uită spre sud. Nu se vedea nimic. Apoi spre nord.

Rămase cu gura căscată. Sus de tot, deasupra şoselei, se învârtea un nor negru, cu marginile vălurite întipărite pe fundalul senin al cerului. În timp ce privea, un fulger lumină norul monstruos din interior.

— Te rog să intri în cocon, îl anunţă Rosie.

— Dar o să fiu în siguranţă în peşteră...

— Nu e sigură, spuse ea categorică.

Cei doi roboţi se rostogoliră spre ei, apărându-i de atacul nisipului şi al pietricelelor. Kai îl aşteptă pe Kamal să iasă primul, după care se avântă în vârtej, cu pătura înfăşurată în jurul capului. Urcă pe şenilele lui Rosie, strecurându-se stângaci prin trapa care îl aştepta larg deschisă. Se aşeză în scaun şi se lăsă în jos în timp ce Mama închise trapa.

Înăuntrul coconului era linişte – se auzeau doar bubuitul pulsului în urechi şi zgomotul distant al pietrelor ascuţite care se loveau de părţile laterale ale lui Rosie. Uitându-se afară, îl văzu pe Kamal intrând cu membrele lui deşirate prin trapa deschisă a Mamei sale.

— Ce e asta? o întrebă pe Rosie.

— Haboob.

— Ce?

Rosie făcu o pauză, timp în care un val de pietricele lovi trapa.

— Integritate menţinută, zise ea. Un haboob este o furtună de nisip.

— Cât o să dureze?

— Nu se ştie. Se iniţiază filtrarea aerului.

Prinzându-se de scaun, Kai simţi un gol în stomac şi o senzaţie de greaţă.

— Cum rămâne cu Sela?

— Nu se ştie.

— Dar e cu Alpha-C. O să fie bine...

Rosie nu răspunse. De undeva de sub consola ei frontală se auzi un huruit slab în timp ce aerul de afară

devenea negru ca funinginea. Coconul se întunecă. Kai privi consola până când nu mai putu distinge nimic în afară de câteva luminiţe verzi la baza ei. Puse mâna pe fereastra trapei din faţa lui şi aşteptă să se lumineze.

— Poţi să porneşti ecranul de pe trapă?

— Protocol de urgenţă. Toate sistemele electronice neesenţiale au fost dezactivate.

Dezactivate... Rosie nu mai făcuse asta niciodată. Închise ochii strâns şi încercă să-şi calmeze răsuflarea şi mintea. Îşi aduse aminte ce-i spusese Kamal în legătură cu meditaţia. Urmând exemplul Mamei sale, îşi dezactivă sistemele neesenţiale. Cu toată voinţa lui, şi le imagină pe Sela şi pe Alpha tefere şi nevătămate.

MAI 2053

Rick fu trezit de sunetul unei sirene care urla pe stradă. Întinse braţul, dar nu găsi în dreapta lui decât păturile calde. Rose nu era acolo.

Trase adânc aer în piept, inhalând mirosurile familiare din apartamentul ei din San Francisco – aroma delicată de conifer de pe noptieră, aromele mai puternice de eucalipt care veneau de afară pe geam şi mirosul de cafea din bucătărie. În ultimul an, renunţaseră să mai pretindă că duc vieţi separate. El profitase de fiecare oportunitate ca să petreacă timpul cu ea – chemând-o pentru diverse întruniri inutile la Washington şi la Los Alamos şi vizitând de multe ori institutul de la Presidio ca să „verifice evoluţia“.

În celălalt capăt al camerei, proteza lui stătea sprijinită de perete, lângă ecranul televizorului, unde se derula încet prognoza meteo pentru întreaga ţară. Prin uşa întredeschisă se auzea duşul. Afară, drona sirenă se îndepărtă în susul Divisadero Street, iar bătăile inimii i se potoliră.

Uşa de la baie se deschise şi Rose intră în cameră,

cu părul ei lung înfăşurat într-un prosop.

— Te-ai trezit devreme? întrebă el.

— Am emoţii.

— Din cauza prezentării?

— Da, printre altele.

— Ţi-am spus, e doar o formalitate. Toată lumea şi-a primit deja ordinele. Li se dă şansa să pună întrebări, dar nu trebuie, de fapt, să răspunzi la niciuna. Şi o să fiu acolo, alături de tine.

— Ţi-am mai spus, Rick, nu prea pot să mă obişnuiesc cu felul în care faceţi voi lucrurile.

— Noi? Dar şi tu eşti una dintre noi, nu-i aşa?

Rick întinse mâna pe noptieră să caute cutiuţa de metal în care se odihnea inhalatorul.

— Apropo, ţi-ai luat doza?

— Da, imediat după ce m-am trezit. Urăsc gustul ăla...

— Nu are niciun gust.

Rose se aşează pe noptieră şi începu să-şi şteargă părul cu prosopul.

— Nu şi pentru mine. Are gust de... chimicale. Nu-ţi faci deloc griji în privinţa lui?

Rick examină cutia cu laturile aurii goale, pe care era o singură etichetă: „C-343”. Veniseră veşti de la Washington. Testările preliminare erau complete. Cea mai recentă versiune a antidotului nu avea să-i omoare. Poate că nici nu avea să-i salveze, dar era tot ce aveau. Tot personalul care lucrase la proiect şi care primise autorizaţia avea ordin să ia antidotul.

— Nu-mi ac griji pentru asta mai mult decât pentru alte lucruri...

Din câte ştia el, nu era nicio urgenţă – deocamdată. Făceau asta ca să fie cu un pas înaintea la ce ar fi putut să se întâmple. Agenţii Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii trimiseseră organisme din sol care aveau secvenţa IC-NAN, culese dintr-o rezervaţie naturală de

lângă Roma. Dar, până acum, aceasta era singura identificare pozitivă a IC-NAN-ului în afara sudului Asiei şi Orientului Mijlociu. Primiseră rapoarte care descriau apariţia unor „boli respiratorii ciudate“ în oraşele ruseşti de la Marea Caspică şi noi rapoarte despre o „gripă incurabilă fără febră“ veneau cel mai la nord din Berlin şi cel mai la est din Japonia. Dar niciunul dintre acestea nu fusese legat până acum de IC-NAN. Şi încă nu apăruseră cazuri pe teritoriul SUA, Americii de Sud sau al Canadei.

Rose se întoarse spre el şi-l mângâie pe obraz cu o mână caldă. Se încruntă.

— Ai auzit sirenele alea azi-noapte?

— Nu chiar, spuse el, zâmbind. Am fost prea ocupat.

— Vorbesc serios. Le aud tot timpul, având în vedere că sunt toate centrele astea medicale în josul străzii. Dar noaptea trecută au fost mai multe decât de obicei.

Rick mai aruncă o privire ecranului video din cameră: un reportaj despre ultimele evaluări privind Flexcoin. Clătină din cap.

— Probabil că a fost din nou una dintre sărbătorile astea stradale nebuneşti. De fiecare dată când Lasers câştigă...

Rose luă o perie de pe noptieră şi şi-o trecu uşor prin păr.

— O să fie trist să plec din Presidio, spuse ea. Dar abia aştept să predau comanda altcuiva şi să lucrez cu normă întreagă la Los Alamos.

— Trebuia să se întâmple de mult asta, răspunse Rick. Zborurile asta la San Francisco m-au cam obosit.

Rose îl lovi jucăuş cu peria pe umăr.

— Ştii că îţi place. Dar, oricum, va fi minunat să lucrez cot la cot cu Kendra. Mai avem multe lucruri de făcut pentru Gen5...

Rick simţi o vibraţie şi se uită la telefonul de la încheietură.

— E Blankenship, mormăi el. Trebuie să răspund.

Apăsă pe ecran şi îl aprinse, lumina verde reflectându-i-se pe faţă.

— Alo?

— Rick. Încerc să dau de căpitanul McBride. Eşti cu ea acum? Privirea îi alunecă pe spatele curbat al lui Rose în timp ce ea se ridică de pe pat.

— Da. Da, sunt cu ea...

— Avem o problemă. Avem nevoie de ea aici.

— Acolo? La Washington?

— Nu pot să intru în detalii pe linia asta. Cât de repede poate să ajungă aici?

Rick se ridică şi privi în ochii lui Rose care se întorsese cu faţa la el.

— Ăă, nu sunt sigur. Trebuie să ajungă la aerodromul federal. La ora asta, s-ar putea să ne ia cel puţin o oră...

Stânjenit, se dădu jos din pat şi se întinse să-şi ia cămaşa de pe podea.

— Sunteţi la centrul Presidio?

Rick făcu o pauză înainte să răspundă.

— Nu, la ea acasă.

Spre surprinderea lui, Blankenship nu ezită deloc înainte să răspundă.

— La apartamentul ei? Da, am adresa aici. North Point Street.

— Da.

— Va ajunge o maşină acolo în cincisprezece minute. Asigură-te că este gata.

— Vin şi eu?

— Nu. Avem nevoie doar de personalul care se ocupă de securitatea cibernetică. Tu să te ocupi în continuare de treburile de acolo. O să-ţi pot spune mai multe în după-amiaza aceasta. Pe linia de la birou a căpitanului McBride. La ora 15, ora Pacificului.

— Deci... domnule? Să continui eu cu prezentarea pe

care a pregătit-o căpitanul McBride?

— Da. Şi să faci şi pasul următor. Restricţionarea accesului. Presidio s-ar putea să fie mai important acum ca niciodată.

Blankenship închise.

Rose se uita la el acum, cu părul castaniu ud căzându-i în valuri pe spate.

— Te ajut eu să împachetezi, murmură Rick.

— Nu, zise ea, punând uşor o mână pe braţul lui. E mai bine dacă stai deoparte.

În timp ce Rick îşi puse proteza la loc şi îşi trase pantalonii peste piciorul care îl durea, Rose îşi prinse părul, se îmbrăcă în uniforma militară şi băgă într-un ghiozdan mic cu însemnele guvernului trusa de toaletă şi un schimb de haine. La sfârşit băgă tableta în buzunarul ei securizat. Mâinile îi tremurau în timp ce îşi umplea termosul cu ce mai rămăsese din cafeaua de Sumatra.

Rick îi dădu o cutie de antidot în timp ce coborau scările.

— Ia una de rezervă, zise el.

Ea zâmbi slab şi o băgă în buzunar.

— Mersi.

Afară se mai auzi o sirenă – o altă ambulanţă care îşi croia drum pe şoseaua aglomerată. Maşina trimisă de guvern era lângă trotuar, cu un ofiţer la volan.

Rick o ţinu pe Rose de braţe şi simţi cum tremură în haina subţire. O sărută uşor.

— Ne vedem curând, da? şopti el. Să mă suni când ajungi acolo.

— Sigur, zise ea, cu ochii strălucind. Cât de repede o să pot.

În timp ce maşina pleca, îi văzu chipul abătut; Rose nu voia să plece – nu aşa. Ridică mâna la buze. Şi el îşi imagină un sărut, plutind acolo în aer, în timp ce maşina se îndepărtă în viteză.

☆

Rick se plimba ca un leu în cuşcă în biroul mic al lui Rose de la etajul al doilea al Institutului Presidio. Semnul de afară de pe gazon susţinea cu mândrie misiunea institutului: *Promovăm pacea şi antrenăm noi lideri*. Dar venise aici ca să ajute la comunicarea noilor ordine – şi ca s-o ajute pe Rose să anunţe o schimbare la comandă. Pe neaşteptate, trebuia s-o facă fără Rose. Şi, colac peste pupăză, trebuia să înceapă ultima etapă pentru securizarea terenurilor din Presidio.

În faţa echipei militare de la Presidio, bâjbâi aceeaşi prezentare pe care o ajutase pe Rose să o înveţe, adăugând în grabă propria lui explicaţie cu privire la restricţionarea accesului. Explică faptul că Presidio era acum preluat în totalitate în mod oficial şi că un nou comandant va ajunge în scurt timp. Explică de ce institutul fusese înconjurat de un gard enorm cu sârmă ghimpată, mai puţin în dreptul porţilor, şi de ce porţile aveau să fie de acum înainte păzite – pentru că, printre alte lucruri, o stare de alertă de Gradul 4 presupunea depozitarea de muniţie.

Explică totul, mai puţin motivul pentru care erau necesare toate astea.

Erau militari. Nu trebuiau să ştie de ce – trebuiau să ştie doar ce se întâmpla. Totuşi, îşi dădea seama că membrii echipei erau neliniştiţi. Nu-i de mirare că se întrebau de ce el, un general, şi nu căpitanul McBride le făcuse prezentarea. Se întrebau unde plecase Rose. După şedinţă, îi văzu şoptind pe holuri şi oprindu-se ori de câte ori se apropia de ei. Nu aveau habar ce se întâmpla, iar el nu le dădea niciun răspuns.

Doamne, nici măcar *nu avea* toate răspunsurile. Cuvintele lui Blankenship îi rămăseseră în minte. *Presidio s-ar putea să fie mai important acum ca niciodată*. Ce a vrut să spună cu asta? Şi de ce închideau Presidio atât de curând? Încă aştepta apelul

generalului.

Ceva străluci în lumina palidă, aruncând reflexii colorate prin cameră. Se apropie de fereastră ca să ia femeia micuţă şi argintie cu aripi, făcută din pene delicate de metal, prinsă de un lanţ subţire de mânerul geamului. Hopi, se gândi el, aducându-şi aminte de povestea pe care i-o spusese Rose despre pilotul amerindian.

Telefonul de pe biroul lui Rose vibră. Fără să se gândească, băgă lănţişorul în buzunar şi traversă camera să răspundă.

— Da?

— Rick? Sunt Joe.

— Da.

Joe. Generalul Blankenship era Joe acum.

— Ai reuşit să închizi baza?

— E în progres. Rose este la Washington?

— Tocmai a ajuns. Dar, Rick... avem probleme mari.

— Ce...?

— A fost un hacker. Sub acoperire. La Fort Detrick. Au aflat.

— Cine a aflat?

— Se pare că ruşii. Şi oricine altcineva cu care sunt aliaţi. Vocea lui Blankenship suna tânguitoare, înecăcioasă. Au avut acces la istoricul IC-NAN, fişierele de urmărire a bacteriilor archaea, proiectul cu antidotul. Totul. Ştiu despre Tabula Rasa, despre proiectul IC-NAN. Sam Lowicki crede că e doar o chestiune de timp până vor pune lucrurile cap la cap în privinţa epidemiei de acolo şi ne vor acuza că i-am atacat la ei acasă.

— Los Alamos. Mintea lui Rick trecu pe pilot automat. Ştiu despre legătura cu Los Alamos?

— Nu. Nu din câte ne putem noi da seama. Informaţiile cu privire la fiecare parte din proiect au fost compartimentate. Au intrat doar în calculatoarele

de la Fort Detrick.

— Dar convorbirile dintre Said şi Garza?

— Toate au fost compartimentate.

— Dar trebuie să-i alertăm pe cei de la Los Alamos, nu-i aşa? Pentru orice eventualitate?

— Tocmai am vorbit cu şeful securităţii proiectului Noul Început.

— Kendra Jenkins?

— Da. A monitorizat îndeaproape toate legăturile de comunicare din şi spre centru. Am decis să-i dăm ordinul să le închidă la miezul nopţii, pentru orice eventualitate. Toate legăturile neesenţiale vor fi tăiate şi doar personalul nostru va avea acces la site până aflăm că totul e sigur.

— Unde e dr. Garza?

— La Los Alamos. Acum două zile, a însoţit livrarea antidotului pentru toţi cei de acolo.

— Şi Gen5?

— Dr. Garza a livrat şi embrionii Gen5 la Los Alamos. Sunt gata să plece. Dar încă sunt păstraţi la rece. Roboţii Gen5 nu sunt gata încă...

Rick se aşeză şi îşi duse mâna la frunte.

— Generale...

— Da?

— Rose e în siguranţă? Îmi puteţi garanta siguranţa ei?

— E la fel de în siguranţă ca oricine altcineva de aici. La fel de în siguranţă ca mine. Te pot asigura de asta.

Capul începu să-i zvâcnească şi Rick trase încet aer adânc în piept. Nu-l liniştea prea mult vorbele generalului. Dacă ruşii ştiau despre Tabula Rasa, era posibil să nu mai piardă timpul să provoace Washingtonul să publice ceea ce ştia. Puteau, pur şi simplu, să aleagă să distrugă sursa probabilă a agentului biologic pe care o suspectau şi să pună întrebări mai târziu. La urma urmei, nu asta făcuseră

SUA întotdeauna, cu astfel de informaţii, când venea vorba de armele chimice secrete ale Rusiei? Nu era nimeni în siguranţă, cu atât mai puţin Rose, dacă încă se afla la Fort Detrick.

— Şi eu? mormăi el. Care sunt ordinele mele?

— Nu ai niciunul deocamdată. Fii pe poziţii şi supraveghează tot ce se petrece acolo. O să te sun iar de-ndată ce voi afla mai multe.

☆

James se lăsă pe spate şi se frecă la ochi. Cu excepţia luminii albastre de la ecranul calculatorului şi a celei de la neonul strălucitor care se zărea pe sub uşa laboratorului de biologie din Los Alamos, biroul lui era cufundat în întuneric. Întinse mâna şi luă din sertarul de sus al biroului o cutiuţă albă de carton al cărei capac îl deschise cu degetul mare. Înăuntru se aflau două recipiente. Într-un compartiment separat era o eprubetă de plastic în formă de L, cu o deschidere rotundă. Scoase unul dintre recipiente şi îl ridică în lumina ecranului. C-343. Îşi aminti instrucţiunile lui Rudy privind mărirea dozajului. *Sunt o sută de doze în fiecare cutiuţă. Ataşezi inhalatorul, apeşi pe buton şi inspiri adânc. Trebuie să-l foloseşti doar o dată pe zi. Ar trebui să fie suficiente acolo să ajungă până facem altele*. Potrivi inhalatorul în dreptul unuia dintre recipiente şi inspiră adânc, simţind pe gât un gust amărui. Se ruga să fi găsit formula corectă.

Implementarea unităţilor staţionare Gen4 fusese amânată în timp ce el şi Rudy lucrau la problemele secvenţei NAN. Şi cum trei luni trecuseră cât ai zice peşte, se împăcase cu ideea că Gen4 nu avea să fie implementat niciodată. Presupunerea că vor exista supravieţuitori umani care să crească acei copii nu mai era sustenabilă. Gen5 trebuia să fie următorul lor pas. Echipa lui Rudy de la Fort Detrick efectuase transformările genetice pe embrionii candidaţi,

verificând genomul fiecărui embrion rezultat pentru a se asigura că secvenţa NAN fusese încorporată. Într-una dintre călătoriile sale în est, James alesese personal embrionii cei mai viabili. Pregătiţi, aceştia erau acum închişi bine într-un congelator din spatele clădirii XO-Bot.

Pe ecran, James verifică iar şi iar secvenţa de gene ale embrionilor. Potrivit Kendrei, roboţii Gen5 nu aveau să fie gata să-şi primească încărcăturile în următoarele luni. Dar din punctul de vedere al lui James, era în regulă. Doar gândul că aveau să pună în funcţiune Mamele, să fie însufleţite şi autonome, îl irita.

Clătină din cap. Îngrijorările lui cu privire la roboţii Gen5 nici nu se puteau compara cu teama că secvenţa C-343 putea să fie încă imperfectă. Dar nu mai avuseseră timp pentru alte testări. Acum, vieţile bebeluşilor Gen5 depindeau de reuşita secvenţei C-343. De câteva zile, cei care aveau acces la antidot deveniseră noii cobai. După doar două luni de „testări preliminare“ în Somalia, acum James era şi el un cobai.

— James, scuză-mă că te deranjez.

Ridică privirea şi o văzu pe Kendra stând în uşă, cu o tabletă subţire în mână.

— Monitorizam reţeaua electrică şi voiam să mă asigur că tu eşti aici înăuntru.

— E târziu. Nu mai e nimeni aici decât noi, fantomele.

— Nu vorbi aşa, James. Trebuie să gândim pozitiv.

În lumina slabă, James studie faţa de obicei plină de viaţă a Kendrei şi îi văzu încruntarea.

— E vreo problemă? întrebă el.

Kendra oftă.

— Au spart sistemele de la Detrick. James, trebuie să închidem totul o perioadă până ne asigurăm că suntem în siguranţă.

James se îndreptă în scaun.

— O spargere? Dar cine? Ce au luat?

— Nu *au luat* nimic. Dacă luau, ofiţerii pe cibernetică i-ar fi prins mai repede. Dar au stat acolo o perioadă, căutând peste tot. Oricum, datele despre IC-NAN au fost compromise.

— Fir-ar să fie!

James se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin birou.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cei de la Detrick au descoperit asta azi-dimineaţă, răspunse Kendra, încruntându-se. Generalul Blankenship s-a tot gândit dacă ar trebui să închidem totul şi aici. Dar am primit confirmarea în această după-amiază. Am petrecut ultimele ore încercând să găsesc cea mai bună cale de a face asta fără zarvă prea mare.

— Rudy e încă aici?

— Sunt aici, spuse Rudy intrând pe uşa din spatele Kendrei. Am primit un apel de la generalul Blevins. Mi-a zis să stau aici. Se pare că intrăm în izolare?

— Da, spuse Kendra. De fapt, vom închide toată zona Los Alamos, nu doar XO-Bot. Şi, James, va trebui să-ţi închid calculatorul pentru o scanare de securitate.

James se holbă la ecran, la micile simboluri albe care zburdau pe el. Se gândi la Sara, care era acasă şi nu ştia nimic despre toate astea.

Când ajunsese prima dată la Los Alamos, guvernul îi oferise un bungalow modest dincolo de podul Omega, de unde putea vedea laboratorul. Deşi nu era prea mult, era mai bine decât apartamentul pe care îl împărţise cu Rudy în Harpers Ferry şi, în plus, putea să ajungă repede la serviciu cu maşina. Apoi, cu câteva săptămâni în urmă, îi ceruseră să se mute într-o locuinţă improvizată din clădirea XO-Bot. În schimb, ascultase sfatul Kendrei – şi din dorinţa de a petrece cât mai mult timp cu Sara, se ducea la apartamentul ei

ori de câte ori avea ocazia, noua lui casă secretă fiind încă un lucru pe care trebuia să i-l ascundă. Dar nu o mai văzuse pe Sara de câteva zile – plecase săptămâna trecută la Caltech pentru un seminar, iar miercuri anunţase că era bolnavă.

— Dar restul personalului?

— O să închidem la miezul nopţii. Adică în mai puţin de o oră. Până nu aflăm mai multe, doar noi cei care ştim de Noul Început vom avea acces pe poarta podului Omega sau pe poarta din sud – tu, eu, Rudy şi Paul MacDonald... Vom avea nevoie mai ales de Mac, să menţinem clădirea funcţională în caz de urgenţă.

— Urgenţă?

— Am primit ordin să fim în alertă. Ni s-a ordonat să fim pregătiţi pentru o închidere prelungită. Şi de la general am primit ordinul să protejăm codurile-sursă pentru Gen5, orice ar fi.

— Sper că se va termina în curând. Trebuie să le pregătim pentru lansare..., comentă Rudy.

— Da.

Kendra se uită la tabletă, lumina ei albăstruie reflectându-se pe ochelarii cu rame bleu.

— Această breşă este o problemă imensă. Cineva ştie acum despre IC-NAN. Şi dacă au făcut vreo legătură între Detrick şi Los Alamos, s-ar putea să creadă că suntem şi noi implicaţi. Dar ar fi păcat ca această închidere să întârzie programul Gen5. M-am ataşat de Mame. Şi de Rose McBride.

— Am auzit că este genială, spuse Rudy.

— Nu este doar un programator excelent, ci şi psiholog. Pentru cineva care nu ştie prea multe despre Inteligenţa Artificială, a creat nişte lucruri extraordinare.

În timp ce vorbea, Kendra scana reţeaua, degetele zburându-i pe suprafaţa netedă a tabletei.

James începu iar să se plimbe. Ştia că echipa lui

McBride se dedicase în totalitate programului Gen5 încă de când se transferase el la Los Alamos. Ca să asigure siguranţa şi confortul unui omuleţ în compania unui robot, echipa profitase de orice inovaţie în mecanica relaţiei om-maşină, de fiecare programare de siguranţă care putea să asigure supravieţuirea unui om – în cazul în care robotul său îngrijitor nu mai era. Folosiseră orice dezvoltare promiţătoare din cadrul teoriei de învăţare, feedbackului biologic şi reţelelor neuronale artificiale, care se aplicau atât maşinilor, cât şi oamenilor. La fel cum un copil învaţă de la mama lui, acest nou copil avea să înveţe de la robotul său. Iar el va răspunde fiecărei nevoi fizice a copilului.

— Presupun că ai auzit de personalităţi, nu? îl întrebă Rudy.

— Personalităţi?

James aprinse lumina de la birou, făcând-o pe Kendra să clipească.

— De mult s-a încercat păstrarea mai îndelungată a unei minţi. A unei conştiinţe. Bineînţeles că nu sunt sigur. Dar cred că dr. McBride a făcut progrese mari în această privinţă, zise Rudy.

— Cum aşa?

— A devenit deja un obicei ca femeile care se pregătesc să plece în misiuni în spaţiu sau în misiuni militare periculoase să-şi conserve ovulele, în cazul în care procesul normal de procreare s-ar putea să nu mai fie posibil pentru ele, odată ce se întorc la viaţa civilă.

— Da, ştiu despre donatori...

— Dr. McBride a făcut un pas înainte ca să păstreze vieţile donatoarelor ei. Ea îi spune Codul Vieţii.

Codul Vieţii. James zâmbi, gândindu-se la termenul învechit, care fusese cândva folosit şi în genetică.

— Dar este doar un program pe calculator.

— Aşa este, spuse Kendra. Totuşi, este ciudat...

Când ascult cum vorbeşte unul dintre aceşti roboţi... dacă închid ochii, îmi este greu să cred că este doar o maşină.

— Aa, oftă James. Nu cred că am avut vreodată vreo conversaţie cu unul... Se cutremură. La asta se ajunsese? Oameni păstraţi în coduri? Dr. McBride a avut vreodată copii?

— Nu... Aceştia vor fi copiii ei. Dacă vom reuşi vreodată să-i iniţiem, răspunse Kendra. Lovi uşor tableta cu arătătorul. Se pare că avem noroc. Nu mai găsesc pe nimeni în clădirea XO-Bot în momentul de faţă. Iar celelalte clădiri sunt deja securizate.

James simţi o vibraţie la braţul stâng şi se uită la micul ecran luminat de la telefon. *Tata*.

— Scuze, trebuie să răspund, murmură el, ieşind pe hol unde era semnalul mai bun.

Deşi ştia că în California abia era trecut de ora zece, părinţii lui stăteau rar peste ora nouă. Şi foloseau rar telefonul.

— Tată? Ce e? De ce suni atât de târziu?

— James, tu eşti?

Vocea tatălui său era răguşită, abia dacă-l auzea.

— Da...

Se lăsă liniştea la celălalt capăt. Şi-l imagină pe tatăl său ghemuit în bucătăria întunecată din căsuţa lor şi James simţi cum începe să-i bată inima tare. Era ceva în neregulă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu voiam să te sun la ora asta. Aş fi aşteptat până mâine-dimineaţă. Dar mama ta, ea...

— E bolnavă?

— A fost diagnosticată cu gripă. Cu câteva săptămâni în urmă. Am crezut că se face bine. Dar acum, deşi nu are febră, nu se poate opri din tuşit. Şi scuipă sânge...

— Tată. Lui James i se înmuiară picioarele şi trebui

să se sprijine de zidul cenuşiu din spatele său. Vin acum. Ajung cât de repede pot. Dar trebuie să-mi promiţi. Trebuie s-o duci la spital imediat. S-o conecteze la un aparat de respiraţie artificială. Poţi să faci asta?

— Dar e prea bolnavă să se mişte...

— Cheamă o ambulanţă.

— O să conduc eu.

— Nu. Cheamă o ambulanţă. Şi să ţii telefonul lângă tine. Te sun imediat ce plec de aici.

James se întoarse în birou. Rudy şi Kendra plecaseră de acolo şi ecranul calculatorului era gol. Îl opri şi luă cutiuţa albă cu antidotul. O băgă în servietă şi îşi luă haina.

În curând, picioarele îl duceau pe hol spre intrarea principală, în timp ce se gândea la cele mai groaznice posibilităţi. Pneumonie? Cancer la plămân? Îşi aminti vag de ceva ce auzise la cantină în acea după-amiază, în timp ce aştepta ca robotul barman să-i dea un espresso – ceva legat de o „gripă pe Coasta de Vest“. Dar orice ar fi fost *asta*, nu avea cum să fie IC-NAN. Încă nu primiseră rapoarte cu privire la cazuri de bacterii archaea infectate pe teritoriul SUA.

Tot ce ştia era că trebuia să se ducă acasă.

☆

În timp ce taxiul îl luă din staţia LAX. Şi se îndreptă spre nord spre Bakersfield, James se gândi din nou la Sara. Ar fi trebuit s-o sune, să-i spună cel puţin unde era. De fapt, trebuia să le spună şi Kendrei, şi lui Rudy. Să plece aşa, la miezul nopţii – nu fusese o idee prea bună. Duse mâna dreaptă la încheietura stângă.

La naiba. Îi dispăruse telefonul de la încheietură. Îşi aminti punctul de control de la aeroportul din Albuquerque, şi micul dispozitiv lăsat de izbelişte în coş. Băgă mâna în servietă şi simţi marginea tare a cutiei de carton. Antidotul. Cel puţin încă îl avea;

învelişul recipientelor reuşise să-i păcălească pe roboţii de control.

Deschise capacul suportului pentru telefon din taxi. Dar, ca de obicei, telefonul lipsea – companiile de taximetrie abia dacă mai puteau face faţă vandalismului. Extenuat, se prăbuşi pe spătarul banchetei. Nu reuşise să prindă un avion care pleca din Albuquerque decât abia la ora 2.30 a.m. Încercase să-l sune pe tatăl lui înainte să ajungă în faţa scanerului cu infraroşu şi să treacă în grabă de agenţii de securitate de la aeroport. Dar nu îi răspunsese. Şi acum nu mai avea cum să-l sune, nici pe el, nici pe altcineva.

Se trezi când taxiul fără şofer opri. O luase pe o stradă lăturalnică şi atunci zărise indicatorul pentru spitalul Bakersfield. Dar intrarea principală a clădirii era blocată de o mulţime imensă aflată acolo.

— Lasă-mă aici, zise el.

Simţi cum centurile de pe banchetă se desfac în timp ce taxiul oprea lângă bordură, aşa cum îi spusese. Pe spatele scaunului din faţa sa, nişte LED-uri roşii clipiră şi scoaseră bonul, în timp ce el atinse cardul de cititor.

— Vă mulţumim, spuse o voce metalică de femeie.

James ieşi afară, şi ochii începură să-l usture din cauza aerului plin de polen. Cu servieta în mână, trecu printre nişte tufişuri şi se îndreptă spre un cort alb mare care bloca intrarea spre camera de gardă.

În cort, o mulţime de oameni se mişcau printre cabinetele improvizate, iar asistentele, purtând mănuşi, luau presiunea arterială şi pulsul pacienţilor, le verificau temperatura şi le examinau pielea, gâtul şi ochii, trecând cu rapiditate observaţiile pe tablete. James se uită peste capetele lor plecate, în căutarea pălăriei de tweed a tatălui său. Mergând aplecat, îşi continuă drumul pe hol spre uşile mari care duceau la

camera de gardă. Dar uşile erau păzite de doi bărbaţi îmbrăcaţi în nişte uniforme kaki, cu pistoale la şold. Miliţia.

— Ne pare rău, domnule, zise unul dintre gardieni blocându-i drumul. Va trebui să staţi la rând.

— Îl caut pe tatăl meu.

Celălalt gardian se uită la el.

— Numele?

— Al meu? James Said.

Bărbatul clătină din cap, după care introduse numele lui James la telefonul de la încheietură. Îşi aranjă casca, murmurând ceva în staţia mobilă. Apoi se uită din nou la James.

— Dr. Grayson a spus să rămâneţi pe loc. Va ieşi ea imediat.

Grayson... unde mai auzise numele acesta înainte? James privi afară. Erau oameni de toate vârstele, dar cei bătrâni păreau în starea cea mai rea. Nemaiavând scaune cu rotile, infirmierele trebuiau să-i ajute în timp ce se chinuiau să se deplaseze de la maşinile lor parcate. Majoritatea tuşeau – o tuse groaznic de uscată şi devastatoare, neproductivă. Începu să transpire şi pipăi antidotul în servietă.

— James?

Se întoarse şi văzu o femeie scundă, cu ochelari, care purta un halat alb şi un stetoscop la gât.

— Roberta?

O cunoştea pe Robbie de ani de zile, mai întâi ca prietenă în timpul liceului, iar apoi ca doctorul părinţilor săi. Dar era Robbie Waller pe atunci. Abia o recunoscu pe femeia palidă ale cărei fire de păr cărunt fluturau în briza uşoară.

— Tatăl tău mi-a spus să te caut, spuse ea gâfâind.

— Unde este?

— A trebuit să-l internăm.

— Şi mama?

Femeia îi evită privirea.

— E la terapie intensivă. Haide. O să te duc la tatăl tău.

Robbie îi dădu o mască albastră de hârtie şi îşi puse şi ea una.

Apoi se întoarse şi porni dincolo de uşă, făcând loc tărgilor care treceau pe lângă ei.

— Ce se întâmplă? întrebă James.

O întrebare prostească. Dintre toţi cei de aici, el era singurul care ar fi putut şti răspunsul.

Robbie se întoarse spre el în timp ce-şi continuau drumul pe holul lung.

— Nu ai auzit? Ajunseră pe un hol mai liniştit şi mări pasul. La început, erau toate simptomele unei epidemii de gripă. Aplicaţia HealthBot a CDC dădea notificări despre ea. Dar era ciudat. Nu se manifesta prin febră. Institutul de Sănătate a analizat purtătorii, încercând să depisteze un model. Totul s-a întâmplat în doar câteva zile. Sau, cel puţin, în aceste zile au început să vină oamenii. Lumea moare, James. Şi nu doar în California. HealthBot a înregistrat morţi şi în Florida, şi în Georgia. Îţi spun sincer: vom avea nevoie de întăriri, şi cât mai repede.

O luară la dreapta, pe un hol îngust, fără ferestre. Pe ambele părţi, James vedea strălucirea metalică a altor tărgi.

— James, spuse Robbie, cu vocea înăbuşită de mască, nu primim nicio informaţie clară de la CDC. Ce naiba?

— Eu... nu ştiu.

James simţi că-i vine să vomite. Nu minţea. Nu ştia ce se întâmpla în Atlanta. Dar dacă deja se întâmpla – dacă ăsta era, într-adevăr, începutul sfârşitului –, atunci CDC-ul se ţinea, pur şi simplu, de planul pe care fusese instruit să-l urmeze. Să închidă canalele de informare. Să ascundă pierderile. Să evite panica

generală. Să spere la cea mai bună variantă posibilă. Trase adânc aer în piept. *Calm. Fii calm.*

Simţi un şoc atunci când îşi aduse aminte de vorbele Sarei. *Poate că am luat şi eu gripa aia care circulă acum...* Sara fusese în California patru zile. Oare luase chestia asta? Mintea îi zbură la toate programele de noapte pe care le văzuse pe ecranele din aeroportul Albuquerque între pauzele de somn. Reclame pentru creme antidurere şi suplimente alimentare, reportaje despre inundaţiile din centrul Chinei. Nimic despre vreo epidemie de gripă, cel puţin nu în SUA. Şi, pentru o secundă, îşi permisese să simtă un val de uşurare. IC-NAN nu putea fi aici. Nu primise niciun mesaj de la Departamentul Apărării.

I se strânse stomacul. Totul făcea parte din planul de prevenire a panicii: agenţii federali aveau să împiedice accesul presei, mai ales dacă suspectau că avea să se răspândească şi aici virusul. Şi, între timpi mesajul de alarmă de la Departamentul Apărării fusese trimis probabil pe telefonul lui aflat cine ştie unde. Şi-l imagină – **COD ROŞU. INTRODUCEŢI CODUL DE ACCES ÎN TERMINALUL AUTORIZAT PENTRU MAI MULTE INSTRUCŢIUNI.**

Strânse pumnii.

— Nu am auzit nimic... răspunse el.

Se opriră brusc lângă una dintre tărgi.

— Îmi cer scuze, zise Robbie. Nu mai aveam saloane libere. Dar poţi rămâne aici cu el oricât vrei.

James se uită în jos. Chipul palid al tatălui său abia dacă se vedea pe albul rece al saltelei din microfibră. Cu o mână tremurândă, Abdul Said îşi dădu jos masca de oxigen.

James se aplecă, atent la monitoarele care înregistrau semnele vitale ale tatălui său. Putea simţi fierbinţeala urcând pe gât când îşi dădu şi el masca jos. Printre accesele puternice de tuse din jur,

semnalele sonore ale monitoarelor şi mirosul înţepător de dezinfectant, încercă din răsputeri să creeze un spaţiu doar al lor.

— Fiule, mă bucur atât de mult... încercă tatăl lui să spună printre pufăiturile de aer care-i ieşeau din plămânii chinuiţi.

— Nu ar trebui să ţii masca pe faţă?

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Despre mama? Robbie a zis că e la terapie intensivă...

— Nu...

Abdul făcu o pauză şi o expresie pierdută i se aşternu pe faţă, înainte să închidă ochii. James aşteptă, strângându-i mâna fragilă. Cu grijă, luă masca de oxigen şi îi descurcă firele, pregătindu-se să i-o pună la loc. Dar apoi tatăl lui şopti:

— Am crezut că te protejez. Am vrut să ai o viaţă liberă. Şi mi-a fost frică de ce mi s-ar putea întâmpla dacă ţi-aş spune. Dar un tată bun are curajul să spună adevărul.

— Adevărul?

— Ascultă.

Abdul deschise ochii şi încercă, aşa lipsit de vlagă cum era, să se ridice în capul oaselor, respirând rapid şi puternic în timp ce mâinile lui slabe împingeau marginile tărgii.

— Ţi-am spus că sunt orfan. Dar am minţit...

— Te rog, stai pe spate, îl imploră James. În timp ce-l ajuta să se aşeze la loc pe salteaua subţire, îi simţi oasele ascuţite ale şirei spinării. Poate că nu e momentul acum...

Privi în jur, întrebându-se dacă asculta cineva ce vorbeau ei. Dar nu asculta nimeni. Oamenii de pe celelalte paturi tuşeau fără încetare, personalul medical îmbrăcat în alb agitându-se pe lângă ei ca nişte fantome neajutorate.

Tatăl îl apucă de mână.

— Mama a murit când eram foarte mic. Dar am avut un tată şi doi fraţi. Fratele meu cel mare, Farooq...

— O familie?

— Da.

— Încă mai... Vrei să-i sun?

— Ascultă, exclamă Abdul. Ascultă.

James simţi cum i se încleştează maxilarul, uitându-se fix în ochii tatălui său.

— Farooq... a fost implicat în lucruri rele... trafic de arme, asasinate...

Se auzi strigătul unui infirmier care cerea ajutor. James se aplecă spre el.

— Şi *tu* ai...?

Abdul făcu ochii mari.

— Nu! Nu. Nimic de genul ăsta... Eu doar i-am ajutat pe americani să-l prindă pe fratele meu.

James puse mâna pe braţul lui.

— Ai făcut ce ai crezut că e bine.

— Americanii mi-au spus că nu aveau nevoie decât de informaţii care să-i ajute să-l prindă pe şeful celulei. Mi-au promis că nu va fi nimeni rănit din familia mea. Iar eu i-am crezut.

— Şi au minţit?

— Odată ce le-am dat informaţiile de care aveau nevoie, mi-au ucis fratele.

Cuvintele atârnau în aer, punând stăpânire pe spaţiul dintre ei.

— Era tatăl cuiva. Era soţul cuiva.

— Tată... zise James. Îmi pare atât de rău...

— Americanii mi-au spus că trebuie să vin în State dacă vreau să fiu în siguranţă. I-am făcut să-mi promită că o pot aduce şi pe mama ta cu mine. Şi au fost de acord – doar dacă nu spuneam nimic.

James privi chipul tatălui său. Mai era ceva, ştia asta.

— Dar tatăl tău? întrebă el. Fratele tău mai mic?

— Au dispărut. Au murit. Eu i-am trimis pe toţi la moarte.

James întinse mâna să mângâie părul alb şi rar al tatălui său.

Încet, puse la loc masca peste gura lui Abdul.

— Tată, nu a fost vina ta.

Bătrânul bâjbâi puţin, pipăind bara patului, în căutarea sacului de spital în care se aflau lucrurile lui. Încet, scoase o carte groasă, cu coperţile inscripţionate cu simboluri de un auriu strălucitor şi îşi dădu din nou masca jos.

— Un cadou de la mama ta, murmură el. Odihnească-se în pace cu Allah.

James o apucă de cotor cu mâna dreaptă, suprafaţa ei de piele fiind la fel de caldă ca o fiinţă vie. Atinse uşor cu degetele paginile delicate cu modele multicolore şi un scris frumos în arabă. Coranul. Îl privi pe tatăl său.

— Odihnească-se...? Mama a...?

Simţi strânsoarea tatălui său pe braţ, surprinzător de puternică.

— Fiul meu, spuse Abdul. Tu ne-ai oferit un viitor în casa noastră nouă, ceva de care să ne bucurăm. Dar noi nu ţi-am dat niciodată trecutul tău. Fiecare copil are dreptul să ştie de unde vine.

James îşi puse mâna peste cea a tatălui său.

— O s-o caut, spuse el. O s-o găsesc pe mama.

Când puse încet cartea în servietă, degetele lui atinseră cutiuţa de carton – leacul din recipientele aurii. Dar nu era un leac, era doar ceva preventiv, care nici nu se ştia sigur cât de eficient era. Cu mâinile şi picioarele amorţite, trase adânc aer în piept. Plămânii lui erau curaţi încă, nu tuşea. Dar începea să realizeze – nu mai avea nevoie să primească un Cod Roşu de la Washington. Pentru toţi cei de aici, şi pentru toţi cei

care aveau să urmeze, era deja prea târziu. Tatăl lui purtase povara unei vini atât de mulţi ani. Dar asta? Vina pe care avea s-o poarte el urma să fie mult mai rea. Pornise să salveze lumea. Dar nu-şi putea salva nici tatăl. Nu putea să salveze pe nimeni.

☆

Rick stătea cocoşat pe scaunul din biroul lui Rose, cu ochii lipiţi de ecranul calculatorului, în timp ce aştepta să înceapă întâlnirea de la Washigton.

Nu părăsise Presidio de când vorbise cu Blankenship cu o zi în urmă şi dăduse doar un singur telefon în afară – îl sunase pe Rudy la Los Alamos. Odată ce se asigurase că acesta era în siguranţă şi că avea să rămână acolo să aibă grijă de embrionii Gen5, nu se mişcase de lângă linia securizată a lui Rose, aşteptând veşti de la Washington. Nu-şi permisese decât mici „pauze biologice“, în care dormise pe micul ei divan, după care îşi ocupase timpul cu rapoartele primite de la echipa din Presidio, cu privire la stadiul închiderii. Ultimele muniţii rămase fuseseră închise în vechiul hangar de lângă Crissy Field. Perimetrul era securizat. În cele din urmă, în acea dimineaţă, primise un mesaj criptic pe telefon: întrunire ora 16.00.

Declaraţiile sale de ieri cu privire la Presidio păruseră premature. Din „motive pe care le veţi afla la momentul oportun“, închiderea Presidio se întâmplase din cauza unor „precauţii exagerate“, îi asigurase el. Şi din câte ştia el la vremea respectivă, era adevărat – această acţiune, asemenea celor din toate bazele americane din lume, fusese ordonată bazându-se doar pe cele mai pesimiste estimări cu privire la răspândirea bacteriilor archaea infecţioase, dar nu pe statistici adevărate. Şi nu pe baza atacului cibernetic de la Fort Detrick, care era încă strict secret.

Dar, bineînţeles, atacul cibernetic era deja un dezastru suficient de mare încât să necesite

intervenţie militară. Trebuia să existe un motiv pentru care ruşii sau agenţii lor secreţi se expuseseră într-un asemenea hal. De ce ar fi vrut atât de mult să obţină informaţiile din acele fişiere? Oare izolaseră ei IC-NAN-ul dintr-o zonă infectată din Rusia, aşa cum sugerase Sam Lowicki? Reuşiseră cumva să descopere care era sursa? Exactitatea spargerii sistemului de securitate era tulburătoare... De unde ştiau la care fişiere de la Detrick să umble? Cel mai probabil, avuseseră un informator, cineva infiltrat printre ei, care le oferise informaţii din interior... Rick încercă în zadar să-şi ţină gândurile în frâu. Nu avea niciun rost să tragă concluzii pripite.

Dar acum, chiar şi dacă nu ar fi fost această breşă, începuse să creadă că închiderea bazei nu se întâmplase destul de devreme. Ştirile care rulau pe burtiera de la calculatorul lui Rose spuneau totul. „Gripă mortală loveşte California.“ „Doctorii sunt depăşiţi de numărul mare de victime ale gripei care au invadat spitalele.“ Filmuleţele arătau maşini care parcau în faţa spitalului Bay Area, oameni aşezaţi pe tărgi şi conectaţi la tuburi de oxigen. Afară, zgomotul sirenelor se auzea neîncetat, purtat de vânt. Şi militarii de la Presidio începuseră să vorbească despre panica în creştere de pe străzile oraşului, oamenii golind toate rafturile magazinelor şi cumpărând toate stocurile de sticle de apă. Ca să înrăutăţească lucrurile şi mai mult, guvernatorul Californiei blocase toate zborurile în şi din afara statului. Rick îşi aduse aminte de ştirile de ieri din Tokio, reporteri care tuşeau în microfoane, în timp ce trecători mascaţi inundau străzile... Nu mai putea să nege. Era real. Era IC-NAN.

Deodată, filmuleţele se opriră. Centrul ecranului se aprinse şi miji ochii, mişcând mâna într-un cerc ca să regleze luminozitatea. Apăru un singur cuvânt, **URGENT**, cu litere mari şi roşii, urmat de cuvintele **COD**

ROŞU. Cuvintele alternau timp de câteva secunde. Apoi telefonul de pe biroul lui Rose vibră.

— Generale, introdu codul personal de acces în calculatorul doctorului McBride.

Era Blankenship.

— Aşteaptă.

Se auzi un clic şi conexiunea se întrerupse.

Memorase codul, un obicei păstrat din teatrele de operaţiuni. Încet şi cu atenţie, îl tastă pe ecranul lui Rose. Apoi se lăsă pe spate, cu mâinile tremurând. Cod Roşu.

Pe ecran apăru o cameră lungă şi îngustă. Îi luă ceva vreme să-şi dea seama la ce se uita. Era un loc pe care-l văzuse doar pe ecran, un loc în care el nu fusese niciodată – Camera de Criză a preşedintelui. Uimit, Rick văzu cum preşedintele Gerald Stone se aşează pe un scaun în celălalt capăt al mesei.

Preşedintele se uită fugitiv pe o tabletă, înainte s-o lase uşor deoparte. Lumina din tavan se reflecta în ochelarii lui de citit în timp ce-i dădea încet jos.

— Doamnelor, domnilor, începu el, cu o voce calmă şi calculată. Mai întâi, aş dori să vă mulţumesc tuturor pentru tot ce aţi făcut până acum. Misiunea voastră a fost dificilă. Iar voi aţi desfăşurat-o excepţional.

De undeva, din cameră, se auzi un zgomot înfundat ca şi când cineva scăpase ceva pe jos, urmat de un „scuze“ înăbuşit, în timp ce persoana ridica emoţionată ce scăpase.

— Cu toate acestea, aşa cum unii dintre voi ştiţi deja, lucrurile vor ajunge la un sfârşit. Am descoperit că aşa-zisa gripă de pe Coasta de Vest este, de fapt, IC-NAN. Şi avem cazuri confirmate şi în sud-est.

Camera se întunecă şi pe peretele din spatele preşedintelui apăru o hartă a SUA, arătând părţile din ţară despre care se presupunea că fuseseră afectate.

— Am confirmat, de asemenea, şi izbucnirea

epidemiei în Rusia, părţi din Europa, China, Japonia şi Orientul Mijlociu. Şi, desigur, cele din sudul Asiei. Aproape de... ăă, locul iniţial de diseminare.

Harta se mări, arătând nişte puncte roşii care se lăţeau ca nişte pete de sânge.

— În momentul de faţă, credem că e doar o chestiune de timp până ce întreaga ţară va fi afectată.

Preşedintele făcu o pauză, oftatul lui adânc bruind conexiunea.

— Am declarat Cod Roşu. Şi a trebuit să luăm nişte decizii foarte grele. După cum ştiţi, nu avem prea multe doze de antidot. Producţia pe viitor se va concentra asupra celor trecuţi deja pe listă, cărora li se adaugă încă optzeci şi patru de alte persoane extrem de importante în momentul de faţă.

Preşedintele se uită prin cameră.

— Bineînţeles, sunteţi cu toţii incluşi în acest grup.

Rick se prinse de marginile scaunului cu ambele mâini, încercând să facă să dispară durerea din picior, în timp ce se uită după Rose. Nu se vedea nicăieri. Pe ecran, se vedeau mâini ridicate.

— Cum rămâne cu celelalte ţări, domnule? întrebă o voce de femeie dintr-un colţ al camerei.

Nu era Rose.

Preşedintele îşi privi mâinile.

— Am trimis formula antidotului la Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Se ocupă de pregătirea unor laboratoare afiliate în locuri securizate de pe glob. Vor produce doze cât de repede se poate.

Rick se holbă la ecran. Preşedintele ştia foarte bine cât de mult avea să dureze producerea antidotului. Rick insistase cât putuse pe transparenţă, pentru un fel de împărtăşire controlată a informaţiilor cu organizaţiile de sănătate din alte ţări. Dar sigur că pledoaria lui fusese ignorată. Şi acum, celelalte ţări nu mai aveau suficient timp să producă antidotul. Creierul

îi intră pe pilot automat. Era timpul să se ţină tare pe poziţii şi să... Ameţit, se aplecă în faţă.

— Pot să pun o întrebare?

— Da, generale?

— Cum rămâne cu Los Alamos?

— Noul Început?

— Da.

Preşedintele inspiră încet, după care se uită într-o parte:

— Joe?

— Am ştiut dintotdeauna că roboţii aveau şanse mici, Rick, se auzi vocea joasă a lui Blankenship. Acum trebuie să ne concentrăm pe premiul cel mare. Antidotul este tot ce contează.

— După cum ştii, generale Blevins, spuse preşedintele, sunt doar trei persoane la Los Alamos care se ocupă de antidot. Doctor Said, doctor Jenkins şi locotenentul MacDonald. Cu toţii sunt valoroşi. Va trebui să-i chemi la Detrick ca să ajute cu producţia. Şi, desigur, doctor Garza care este încă la Los Alamos. Va trebui să se întoarcă odată cu ei.

Dar Rick nu-l asculta. Se gândea la Rose.

— Cum rămâne cu Fort Detrick? întrebă el. Ce se ştie despre atacul cibernetic? A fost un informator?

— Ne ocupăm de asta, Rick, zise Blankenship pe un ton categoric.

— Încă nu am stabilit dacă a fost un informator, vorbi o femeie slăbuţă, cu ochelari mari, aflată într-o parte a camerei. Dar am remediat breşa de securitate. Curăţăm sistemele cât de repede putem şi credem că am închis toate căile de acces.

Rick se strădui să rămână calm.

— Căpitanul McBride nu se va întoarce la Presidio, nu?

— Nu, răspunse Blankenship. Şi nici nu vom trimite pe cineva care să-i ţină locul. Va trebui să-l laşi la

comandă pe locţiitorul ei.

— Dar el nu are antidotul...

— Am înţeles. Spune-i că echipa de la Presidio va trebui să menţină ordinea pe străzi în zilele ce urmează. Bazele noastre militare din întreaga lume sunt în alertă pentru un eventual ajutor acordat civililor.

Rick se lăsă pe spate, secat de puteri. Echipa Presidio primea o ultimă misiune zadarnică.

— Şi eu?

— Avem nevoie să vii aici cu avionul.

— Dar zborurile au fost oprite...

— Nu şi ale noastre.

— Da, domnule.

☆

Clipind în lumina târzie a după-amiezii, Rick ieşi pe peluza sediului. Terenurile de la Fort Scott, cândva abandonate de militari, erau acum pline de bărbaţi şi femei în uniformă. Un ofiţer tânăr veni la el şi îl salută.

— Sergent, spuse Rick. Trebuie să ajung la aerodromul federal cât mai repede posibil.

— Da, domnule. Am o maşină pregătită pe Ralston.

Rick îl urmă pe tânăr dincolo de clădire, spre un vehicul negru simplu, cu geamuri fumurii.

— Poţi să mă duci la apartamentul căpitanului McBride? întrebă el. M-a rugat să-i iau câteva lucruri de acolo.

Minţea, bineînţeles, dar sergentul nu reacţionă în niciun fel.

— Sigur.

Rick se aşeză pe banchetă în timp ce, în faţă, tânărul introduse coordonatele apartamentului lui Rose.

La poarta Lombard, doi militari salutară, iar maşina porni în viteză pe străzile oraşului. În timp ce virau la stânga spre nord, pe Lyon, Rick se uită la gardurile înalte cu sârmă ghimpată pe care inginerii le ridicaseră

în jurul vechiului Presidio. Maşina o luă la dreapta pe Francisco Street, iar apoi la stânga pe Divisadero, pe urmele altei ambulanţe care se îndrepta spre nord.

Îl instruise pe adjunctul lui Rose, un tânăr căpitan care abia terminase Academia Militară West Point, să fie pregătit pentru ce era mai rău. Dar ofiţerul din el tot voia să verifice cât de pregătite erau trupele căpitanului.

— E o zi plină pentru paramedici, remarcă el.

— Da, domnule, răspunse sergentul. Chestia asta chiar provoacă panică. Se zice că ar fi gripă, dar eu nu am mai văzut niciodată o asemenea gripă. Mama mea, care stă în L.A., a trebuit să se ducă la camera de gardă azi-dimineaţă. Ofiţerul făcu o pauză. Domnule?

— Da, sergent?

— Unde este căpitanul McBride?

Rick se holbă la ceafa băiatului, la părul său tuns periuţă şi la maxilarul lui pătrat. Apoi se uită afară pe fereastră, la strada aglomerată. Nu erau pregătiţi – nu aveau să fie niciodată pregătiţi. Cel mai probabil, nu avea să mai vadă locul acesta vreodată, şi dacă da, nu avea să mai fie la fel.

— A fost chemată la Washington pentru o conferinţă, răspunse el.

O lăsă aşa, şi nici sergentul nu mai întrebă nimic.

Maşina făcu dreapta pe North Point şi opri lângă bordură.

— Aşteaptă-mă aici, îi spuse Rick. Mă întorc imediat.

Chinuindu-se să urce pe scările care duceau la apartamentul lui Rose de la etajul al doilea, căută cheia în buzunar şi intră. Aşternuturile erau aruncate tot pe podea după graba din dimineaţa anterioară. Le ridică absent, simţind mirosul lui Rose, după care le aruncă la locul lor, pe pat.

Îşi găsi valiza pusă pe un scaun lângă şifonier şi îşi băgă cele câteva lucruri în ea. De fapt, nu avusese

niciun motiv să vină aici. Dar avea nevoie de asta; să vadă pentru ultima oară cum fuseseră lucrurile. De la ecranul video montat în peretele din faţa patului se auzea încet o voce. Se aplecă să-l oprească, dar se opri brusc.

— Am primit informaţii privind o explozie care a avut loc undeva în centrul statului Maryland, spunea tânăra de pe ecran.

Rick dădu volumul mai tare.

— Sursele au confirmat existenţa unor aeronave militare de supraveghere în zona respectivă, în care se ştie că se găsesc instituţii ale guvernului. Aşteptaţi. Ni s-a confirmat că zona a fost bombardată. Se pare că ţinta a fost Fort Detrick, un centru folosit de armata americană pentru cercetări medicale.

Privirea lui Rick rămase blocată pe ecran unde apăru o redacţie din New York şi un reporter palid înconjurat de burtiere.

— După explozia iniţială de la Fort Detrick, au urmat numeroase alte explozii în zona Washington D.C. Informaţii neconfirmate susţin că au fost atacate Pentagonul şi un complex de clădiri de lângă Bethesda, Maryland. Au fost lansate rachete antibalistice de la baza Andrews a Forţelor Aeriene pentru a intercepta ceea ce păreau a fi rachete inamice. Toţi civilii din zonă trebuie să stea la adăpost. Capitala este atacată. Repet, capitala este atacată.

Rick tresări când simţi telefonul vibrând. Se uită la ecran. Rose. Lăsă valiza să cadă şi a apăsă ecranul.

— Rose? Tu eşti?

— Rick...

Vocea îi suna firavă, neclară.

— Unde eşti? Ce se întâmplă?

— ... Detrick. Semnalul e prost... vorbesc prea mult.

— Încă mai bombardează? Poţi să pleci de acolo?

— Directorul a spus că vii...

— Da.

— Nu veni...!

Rick putea auzi un vacarm de voci pe fundal. Deşi îi era greu să descifreze ce voia să spună, Rose părea că ţipă la telefon.

— ... nu sunt gata.

— Ce? Ce nu e gata?

Linişte.

— Rose? Eşti acolo?

— ... Gen5 trebuie să fie lansate... Cod Negru.

— Rose? Rose!

— ... scuze. Ştiu că nu am urmat procedura... protocol special... Spune-i Kendrei... nu putem pierde bebeluşii...

Conexiunea se întrerupse.

Rick se întoarse pe călcâie şi ieşi în goană pe hol, coborând şchiopătând scările până în stradă. Deschise portiera şi urcă în maşină.

— S-au schimbat planurile. Fă legătura cu aerodromul. Spune-le că trebuie să ajung la Los Alamos.

Aşezându-se mai bine pe banchetă, simţi că-l înţeapă ceva în coapsă. Băgă mâna în buzunar şi scoase un lănţişor, micuţa femeie argintie care părea gata de zbor.

☆

James se întoarse, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă. Un şir de LED-uri se aprinseseră pe tavan şi se reflectau pe barele patului mobil de alături.

— James, spuse Robbie, scuturându-l uşor de braţ. Îmi pare rău. Tatăl tău a murit.

James se ridică şi puse mâinile pe bare. Se uită la faţa lui Abdul, care acum putea să se odihnească.

— Mulţumesc.

Îşi aduse aminte de toate. Expresia liniştită a mamei sale, cuvântul **DECEDATĂ** trecut pe ecranul care era în

dreptul patului ei. Părinţii lui aveau să fie incineraţi acolo. Se întrebă în treacăt dacă ei şi-ar fi dorit asta. Oare exista vreo interdicţie religioasă? Clătină din cap. Nu ştiuse niciodată adevărul. Rămăsese cu întrebări şi nimeni nu-i putea da răspunsurile.

— James, zise Robbie, dacă te simţi bine, trebuie să pleci. Se zvoneşte că o să ne bage în carantină. Nu va mai putea să iasă nimeni.

— Şi tu?

Robbie îl salută milităreşte.

— Mă cheamă datoria, zise ea, aruncându-i un zâmbet crispat.

Când îşi luară la revedere la ieşire, James observă ochii roşii de oboseală ai prietenei sale. Nu arăta prea bine.

— Robbie, zise el, îţi mulţumesc pentru că ai avut grijă de ei.

Întorcându-se să intre în spital, doctoriţa tuşi uşor în cot.

Soarele abia răsărise, dar parcarea era plină peste măsură. Trecând pe lângă maşinile celor de la presă care blocau acum intrarea principală în spital, James se îndreptă spre un şir de taxiuri care aşteptau pe stradă. Îi auzi pe reporteri ţipând în microfoane. Nu avea niciun rost să se ducă la aeroport – guvernatorul declarase stare de urgenţă şi toate zborurile neesenţiale erau oprite. Dar ce a fost asta? Se opri să asculte – ceva despre un atac cu bombă la Washington... Privi chipul contorsionat al reporterei, în timp ce informa ascultătorii despre ultima tragedie. În timp ce el petrecuse ultimele momente alături de tatăl său, adormind în cele din urmă, lumea din exterior părea că se întorsese cu fundul în sus.

Dintr-odată, zări ceva în parcare: maşina tatălui său. Îşi aminti vocea lui Abdul, spunându-i la telefon, cu doar două zile în urmă, care însă păruseră o eternitate:

O să conduc eu. În tot haosul acela, cu siguranţă nu reuşise să facă rost de o ambulanţă.

Băgă mâna în punga primită de la Robbie, în care se aflau lucrurile părinţilor săi şi scoase cablul. Fugi către maşina electrică veche a tatălui său, scoase încărcătorul, trase tare de uşă şi se aşeză pe locul din faţă. Simţindu-se ca un hoţ, puse maşina pe pilot-automat şi introduse coordonatele de la Los Alamos.

☆

Abia când maşina ajunse pe autostradă, James respiră normal. Cu mâna tremurând, tastă numărul Sarei pe telefonul tatălui său.

— Oraşul reşedinţă? întrebă o voce de femeie.

— Los Alamos, New Mexico.

Fotografia Sarei apăru pe ecran şi apăsă pe ea. Auzi o serie de clicuri. Inima îi bătea să-i sară din piept în timp ce aştepta ca ea să răspundă.

— Da?

Vocea ei suna moale, ca dintr-un vis.

Scoase un oftat de uşurare.

— Te-am trezit?

— Nu. Adică da. E în regulă. Am dormit eu mai mult. Laboratorul este închis, după cum ştii.

— Da.

James se lăsă pe spătarul tare al scaunului.

— Am încercat să te sun, de fapt.

— Ai încercat?

Închise ochii, imaginându-şi încă o dată telefonul pierdut.

— Da. Mă simt cam la fel şi nu pot să merg la serviciu. Încă... nu sunt deloc bine.

James se ridică în capul oaselor şi pulsul îi năvăli în urechi, aproape asurzindu-l.

— Ce... ce se întâmplă? Tuşeşti?

— James, poţi să mă asculţi? Nu face atâta pe doctorul cu mine...

James se uită afară la autostradă. Era ciudat de pustiu pentru o dimineaţă de luni. Clipi, încercând să se controleze. Trusa lui pentru ras. Acolo, Sara putea să găsească antidotul. Era una dintre cutiuţele primite de la Rudy înainte să se dea ordinul să înceapă să se ia dozele. El nu folosise din ea.

— Sara, a zis el, ştii trusa de bărbierit pe care o ţin în apartamentul tău?

— Da...

— Am lăsat-o sub chiuveta de la baie.

— Bine...

— Trebuie să scoţi ceva din ea. Este un mic recipient, ca un inhalator. Pe o parte scrie „C-343“. Să mă suni înapoi când o găseşti. Nu pe telefonul meu. Să mă suni pe numărul de pe care te-am sunat acum. Poţi să faci asta pentru mine?

— Ce *înseamnă* toate astea?

— Este un medicament. Ai nevoie de el. Ai încredere în mine. Ai nevoie de el.

— Dar...

Sara făcu o pauză şi el îi ascultă respiraţia căutând semnul unei obstrucţii mortale.

— Eşti convins că e ceva sigur?

James strânse tare telefonul până i se albiră degetele. Sigur? Mai sigur decât nimic, gândi el. El îl lua, şi era încă aici, nu-i aşa?

— De ce să nu fie? întrebă el prosteşte.

— Pentru că, spuse ea cu o voce moale, sunt însărcinată.

☆

Rick tastă numărul securizat al Kendrei pe telefonul din avion. În ciuda haosului de la aerodromul federal, îi fusese mai uşor decât crezuse să găsească un zbor către Los Alamos. Toate zborurile către aerodromurile aflate în apropiere de Washington, comerciale sau militare, fuseseră redirecţionate. Pilotul lui, o blondă

micuţă cu accent sudist, acceptase imediat să-l ducă la Los Alamos.

După nenumărate încercări, renunţase s-o mai sune pe Rose. Încercă din răsputeri să-şi dea seama ce voise să spună despre Gen5. Cod Negru – protocolul de lansare care trebuia să fie folosit pentru a proteja roboţii în cazul unei probleme de securitate. Ştia ea ceva? Era vreo ameninţare la Los Alamos? Revenea mereu asupra ultimei sale instrucţiuni: *Spune-i Kendrei*.

Vocea Kendrei se auzi la telefon, neobişnuit de nesigură.

— Jenkins la telefon...

— Kendra, sunt Rick Blevins. Presupun că ai auzit...

— Generale... Auzi un trosnet ca şi cum ceva ar fi fost dat la o parte. Apoi vocea ei reveni, mai puternică. Da, am auzit. Breşa deja ne dădea destule bătăi de cap, dar acum mai avem şi Cod Roşu. Ca să nu mai pun la socoteală şi atacurile cu rachete. Când au început atacurile, aveam legătura cu Pentagonul. Acum nu mai putem contacta pe nimeni.

— Toată lumea e cu tine acolo, acum?

— Suntem eu, Rudy şi Paul MacDonald.

— Şi dr. Said?

— James a dispărut. A primit un telefon noaptea trecută, pe la ora 23.00. Ne-am gândit că e de la tine... Oricum, a părăsit clădirea. Nu ştie nimeni unde s-a dus. Nu răspunde nici la telefon.

Rick se holbă la telefon. Said. Breşa de la Fort Detrick. Se ştia că ruşii aveau legături cu celula criminală Karachi pe care o crease Farooq Said. Cu cinci ani în urmă, chiar în timp ce lucra la permisiunea lui James Said de a avea acces la NAN la Emory, membrii unei celule afiliate fuseseră reţinuţi în Maryland. Să se fi înşelat el, până la urmă? James fusese mai deştept decât el?

— Dacă vine, vreau să-l reţineţi.

— *Să-l reţinem?* Cum...?

— MacDonald are o armă, nu-i aşa? Spune-i să fie pregătit.

— Sunt sigură că nu va fi nevoie...

— Doar... Faceţi cum spun, da? Dacă Said se întoarce, să mă suni. Şi dacă te contactează altcineva de la Departamentul Apărării, să-i direcţionezi către mine, pe acest număr. Între timp...

Rick respiră greoi. Pentru o clipă, nu mai putu gândi. Apoi şi le imagină pe Mame, cu formele lor întunecate, înşiruite pe holul din spate al laboratorului de robotică.

— Între timp?

— Cât antidot aveţi?

— Suficient cât să ne ajungă cel puţin trei luni.

— Bine. Ne vom ocupa de asta după ce lansăm Gen5.

— Lansăm... Dar nici măcar nu am terminat de verificat cel mai recent cod...

— Ascultă, sunt destul de sigur că dacă nu le lansăm cât mai curând, nu vom mai apuca s-o facem.

La capătul celălalt al liniei se lăsă liniştea.

— Domnule? Vom fi atacaţi?

— Cred că trebuie să fim pregătiţi pentru acea posibilitate, da.

— Dar de ce? Oamenii care au intrat în baza de date de la Detrick nu ştiu că...

— S-ar putea să ştie. Rick strânse pumnii până i se albiră degetele. Said. Said era la Los Alamos acum. Şi, deşi bunul doctor nu ştia totul despre planurile cu Gen5, ştia destule. Trebuie să le lansăm, şi trebuie să aplicăm protocolul Cod Negru.

Kendra expiră cu zgomot.

— Cod Negru... Voi face tot ce pot ca să pregătesc totul. Dar, generale...

— Da?

— Unde o să fiţi *dumneavoastră?* Unde sunteţi acum?

Vocea Kendrei tremura din nou. Începea să se panicheze.

— Sunt pe drum spre voi. Am luat un avion ca să vin direct la Los Alamos. O să iau o motocicletă şi ne vedem la laborator. Ar trebui să ajung până la miezul nopţii.

— Bine.

Se mai auzi un foşnet şi Rick şi-o imagină pe Kendra curăţându-şi biroul, pregătindu-se pentru această nouă provocare.

— Dar ar trebui să o avem şi pe dr. McBride on-line... E tot în Presidio? întrebă ea.

— Nu, răspunse Rick. A fost chemată la Detrick.

— *Detrick?* Dar o aşteptam să vină aici... Din nou, se lăsă liniştea. Apoi Kendra îşi drese glasul. A... Îmi pare rău... Ştim dacă...?

— Nu am reuşit să dau de ea. Da... ştiu că vrea să facem asta, zise Rick.

Linişte din nou. Un tuşit înfundat.

— Bine, spuse Kendra în cele din urmă. Voi pregăti o evaluare pentru când veţi ajunge aici. Va trebui să discutăm despre riscurile unei lansări Cod Negru. Şi stadiul de pregătire al Gen5 pentru această lansare.

— Bine, spuse Rick.

Închise telefonul şi întinse mâna după o sticlă de apă. Din carlingă, auzi pilotul tuşind – un zgomot uscat şi sleit.

— E totul OK? strigă el.

Pilotul se întoarse în scaun.

— Da, domnule. Cred că am luat şi eu gripa aia afurisită.

Pe geam, Rick nu vedea altceva decât un strat gros de nori care ascundea pământul. Se gândi la opţiunile pe care le avea – dacă pilotul pierdea controlul, nu era

sigur că ştia cum să piloteze chestia asta…

Pilotul tuşi din nou.

— Domnule? S-a mai aflat ceva despre Maryland? Nu are nicio logică… De ce nu ne mobilizăm?

Rick simţi cum i se face greaţă. Dacă ar fi fost timp pentru investigaţii, nu avea nicio îndoială că ar fi reieşit că rachetele folosite erau compatibile cu SS-96, sistemele ruseşti de lansare de pe submarin. Dacă ar fi fost timp. Privise pe ecranul de pe aerodromul federal Bay Area imagini filmate cu dronele, în care se vedeau avioanele de luptă survolând pădurile, mai multe explozii la sol şi fum gros care ascundea privirilor ruinele fumegânde. Trebuia să accepte. Detrick fusese distrus. Cel mai probabil, nici Rose nu mai trăia.

— Sunt sigur că Andrews o să se descurce, spuse el.

Din nou, îşi imagină roboţii Gen5 aşteptând liniştiţi în hangarul lor de la Los Alamos, cu aripile strânse, lipite de spate. Poate că Rose murise. Dar încă era acolo, esenţa ei introdusă în unul dintre acei roboţi – un recipient menit a-i purta copilul. Chiar dacă asta era tot ce-i mai rămăsese din ea, ar fi făcut orice i-ar fi stat în putere ca să-l apere.

Puţin după ora unsprezece seara, Rick ajunse în faţa clădirii. Kendra îl aştepta, prăbuşită pe un scaun de la recepţie. Îi spuse că Rudy verifica incubatoarele. Mac analiza sistemele roboţilor Gen5.

— S-a întors Said?

— Nu. Şi de vreme ce ne-ai spus să-l ameninţăm cu arma, mă bucur că nu s-a întors. Serios, acum, generale, care este problema cu James?

— Nu e nimic sigur, dar cred că ar trebui să-l interogăm înainte să-i mai spunem altceva.

Kendra îl privi ciudat şi îşi scoase tableta ca să verifice împreună protocolul pentru Gen5.

— Spre deosebire de Gen3, roboţii Gen5 sunt codaţi. Fiecare embrion revine unui anumit robot, începu

Kendra.

— Corect.

Acesta era doar unul dintre multele lucruri care făceau ca Gen5 să fie specială. Fiecare copil trebuia să fie potrivit cu „personalitatea“ instalată pe mama lui sau a ei – un element-cheie al legăturii pe care urmau s-o aibă.

— Din fericire, dr. McBride mi-a trimis săptămâna trecută cele mai recente coduri. Echipa noastră era în mijlocul procesului de eliminare a erorilor din codurile de personalitate când a avut loc breşa de la Fort Detrick şi generalul Blankenship a ordonat să se închidă totul aici. Dar de când ai sunat, am reuşit să continui să lucrez off-line.

— Ai găsit ceva?

— Nimic ce nu putea fi rezolvat. Bineînţeles, nu am dreptul să accesez conţinutul fişierelor. Nu pot decât să evaluez structura fişierelor – să mă asigur că acel conţinut va fi încărcat în totalitate pe spaţiul de memorie corect. Şi că nivelul necesar de duplicare a fost aplicat. Chestii de genul ăsta.

— Deci, totul se potriveşte?

— Da. McBride a fost foarte meticuloasă.

Rick tresări. Fără îndoială că Rose fusese meticuloasă. De câte ori nu o privise şi îşi imaginase cum se învârteau rotiţele din mintea ei?

— Altceva?

— Generale, mai e ceva...

— Da?

— Instrucţiunile privind timpul nu au fost instalate. Ceasul este acolo. Dar nu există instrucţiuni în legătură cu ce să facă atunci când expiră timpul.

Rick îşi duse mâna la frunte. Fuseseră prevăzute două scenarii pentru lansarea Gen5. Cel optim, Protocolul de Siguranţă se asemăna destul de mult cu ce se experimentase până atunci. Mamele aveau să

rămână la sau în apropiere de Los Alamos. Dacă nu supravieţuia nimeni, ele urmau să dea naştere şi să-şi crească copiii în comunitate. Dacă cineva supravieţuia, roboţii aveau să fie, pur şi simplu, dezactivaţi şi nou-născuţii luaţi de la ei.

Dar acesta nu era scenariul preconizat. Această lansare avea să fie dictată de principiile Codului Negru. Din cauza riscurilor de securitate care interveneau într-o astfel de lansare, roboţii Gen5 aveau să fie porniţi pe modul de camuflaj, cu laserele pregătite. Pentru a evita detectarea, aveau să se răspândească prin deşertul din sudul statului Utah. La început, acest lucru garanta faptul că preţioasele încărcături nu aveau să întâmpine toate aceleaşi ameninţări. Dar însemna şi că aceşti copii aveau să ducă vieţi solitare în primii lor ani de dezvoltare.

Fusese o conversaţie ciudată pentru un mic dejun cu cafea şi pâine prăjită. Dar se zbătuse neîncetat între avantajele şi dezavantajele unei creşteri izolate. Ar fi putut fi un lucru bun, spunea ea, în cazul în care scopul era ca acei copii să se înmulţească.

— Copiii care cresc împreună se vor considera mai mult fraţi şi surori, nu neapărat potenţiali parteneri.

Însă din punctul de vedere al socializării umane, puteau apărea probleme. Prima socializare se va baza în întregime pe Mame – „mâinile“ moi, vocile lor, feţele lor create digital şi personalităţile unice ale femeilor ale căror bebeluşi îi purtau, baze de date cu informaţii despre viaţa din lumea care existase înaintea lor, programare extensivă cu ajutorul metodei socratice – toate elementele la care Rose muncise atât de mult să le implementeze în Codul Vieţii.

În cele din urmă, chiar şi în cadrul Codului Negru, era important ca aceşti copii să aibă, până la urmă, posibilitatea de a se găsi unul pe celălalt. Pentru o astfel de întâlnire, fiecare Mamă avea un ceas care

cronometra până când încărcătura ei împlinea vârsta de şase ani. Atunci trebuia să urmeze un set de instrucţiuni care aveau s-o ducă într-un loc anume, în care să fie în siguranţă. Acolo aveau să-i aştepte provizii medicale, mâncare şi adăpost. Acolo, copiii puteau forma o comunitate. Dacă aveau noroc, probabil aveau să fie şi alţi supravieţuitori umani, buni, care să-i întâmpine.

Ceasurile fuseseră programate. La momentul stabilit, fiecare robot avea să-şi dea seama că se termina numărătoarea inversă – şi că era, aşadar, timpul să plece. Dar unde să se ducă? Rick îşi aduse aminte ultima întâlnire a lui Rose cu Blankenship – nu trecuseră decât două săptămâni de atunci.

— Avem nevoie de aceste coordonate de Cod Negru, domnule general, insistase ea, îmbujorată de nerăbdare.

— Dacă mă întrebi pe mine, e o alegere simplă, răspunsese Blankenship atunci. Ar trebui să vină aici, la Langley. Dar echipa de robotică nu crede că ar fi bine să zboare atât de mult. Mă tem că echipa este într-un impas. Zâmbise la ea, în timp ce o privea cu ochii aceia glaciali. Nu mi-aş face prea multe griji în legătură cu asta. Probabilitatea unei lansări în Cod Negru este extrem de mică.

În cele din urmă, decizia nu fusese luată.

— Să încarc coordonatele pentru Los Alamos? întrebă Kendra.

— Cât ar dura?

Kendra închise ochii şi îşi mişcă buzele în tăcere. Rick aşteptă; femeia părea a fi chiar ea un calculator, în mintea ei rulând constant informaţii.

— Acum că software-ul pentru navigaţie a fost deja integrat şi având în vedere că sunt doar eu aici... cel puţin douăzeci şi patru de ore. Poate chiar mai mult.

Rick bătu agitat cu arătătorul în birou. O zi. S-ar

putea să fie prea mult. Spargerea de la Fort Detrick a însemnat fără îndoială o cale care ducea la Los Alamos – prin James Said. Dar mai era o opţiune. Sistemul de siguranţă. Un plan de rezervă folosit pentru abandonarea misiunii, în cazul în care s-ar fi dovedit a fi defectuoasă sau inutilă.

— Au senzorii de siguranţă instalaţi?

— Da, zise Kendra, zâmbind.

— Şi... dacă noi suntem prin preajmă... am putea seta un semnal ca să-i chemăm oriunde vrem, odată ce ştim că este sigur.

— Da.

— Atunci nu ar mai fi nicio problemă.

— Nu...

— Altceva?

— Încă ceva... În stadiul de Cod Negru, dacă nu reuşim să le dăm coordonatele, *nici noi* nu vom şti unde sunt.

— Nu vom şti? Nu va fi semnal GPS? Nimic?

— Încă nu am securizat asta. Depozitele de provizii vor fi cel mai bun indiciu al nostru...

— Depozitele de provizii. Da. Sunt pregătite?

— Au fost terminate acum câteva luni. Echipelor li s-a spus că făceau parte dintr-o testare tactică în caz de război. În sfârşit, Gen5 au fost programaţi să se ducă la aceste depozite de provizii. Ne aşteptăm să meargă acolo odată ce se vor naşte copiii. Până atunci, acolo, în deşert, vor fi ca cincizeci de ace în carul cu fân. Nişte ace mari. Dar tot ace vor fi.

— O să-i găsim, zise Rick. Odată ce vom şti că totul e sigur, o să-i găsim.

☆

Rick deschise ochii şi aşteptă să se dezmeticească. Îşi trecu limba peste dinţi şi înghiţi ceva ce păru un ghemotoc de bumbac. Gâtul îi amorţise şi ciotul piciorului drept se întindea peste marginea patului

extensibil. Totul în jur era negru. Unde se afla? Los Alamos. Clădirea XO-Bot. Mai multe săli de conferinţă fuseseră modificate astfel încât să se creeze spaţii temporare de dormit pentru cei cu autorizaţie specială.

Se dezveli şi îşi căută proteza pe podea. Şi-o puse repede la loc, îndurând senzaţia neplăcută de furnicături care-i dădea de înţeles că avea viaţă proprie. Ieşi şchiopătând pe uşă şi apoi merse pe holul care ducea spre laboratorul de robotică. Holul, pe care de obicei mişuna personalul, era acum gol, la fel ca şi laboratorul. Dar uşile din spate ale hangarului erau deschise. Gen5 erau deja afară, pe ferestrele trapelor reflectându-se lumina soarelui în timp ce Kendra se plimba printre rânduri, verificând ceva pe tabletă.

— Unde e Rudy? întrebă Rick.

— Pregăteşte incubatoarele.

Mac se muta de la un robot la altul, cu o cheie dinamometrică în mână.

— Unele şuruburi de la şenile nu au fost strânse cum trebuie, mormăi el. Sper că sunt gata chestiile astea…

— Trebuie să fie, zise Rick.

Rudy apăru în spatele lui, împingând un cărucior, pe care îl puse în dreptul altor patru identice. Înăuntrul unor cutii din placaj capitonate erau aşezate nişte recipiente din sticlă groasă – incubatoarele.

— Embrionii sunt instalaţi, zise el. Mai trebuie doar să-i încărcăm în Mame. Se întoarse spre Rick. Domnule general, sunteţi sigur că facem ceea ce trebuie?

Rick se uită la şirurile de roboţi, ale căror anexe puternice erau lipite de corpurile lor rotunjite. Afară în lumina soarelui, îi aminteau de nişte păsări imense, pregătite pentru o migraţie lungă.

— Kendra spune că software-ul este în regulă. Roboţii Gen3 au născut, aşa cum am plănuit, zise el. Iar noi încă suntem în viaţă datorită antidotului. Gen5 sunt cât de se poate de pregătiţi.

— Dar secvenţa C-343 este nouă. Nu am testat-o încă pe feţi...

Încercând să-l consoleze, Rick puse o mână pe umărul lui Rudy. Înţelegea riscurile. Dar se gândea la ce-i spusese Rose: *Nu putem să pierdem bebeluşii*.

— Trebuie să-i lăsăm să plece, zise el. Iar asta s-ar putea să fie singura noastră şansă – n-avem habar ce ştiu acei hackeri.

Kendra dădu din cap şi îşi continuă inspecţia, în timp ce Mac şi Rudy aşezară cu grijă incubatoarele în coconii fibroşi ai Mamelor, ataşând senzorii necesari şi tuburile de hrănire. Rick zări o cutie mică de vopsea galbenă fosforescentă lângă uşa deschisă. Luă cutia într-o mână şi o bucată de material în cealaltă şi începu să caute printre roboţi, citindu-le insignele până ajunse la cel pe care îl căuta. Se opri şi se urcă pe şenilele lui.

— Ce faci? îl întrebă Mac.

— Acesta e al meu, zise Rick, desenând un model galben aprins pe partea din spate a aripii ei. Rho-Z.

O să te caut, îşi zise în gând. *Îţi promit*.

☆

Era deja târziu după-amiaza, dar tot era cald. Rick se simţea ameţit. Nu mâncase nimic altceva decât un MRE, o porţie de carne gri fără gust, ţinută într-un pachet de un alb murdar care fusese mâncarea lui de bază în armată, după care băuse un bidon de apă şi adormise în patul lui extensibil. Cam astea mai erau proviziile rămase în sediul din Los Alamos.

— Sunt pregătiţi? îl întrebă pe Mac.

— Cât de pregătiţi se poate, răspunse acesta, aşezându-şi corpul deşirat pe un scaun de lângă postul de pază de la uşă.

— Atunci să le dăm drumul! ordonă Rick.

Kendra apăsă nişte butoane pe o consolă pe care Mac o mutase aproape de uşile centrului. Încet-încet,

Mamele prinseră viaţă, şenilele lor mişcându-se pe asfalt către macadamul scump de lângă clădire, aşezându-se la distanţă egală una de cealaltă, cât să aibă loc să-şi desfacă aripile. Aplecată peste consola ei, cu un set de căşti pe cap, Kendra nu părea să bage în seamă tot vacarmul acela.

Acoperindu-şi urechile cu mâinile, Rick merse după Mame. Se opriră toate şi se făcu linişte.

Apoi porniră deodată cincizeci de seturi de ventilatoare. Cincizeci de seturi de aripi se desfăcură, în timp ce Mamele se aplecară în faţă. Cincizeci de roboţi îşi luară zborul, cu braţele strâns lipite de corp şi cu şenilele băgate în fuzelaje, siluetele lor blocând lumina soarelui.

Rick se lipi de zidul clădirii şi închise ochii strâns ca să se ferească de vârtejul provocat de ele. Îi deschise la timp ca să-l vadă pe Mac venind în fugă la el, ţinând în mână unul dintre telefoanele butucănoase din laboratoarele de la XO-Bot.

— ... apel de la James Said... ţipă Mac.

— Ce?

Rick luă telefonul, dar pentru o clipă doar se holbă la el.

— James Said! răspunse Mac. M-am gândit că ar trebui să vorbească cu tine!

— Dar... Rick duse telefonul la ureche, în timp ce pe cealaltă încă o ţinea acoperită cu mâna. Alo?

— Generale? Mac spune că ar trebui să vorbesc cu tine?

Era într-adevăr vocea lui Said, tonul sobru şi oficial pe care doctorul îl folosea mereu când vorbea cu el.

— Said? Vorbeşte!

— Generale, voiam să ştii că îmi pare rău.

Acum îl auzea mai clar, zgomotul provocat de lansarea Mamelor diminuându-se pe măsură ce prindeau altitudine.

— Îţi pare rău? Pentru că le-ai spus ruşilor?

— Ce?

— Tu le-ai spus, nu-i aşa? Tu ai fost în tot acest timp! Şi tot ce poţi să zici e că-ţi pare rău?

— Generale, nu am nicio idee despre ce vorbeşti. Voiam doar să anunţ, să ştie cineva, că sunt pe drum înapoi.

Rick simţi cum îi slăbeşte strânsoarea pe telefon.

— Pe drum înapoi?

— A trebuit să zbor în California... părinţii mei au murit de IC-NAN. Acum conduc... ar trebui să ajung la Los Alamos în aproximativ trei ore.

Rick simţi cum se prăbuşeşte şi i se întunecă privirea, amintindu-şi de ultimele cuvinte ale lui Rose: *Nu sunt gata...* Îşi imaginã chipul ei, ochii implorând. *Nu putem să pierdem bebeluşii...*

— Nu sunt gata, murmură el. Dumnezeule... Nu sunt gata!

— Ce?

Vocea mirată a lui James se auzi la telefon în timp ce Rick i-l aruncă înapoi lui Mac.

Rick privi în sus. Doi dintre roboţi păreau că se chinuie, rămânând în urma celorlalţi. Dar erau sus de tot acum, îndreptându-se spre şirul de pini din nordul laboratoarelor. Lungindu-şi gâtul, văzu motocicleta Zero FX, cea cu care venise de la aeroport, parcată în apropiere. Casca era încă pe şa. Şi-o puse pe cap, urcă pe motocicletă şi, fără să se gândească de două ori, porni în trombă în urma lor.

Rick ajunse la intrarea de sud a proprietăţii, mergând cu viteză maximă şi reuşind în ultima clipă să ocolească blocadele de acolo, în timp ce făcea slalom printre ele şi prin pădure. De pe Route 4, vedea Mamele trecând peste Valles Caldera. Dar în timp ce traversa o serie de curbe strânse şi periculoase pe lângă afluenţii râului Jemez, mai pierdea din vedere

maşinăriile strălucitoare, chiar şi pentru câteva minute. Motocicleta lui putea să atingă uşor 190 km/h. Dar el era blocat pe pământ, în timp ce Mamele se mişcau cu repeziciune pe deasupra copacilor.

Când ajunse la State Route 126, care se îndrepta spre vest, viră pe acolo, fără să-i pese că se termina curând partea asfaltată. Era tot ce putea face ca să rămână pe drumul prost în timp ce urmărea roboţii, pe care acum îi vedea doar ocazional, dincolo de vârfurile pinilor înalţi. În apropiere de orăşelul Cuba, se bucură când putu să treacă pe U.S. Route 550. Aici, terenul era plat şi sterp, întrerupt din când în când de băltoace sau de canion. Roboţii erau în dreapta lui şi încă se îndreptau spre nord-est, formaţia lor începând să se desfacă. Cei doi care păreau că stagnează îi prinseseră din urmă – cel puţin nu îi mai vedea separaţi de ceilalţi.

În timp ce se apropia de oraşul părăsit Bloomfield, viră la dreapta pe U.S. 64 către Farmington şi graniţa de est a rezervaţiei Navajo. Trecând de oraşul Shiprock, acceleră şi traversă peisajul selenar arid care alcătuia colţul nord-vestic al statului New Mexico. Încercă să nu se gândească la locuitorii acestor orăşele. Erau pe moarte? Erau morţi deja? Sau stăteau pe peluze şi arătau cu degetul spre cerul întunecat, înfricoşaţi de şirul ciudat de păsări?

Drumul o lua spre sud-vest de-a lungul Comb Ridge, pe lângă valurile de piatră din ţinutul Navajo, care se întindeau de la Kayenta, Arizona până în Utah. Sus, Mamele cotiseră spre nord, trecând peste stâncile masive ce umpleau peisajul. Rick apăsă acceleraţia şi ieşi de pe drum. Dar asta nu-l ajută cu nimic. Terenul era prea accidentat pentru motocicleta lui şi privi neajutorat cum Mamele se îndepărtau. Văzu prea târziu o turmă de oi în faţă. Trase de ghidon spre dreapta şi motocicleta alunecă de sub el. Instinctiv,

sări de pe ea şi apucă să zărească proteza zburând în sus spre cer, în căutarea Mamelor.

Simţi cum i se înmoaie corpul. Închise ochii. În întuneric văzu nişte vulturi, zburând deasupra unor terenuri misterioase...

☆

Ceva îi bloca soarele. Auzi nişte voci înfundate. O faţă bronzată şi fină apăru deasupra lui.

— ... eşti bine?

Simţi nişte mâini puternice care-l pipăiau pe sub haine. Ceva îi prinse gâtul, se simţi ridicat şi aşezat cu grijă pe o suprafaţă tare şi plată.

— Ce e chestia aia de acolo? Adu-o aici!

Apoi avu senzaţia că pluteşte în aer. Simţi o durere puternică în spate şi fu din nou învăluit în întuneric.

☆

Rick se trezi într-o cămăruţă cu pereţi albi. Cineva din apropiere fredona un cântec jos, gutural, care suna şi vesel, şi trist în acelaşi timp. Simţi ceva dens şi greu pe piept când încercă să se ridice. Ridică mâinile să dea obiectul la o parte, dar se lovi de ceva dreptunghiular din plastic. O femeie micuţă şi zbârcită puse uşor o mână pe pieptul lui şi cu cealaltă luă obiectul. Cu grijă, dădu jos punga de pe pături şi o agăţă undeva unde nu o putea vedea.

— Îmi pare rău, spuse ea. Aveai nevoie de un cateter.

Închise ochii, cedând în faţa atingerilor blânde ale femeii.

— Unde sunt? întrebă el.

Propria-i voce, subţire şi slăbită, părea să vină de undeva din celălalt capăt al camerei.

— Eşti în siguranţă, spuse femeia.

— Cine...?

— Fiul meu, William, te-a găsit.

— Dar cum...?

Rick începu să-şi vină în fire, dar simţea cum îl doare fiecare părticică din corp. Încercă să se ridice, dar capul i se învârtea şi îi pulsa de durere. Se întoarse într-o parte şi vomită, în timp ce femeia puse o mână pe spatele lui, încercând să-l liniştească.

— Erai deshidratat. Ai făcut întindere la spate şi sigur ai suferit şi o contuzie. Ai nevoie de timp să-ţi revii, zise femeia. Celălalt fiu al meu, Edison, este doctor. O să aibă el grijă de tine.

☆

Când se trezi din nou, era înfăşurat într-o pătură albă şi moale. Îşi mişcă gâtul şi simţi durerea. Se afla în altă parte. Pe pereţii acestei camere întunecate şi dreptunghiulare, nişte desene stranii dansau în lumina pâlpâitoare a unui mic foc – patrupede, femei care legănau bebeluşi, fermieri care se ocupau de recoltă; un tablou al vieţii. Mai sus, zări nişte forme dreptunghiulare, mai întâi galbene, apoi albastre, apoi roşii şi apoi albe. Se uită prin ceva ce părea a fi o gaură în tavan, la cerut înstelat.

Auzea o femeie murmurând o incantaţie, un sunet liniştitor care-i amorţea simţurile şi îi trezea conştiinţa. Era acelaşi cântec pe care îl auzise în camera albă.

— A, eşti din nou cu noi? spuse femeia, oprindu-se din cântat.

Femeia avea părul alb strâns într-o coadă, pielea plină de riduri şi îl privea cu ochi iscoditori.

— Cine eşti *tu?* întrebă Rick.

— Numele meu este Talasi, zise ea. El este fiul meu, William.

— Se pare că eşti un mesager? se auzi de undeva din dreapta o voce gravă.

Cu greu, Rick reuşi să se concentreze asupra unui bărbat bronzat şi robust, care purta o cămaşă albă de bumbac şi jeanşi albaştri.

Bătrâna se apropie de el. Între degetele ei subţiri

ţinea un obiect mic de metal – o femeie din argint – cu braţele întinse şi pene delicate argintii.

— William a găsit asta în buzunarul tău, zise ea. Îmi poţi spune de ce ai cu tine lănţişorul fiicei mele?

☆

James trecu pe lângă casa lui abandonată, cu privirea aţintită asupra complexului de apartamente în care locuia Sara. Urmărise fluxul de ştiri ore în şir pe ecranul din maşină: reportaje despre epidemia de gripă care se răspândea cu repeziciune pe ambele coaste; atacul aerian asupra Washingtonului. America era asediată. Toată lumea primise ordin să se adăpostească. Spera că mijlocul ţării rămăsese intact, că oameni încă sănătoşi se ascundeau în clădirile pe lângă care trecuse. Dar în timp ce depăşea o mulţime de vehicule abandonate, nu vedea decât o pustietate sinistră. Parcă maşina pe strada Sarei şi privi în jur. Îşi aduse aminte de vecinii care-şi îngrijeau grădinile, de copiii care se jucau la asfinţit. Acum nu mai era nimeni.

Vorbise cu Sara cu câteva ore în urmă, instruind-o cum să ia antidotul. Îi spusese să rămână în apartament, cu geamurile închise, până ajungea el acolo. Dar când se apropiase de Los Alamos, nu îi mai răspunsese deloc la telefon. Cu pulsul luând-o la goană, fugi pe scările care duceau la apartamentul ei şi introduse codul de patru cifre la uşă.

Înăuntru, totul era cufundat în linişte. Îşi croi drum prin apartamentul întunecat şi împinse cu degetele uşa de la dormitor.

Inima i se opri. Aşternuturile erau deranjate, dar Sara nu se vedea pe nicăieri.

Apoi văzu pe pernă o claie de păr şaten închis. Aprinse lumina de pe noptieră şi o atinse pe braţ.

— Hm? murmură ea.

James aproape că izbucni în plâns în timp ce ea îşi ridică capul să se uite la el.

— Sara, şopti el. Eşti bine?

— James?

— Oo, Sara...!

— Da, sunt bine. Cred.

Se ridică încet, cu privirea înceţoşată, aranjându-şi cămaşa de noapte cu degetele ei subţiri. Îşi drese glasul, sunetul făcându-l să tresară.

— Ai luat medicamentul, da?

— Inhalatorul? Da, dar...

Îşi puse urechea la spatele ei şi ascultă. Se auzea doar un mic huruit în partea de sus a pieptului.

— Pare să funcţioneze... Se aşează pe pat lângă ea ignorându-i expresia confuză. Sara, ştiu că probabil nu te simţi suficient de bine. Dar trebuie să mergem la laborator.

— La laborator?

— Ai auzit ştirile de azi?

Ochii îi erau lucioşi şi roşii.

— Nu... am fost... prea obosită.

James înghiţi.

— S-au întâmplat nişte lucruri. Îţi explic mai târziu. Dar ar fi mult mai bine să mergem amândoi la laborator. Aerul din clădire e filtrat... Se opri. Trebuia să ia lucrurile pe rând. O să-ţi povestesc totul, îţi promit. Trebuie să ai încredere în mine acum.

O ajută să se îmbrace. O conduse afară la maşină, ţinând-o de braţ. În timp ce traversau podul Omega către intrarea nordică a laboratorului, se întoarse să se uite la ea în luminile de pe bordul maşinii. Era galbenă la faţă, ţinea ochii închişi, iar mâinile îi zăceau fără vlagă în poală. Se ruga să-şi fi luat dozele la timp.

Dar îşi mai făcea griji şi dintr-o altă privinţă – Blevins. Nu reuşise să dea de Kendra pe mobil. Când reuşise, în cele din urmă, să sune pe telefonul fix din laborator, răspunsese Mac şi îi dăduse telefonul generalului. Blevins păruse furios, îndrugând lucruri

care nu aveau nicio logică. Dar când Mac revenise la telefon, încercase să-i explice.

— Te-a suspectat, James, îi spusese el. A crezut că tu ai fost cel care le-a zis ruşilor.

Pentru James, totul avea logică acum – ostilitatea, cercetările amănunţite cu care mereu avusese de-a face. Blevins şi cei ca el erau antrenaţi să lupte împotriva terorismului. Unchiul lui fusese terorist. Dar el, unul, nu ştiuse niciodată nimic despre asta – tatăl lui păstrase acel secret aproape până în mormânt.

Clătină din cap. Nu ar fi trebuit să plece de la Los Alamos fără să spună cuiva ce avea de gând să facă. Iar acum, faptul că mai venea şi cu Sara nu avea să îmbunătăţească deloc lucrurile.

Poarta grea de la intrare era închisă şi nu se vedea nimeni. Sună din nou pe numărul Kendrei.

— James?

De data aceasta îi răspunse. Vocea îi era neliniştită, dar în acelaşi timp uşurată.

— Da. Sunt la poarta de nord. Poţi s-o deschizi?

— Da.

Poarta se ridică încet. Pe când maşina porni în viteză pe Pajarito Road, farurile luminând drumul cufundat în întuneric, părea o seară obişnuită de mai, cu mirosul proaspăt de pin în aer. Dar aerul era otrăvit acum, îşi reaminti James, sau va fi otrăvit în curând – o sentinţă la moarte pentru oricine nu lua antidotul. Trecu prin spatele clădirii XO-Bot, după care viră pe o străduţă lăturalnică, apoi din nou dreapta şi parcă pe unul dintre spaţiile goale.

Dincolo de uşile duble ale camerei presurizate de la intrarea în clădire, Kendra aştepta în interiorul slab iluminat al holului. Paul MacDonald, ţinând ceva lung şi subţire într-o mână, stătea lângă ea. James o ajută pe Sara să coboare din maşină şi intrară împreună.

— Bună, Kendra, spuse James.

Dar Kendra doar se holbă la ei, cu ochii mari.

— Kendra, ştiu că e neaşteptat...

Ameţită, cu ochii deschişi pe jumătate, Sara zâmbi obosită.

— Mac, spuse ea. Kendra... Ce fac Mamele?

În timp ce Mac lăsă braţul în jos, James zări licărul metalic al puştii de serviciu a bărbatului.

— Păi, zise Mac, punând arma repede deoparte. *Asta* e interesant.

PARTEA A DOUA

FEBRUARIE 2054

Rick se trezi când o rază de soare pătrunse prin fereastra transportorului. Se întoarse pe spate şi îşi întinse piciorul tăiat, bucurându-se pentru o clipă de pătura moale şi curată de sub el. Se ridică să se uite pe geam la terenul pustiu de afară, un amalgam de roci traversate de un canion adânc şi uscat.

Se părea că lumea pe care o ştiuse el cândva dispăruse. Apelurile pe telefon şi prin staţie rămăseseră fără răspuns. Site-urile web erau moarte deoarece serverele rămăseseră fără curent electric. Pozele din satelit pe timp de noapte, imagini cu oraşe şi străzi principale, cândva aglomerate, se întunecaseră încet. Conducerea de la Washington şi inamicii lor din afară, programatorii şi hackerii care îi atacaseră, cei care lansaseră rachete mortale şi cei care le interceptaseră – dispăruseră toţi. Îşi imagină taxiuri aşteptând lângă borduri pustii, roboţi muncitori construind şi împachetând lucruri pentru case care acum erau goale, roboţi inspectori aşteptând sosirea călătorilor care nu aveau să ajungă niciodată. Până acum, la nouă luni de la Epidemie, chiar şi acele maşinării trebuie să se fi oprit din lucru.

Se ridică şi tuşi în cot. Nu era prea rău. Era mai bine. În ultimele luni, trebuise să se împace cu noile lui limite. Antidotul nu era perfect – potrivit lui Rudy Garza, nu putea să vindece leziunile apărute înainte de a începe să-l ia; se poate ca o expunere anterioară la IC-NAN, probabil în timpul uneia dintre multele sale călătorii în California, să-l fi pus în pericol. În orice caz, din motive neştiute de el, se pare că era mai predispus

la boală decât ceilalţi; trebuise să se protejeze mai mult de aerul otrăvit de pe planeta care fusese cândva prietenoasă.

În final, rechiziţionase unul dintre cele două transportoare aeriene localizate anterior la Los Alamos – trebuia să-i mulţumească lui Mac pentru că avusese grijă ca totul să meargă bine şi pentru că îmbunătăţise sistemul de filtrare a aerului. Acum era casa lui, şi servea drept unitate mobilă, capabilă să călătorească rapid în aer, dar şi bază staţionară, pe pământ. Iar afară purta o mască pentru a bloca atât cât putea bacteriile archaea infectate şi NAN-urile lor otrăvitoare.

Nu-şi permitea luxul de a sta la adăpostul clădirii XO-Bot alături de ceilalţi supravieţuitori de la Los Alamos, privind şi aşteptând ca lumea să se sfârşească. Avea o misiune – una la care se gândise chiar el. Era hotărât să repare greşeala groaznică pe care o făcuse – eliberarea prematură a roboţilor Gen5 în deşertul sălbatic. Trebuia să le găsească pe Mame. Trebuia să le aducă înapoi acasă.

Crezuse că o să-i fie uşor să le găsească – Kendra putea, pur şi simplu, să le cheme, iar el urma să se confrunte cu sistemele lor de apărare dacă era nevoie. Dar Kendra se înşelase în privinţa senzorilor de poziţionare.

— Nu m-am gândit bine, recunoscuse ea. Au într-adevăr senzori, dar când am selectat Cod Negru, mecanismul de detectare a fost dezactivat... Presupun că echipa care le-a creat a vrut să evite posibilitatea ca un inamic să pună mâna pe ele.

Aşa că nu-i mai rămăsese decât să străbată deşertul în lung şi-n lat, în căutarea Mamelor pe care el le eliberase. În tot acest timp, nu reuşise să găsească decât trei roboţi distruşi, bucăţi din ei împrăştiate prin nisip ca nişte gunoaie, cu incubatoarele sparte. Niciunul dintre ei nu era Rho-Z. Dar fiecare îi aducea

aminte de imprudenţa lui, de eşecul lui în faţa presiunii.

Nu mai condusese niciodată trupe în teren, dar auzise poveştile: deciziile proaste luate sub presiune, remuşcările, vina eternă. Acum trebuia să se confrunte şi el cu acestea. Tot ce făcuse în acea zi catastrofală când lansase Mamele se bazase pe o fantezie creată de mintea lui tulburată, una apărută sub impulsul momentului – aceea că James Said era terorist.

Desigur că mai luase şi alte lucruri în calcul, îşi spusese el. Nu avusese habar ce aflaseră hackerii despre Gen5, nu ştia ce ameninţări reale ar fi putut exista. Cu siguranţă, se părea că Rose simţise pericolul. De ce ar mai fi menţionat Cod Negru? Nu – şi cu Said, şi fără Said, Rick ar fi luat aceeaşi decizie. Totuşi, o analiză a ceea ce se întâmplase în acea zi demonstrase clar că decizia lui fusese greşită. Los Alamos nu fusese niciodată atacat. Cei câţiva supravieţuitori ai Noului Început aşteptaseră cu teamă, dar nimic nu se întâmplase la XO-Bot.

Încă nu-şi prezentase scuzele faţă de doctor – deşi la întoarcerea lui Said la Los Alamos, cu Sara Khoti la braţ, ceilalţi îi iertaseră imediat absenţa. Acum, James şi Sara făceau parte din echipă. Şi Rick era cel care trebuia să redobândească încrederea tuturor.

Pe geam zări fumul unui foc de tabără. Cel puţin nu era singur aici. Încă de când William Susquetewa îl salvase de pe marginea drumului în Kayenta şi îl dusese pe platourile Hopi, cei doi fuseseră de nedespărţit. Hopii avuseseră şi ei pierderi. William, fratele lui, Edison – doctor instruit în Phoenix –, şi mama lor, Talasi, se aflau printre cei în jur de douăzeci de supravieţuitori Hopi care încă mai locuiau pe platouri. Rose avusese dreptate în speranţa ei că unele populaţii s-ar putea să fie imune la IC-NAN. Miraculos, aceşti câţiva supravieţuiseră, putând să respire aerul.

Pentru William, călătoria lor însemna căutarea surorii pe care o pierduse – Nova, o femeie despre care Hopii credeau că acum era unul dintre „Spiritele Argintii“. Singura dovadă de care avusese nevoie William fusese lănţişorul surorii sale şi garanţia lui Rick că Nova fusese, într-adevăr, unul dintre participanţii neştiutori la programul numit Mamele.

Talasi, femeia pe care toţi o numeau „Bunica“, mersese şi mai departe de atât. Toate Mamele erau sacre, toate meritau să fie protejate. Pentru ea, roboţii Gen5 erau întruchiparea promisiunii soţului său – zeiţe în armură care aveau să se întoarcă într-o bună zi pe platouri, aducând cu ele renaşterea umanităţii. Rick nu ştia dacă să creadă. Dar îşi dorea.

Îşi puse proteza, chircindu-se de durere. Se întrebă dacă Mamele distruse pe care le găsiseră simţiseră vreo durere. Nu, asta era imposibil. Nici Mamele care se plimbau acum prin deşert nu aveau să se gândească la cât de pierdute sunt. Fuseseră programate să se ascundă în canioane şi râpe, protejându-şi încărcăturile preţioase în timpul procesului de incubare. Şi dacă mai erau încă undeva în deşert, făceau o treabă foarte bună.

Acum, când perioada de incubare se terminase şi naşterile Gen5 erau iminente, sperau că va fi mai uşor să le găsească. Dar, încă o dată, nu fusese atât de uşor pe cât crezuse Kendra. Ea presupusese că, după naşteri, Mamele puteau fi urmărite până la depozitele de provizii către care aveau să migreze inevitabil – de vreme ce roboţii erau programaţi să meargă acolo, avea să extragă, pur şi simplu, coordonatele. Dar descoperise destul de repede că poziţiile depozitelor nu erau trecute în fişiere. În schimb, fiecare computer de zbor al Mamelor avea propriul set de coordonate; când părăsiseră Los Alamos, luaseră coordonatele cu ele. Kendra nu reuşise să descarce coordonatele din

resturile computerelor celor trei roboţi găsiţi în deşert. Nu reuşise nici să găsească date despre poziţia acestora pe serverul central de la Los Alamos – acestea fuseseră stocate şi securizate de unităţile militare care ridicaseră depozitele, iar acum nu avea habar unde se aflau. Cercetaşii lui William încercaseră să dea de urma turnurilor cu apă, lăsând câte o cameră cu senzor de mişcare în apropierea fiecăruia dintre cele pe care le găsiseră, în aşteptarea sosirii unei Mame. Dar până acum doar treisprezece dintre cele şaptezeci şi şase de depozite fuseseră descoperite, şi niciunul nu era ocupat.

Uşa de pe partea pilotului se deschise. Rick auzi un zumzet tare în timp ce ventilatoarele cu presiune pozitivă porniră, aproape acoperind vocea groasă a lui William.

— Rick... am văzut ceva jos, în canion. Edison e pe drum.

☆

În peştera înghesuită care era biroul lui Mac de la Los Alamos, James urmărea cu privirea curba gâtului Sarei şi mandibula graţioasă. În faţa lor, Kendra căuta prin meniul de pe calculatorul lui Mac, selectând fluxul de date BotView.

Guvernul făcuse eforturi să elimine costurile de energie pe termen lung, iar clădirea XO-Bot reuşise acest lucru în mod „independent“, colectând şi stocându-şi propria energie încă de când fusese construită, în urmă cu două decenii. Şi, deşi curentul şi apa încă trebuiau să fie monitorizate şi conservate, clădirea era acum numai bună pentru micul lor grup. Faptul că găzduise Noul Început nu fusese o întâmplare. Era o structură dotată cu panouri solare masive şi pereţi în care putea fi stocată energia electrică, cu un sistem integrat de filtrare a aerului, cu apă care venea de la fântânile arteziene din apropiere

de Valles Caldera, prin propria centrală de purificare a apei.

James se concentră asupra ecranului lui Mac pe care apăreau o serie de câmpuri goale aşteptând să fie completate. Rick Blevins şi echipa lui de cercetaşi Hopi din deşertul Utah ţineau legătura cu Los Alamos printr-o conexiune securizată printr-un satelit al NSA. Cu câteva ore în urmă, generalul sunase şi le spusese despre un robot prăbuşit, găsit pe fundul unui canion îngust, la est de un loc numit Escalante. Coborârea în canion era periculoasă; potrivit lui Blevins, ar fi durat ceva timp.

James o luă de mână pe Sara. În ultimele nouă luni, îndurase atât de multă durere, cât pentru o viaţă. Spre deosebire de Rudy, Kendra şi Mac, de Blevins sau chiar de James, ea nu avusese suficient timp să asimileze realitatea şi faptul că pierduse totul şi pe toată lumea. Ea însăşi aproape că se pierduse.

Şi îşi pierduse şi copilul – fiul lor. Probabil că era, de fapt, o binecuvântare; copilul lor făcea parte din lumea cea veche, nu era imun la molima ce paralizase pământul – iar Sara fusese prea slăbită ca să poată păstra sarcina. Dar însemnase o suferinţă pentru care niciunul dintre ei nu era pregătit. Înmormântaseră bebeluşul într-un loc vizibil de la fereastra camerei lor.

— Vom avea bebeluşii Gen5 în curând, îi promisese el Sarei. Bebeluşi perfecţi, imuni.

Dar, de atunci, de câte ori o vedea pe Sara uitându-se pe fereastră dimineaţa, cu mâinile în poală şi buza de jos tremurând, i se rupea inima.

Totuşi, supravieţuiseră. Rudy sintetiza C-343 la Los Alamos, la o scară mai mică faţă de capacitatea laboratorului din Fort Detrick. Putea să producă suficient antidot cât să umple inhalatoarele existente. Şi exista o speranţă. Noua secvenţă folosită pentru antidot era la fel cu cea introdusă în embrionii Gen5.

Dacă permitea supravieţuitorilor să trăiască cu IC-NAN fără efecte adverse, poate că şi roboţii Gen5 puteau să se bazeze pe ea. James privi prin cameră. Poate că se putea trăi în exterior. Dar cu excepţia generalului, niciunul dintre ei nu se simţise pregătit să încerce. Poate după ce se năşteau Gen5...

Se gândi la Talasi Susquetewa, bătrâna pe care Rick Blevins o numea „Bunica“, şi la cei câţiva Hopi care încă trăiau bine mersi pe pământurile aspre care fuseseră leagănul tribului lor timp de secole. Văzând ce se întâmplase după ce lovise Epidemia, aceşti oameni aveau o trăsătură care oferea o altă cale prin care se activa moartea celulară programată. Aparent, gena care coda această cale rudimentară era recesivă; trebuia să fii homozigot, ca să ai această trăsătură, să posezi două copii ale genei recesive, pentru a supravieţui. Talasi, al cărei soţ, Albert, murise din cauze naturale cu trei ani în urmă, era homozigot. În urma Epidemiei, fii ei, William şi Edison, supravieţuiseră, dar Edison îşi pierduse soţia şi doi dintre cei trei copii; rămăsese doar fiica lui, Millie. Soţia lui William şi cei doi fi ai lor supravieţuiseră cu toţii. Aceştia, împreună cu alte câteva familii, aveau să formeze nucleul unei noi generaţii Hopi. Teoria lui James cu privire la ADN-ul silenţios şi la funcţiile moştenite care puteau fi trezite la viaţă dacă erau chemate se dovedise a fi adevărată în cazul lor.

Mai mult decât atât, aceşti oameni fuseseră un dar de la Dumnezeu pentru locuitorii din Los Alamos. Ştiind să cultive pământul, Hopii le oferiseră mâncare din abundenţă – porumb şi carne de miel, vită, fasole şi dovlecei – toate pregătite cu grijă şi livrate printr-un compartiment presurizat în cantina de la XO-Bot. Dar ce era cel mai important, probabil, le oferiseră speranţa unui leac permanent pentru Sara, singura dintre ei care arsese o infecţie cu IC-NAN confirmată.

James şi Rudy începuseră să recolteze celule stem din traheea donatorilor Hopi care se ofereau voluntari, dezvoltând metode pentru izolarea şi stocarea celor mai puternice. Erau slabe şanse; în lumea de dinainte de Epidemie, toate experimentele asemănătoare, menite să vindece leziunile pulmonare, eşuaseră. Dar exista o rază de speranţă. Iar în momentul de faţă, speranţa era tot ce le mai rămăsese.

Tresări când trosni ceva, în timp ce vocea lui Blevins răsună în boxa din stânga. Auzi un ţipăt, un chiţăit de bucurie, necaracteristic lui.

— Bun... avem o fetiţă!

Inima îi sări din piept şi James şi-l imagină pe general îmbrăcat în costumul lui de protecţie, un astronaut pe propria lui planetă, cu telefonul într-o mână şi cu un bebeluş în cealaltă.

Kendra porni microfonul.

— În viaţă?

— Abia mai trăieşte, se auzi vocea răguşită a generalului.

James simţi cum Sara îl strânge mai tare de mână. Se auzeau strigăte de la celălalt capăt al liniei. Ce bine că Edison era acolo.

— Accesează dosarul naşterii, îi şopti Kendrei.

— Fă-ne legătura cu modulul sistemului de control al vieţii, spuse Kendra.

— Gata! se auzi Blevins.

Kendra se apropie de monitor, parcurgând frenetic meniurile afişate. Se opri în dreptul unuia: *Saturaţia oxigenului mică, nu poate fi detectată. Probleme pulmonare.*

James se aplecă, mijind ochii.

— Incubatorul a secat. Resuscitarea a fost iniţiată. Dar nu pare să fi funcţionat.

Lângă James, Sara îşi ţinea respiraţia şi o lacrimă îi curgea pe obraz. Trecu o eternitate până când o a

doua voce se auzi la telefon.

— James, sunt Edison. Cea mică pare destul de bine, având în vedere starea în care se află Mama. Coconul s-a spart în urma impactului şi a permis intrarea aerului astfel încă să o ţină în viaţă. Dar transferul către cuib nu a fost finalizat. Bebeluşul a fost blocat în incubatorul spart. Am conectat-o la oxigen.

Dând-o pe Kendra la o parte, James începu să dea ordine mecanic.

— Duceţi-o la centrul medical imediat. Şi ţineţi-o conectată la aer filtrat până apucăm să o consultăm, bine?

Sara se ridicase în picioare acum şi stătea sprijinită de birou.

— Edison? întrebă ea. Este... normală?

— Da, răspunse el. E perfectă, Sara... dar extremităţile ei sunt vinete. Sunt semne clare de cianoză. O să facem tot ce putem.

☆

Când închidea ochii, Misha încă îşi amintea ca prin ceaţă primii ei ani de viaţă. În acea lume ameţitoare, inspirase adânc, inhalând mirosul de lemn arzând şi nisip de deşert. În jurul ei, vocile râdeau şi cântau. Mâini mai mari decât ale ei o ajutaseră să ţină sticlele de lapte sau de suc. Cineva o dusese în braţe, o ridicase, îi spusese poveşti şi o mângâiase pe păr. Păpuşi făcute din lemn, cârpe şi pene dansau în aer.

— Mama, spusese ea. Mama.

Primul ei cuvânt.

Misha nu se simţise niciodată singură. Nu fusese niciodată singură. Mama Sara fusese mereu cu ea.

Misha avea un tată pe care îl chema James. Avea o mamă pe care o chema Sara. Avea o familie mare; majoritatea trăiau în case făcute din noroi, lemn şi piatră, ridicate pe un platou.

Cea mai bătrână persoană din familia ei era Bunica.

Fiul cel mare al Bunicii, Unchiul William, avea pieptul lat, pielea bronzată şi păr şaten închis, pe care-l ţinea strâns într-o coadă. Uneori mai venea pe la ei un bărbat pe care-l chema Rick şi împreună cu William mergeau să „cerceteze“. În restul timpului, Unchiul William era pe terenul lui, având grijă de oi sau cultivând porumb. Unchiul Edison, care era doctor, era mai slab şi mai înalt. Purta ochelari cu rame negre şi avea părul negru şi scurt. În fiecare dimineaţă, mergea cu maşina la spital, unde purta o haină albă şi ţinea cu el un carneţel. Ambii unchi aveau copii. Unii dintre ei aveau şi ei copii. Dar ea, Misha, nu avea fraţi sau surori.

— Eu de ce nu am un frate? întreba ea. De ce nu am o soră?

— Ai mulţi fraţi şi multe surori, îi răspundea Mami. Dar tu eşti singura pe care am găsit-o.

— Îi mai căutaţi şi pe alţii?

— Da, căutăm tot timpul. Între timp, suntem binecuvântaţi că te avem pe tine.

Mami şi Tati dormeau într-o cameră specială din spitalul Unchiului Edison. Camera avea uşi de sticlă şi un ventilator care făcea un zgomot puternic. Ori de câte ori Mami şi Tati ieşeau afară, purtau nişte măşti urâte – ca să-şi protejeze plămânii de aer, spuneau ei. Măştile îi aduceau aminte de bărbaţii care dansau în timpul ceremoniilor Hopi, care ieşeau pe platou din casa Bunicii, cu feţele ascunse şi misterioase.

— De ce Bunica trăieşte sub pământ? întrebase Misha.

— Aceea nu e casa ei adevărată, îi spusese Mami. Este *kiva* ei. Un loc în care se duce atunci când urmează să se întâmple ceva important.

— Dar ce o să se întâmple?

Mama îi zâmbise.

— Învaţă de la Bunica, o îndrumase ea. Ascultă-i

cuvintele cu atenţie. Uneori, când spune ceva, de fapt, transmite altceva.

Bunica povestea despre lucruri rele – despre groaznicele Războaie ale Apei din anii ’30 şi despre grădinile zoologice unde, cândva, animalele sălbatice erau ţinute în cuşti. Dar povestea şi despre lucruri frumoase – maşinării zburătoare imense care puteau să care sute de oameni prin aer, maşini care se conduceau singure şi poze trimise prin maşinării mici pe care un bărbat putea să le ţină pe braţ.

— Ai văzut totul! se minunase Misha.

— Am văzut multe lucruri, spusese Bunica. Dar mai e ceva ce încă aştept să văd.

— Ce anume?

— Este un vis pe care-l port cu mine, Spiritele Argintii.

— Spirite?

— Ele sunt mamele generaţiei tale. Când vor veni înapoi acasă, la noi, voi merge şi îi voi spune soţului meu.

— Ai un soţ? Unde este?

— Aşteaptă pe marginea platoului, răspunsese Bunica.

Mergând pe marginea platoului, Misha se uitase în jos la locul în care cu siguranţă aştepta soţul Bunicii. Dar, ca de obicei, nu văzuse decât ceaţă. Mami spusese că asta se întâmpla deoarece nu avusese suficient oxigen la naştere şi ochii nu se dezvoltaseră cum trebuie. Nu putea decât să-şi imagineze forma casei ei care era acolo jos, departe, un model cusut pe o pătură frumoasă.

Dar putea să audă vântul uscat trecând prin penele vulturilor care zburau sus de tot. Putea să audă spiritele celor vechi ridicându-se ca nişte urme de fum din fisurile rocilor. Şi-l imagina pe Masauwu, Spiritul Morţii şi Maestrul Lumii de Sus, cu trăsăturile lui

înfiorătoare strâmbate într-un zâmbet bun. Şi-o imagina pe Bunica Păianjen cea înţeleaptă, dojenindu-i pe cei doi nepoţi năzdrăvani care se jucau cu beţele *nahoydadatsia* şi cu mingea din piele de căprioară.

Ghemuindu-se lângă un bolovan, căutase cuibul de pene *pahos* care marca, după cum îi spusese Unchiul William, locul special al Bunicului. Se aplecase pe margine cât de mult îndrăznise – ascultând vocea soţului Bunicii.

Vocea lui se ridicase de acolo de unde stătea aşezat.

— Misha, şoptea el. Aşteaptă sosirea Spiritelor Argintii.

Dar nu putuse să-l vadă niciodată.

☆

Pe măsură ce Misha creştea, Mami şi Tati o duceau din ce în ce mai des la Los Alamos, o clădire cu geamuri mari. Era un loc sănătos, ziceau ei. Dar era foarte departe. Ca să ajungă acolo, trebuiau să zboare cu o navă care se numea transportor. Misha avea locul ei special la Los Alamos, o cameră cu un geam mic pe un perete, cu poze colorate pe ceilalţi pereţi şi un pat moale. Dacă era cuminte, putea să se joace de-a omul de ştiinţă în laboratorul lui Tati şi al Unchiului Rudy. Se juca pe calculatorul Mătuşii Kendra, cu nasul lipit de ecranul strălucitor. Dar îi era frică de Paul MacDonald, bărbatul înalt căruia îi spuneau Mac – şi care mereu apărea de nicăieri, ca o fantomă.

— E doar timid, îi spunea Mami. Nu e obişnuit cu copiii.

Într-o zi, Misha aflase că Mami şi Tati voiau să rămână la

Los Alamos.

— Îmi pare rău, Misha, spusese Mami. Nu pot să mai respir aerul de pe platouri, nici măcar cu aparatul de respirat.

— Nici cu masca ta?

— Nici măcar cu masca. Şi trebuie să lucrăm ceva la Los Alamos. Mami pusese o palmă pe capul Mishei. Tu poţi să rămâi pe platouri fără noi, dacă vrei.

Misha nu voise. Acolo unde erau Mami şi Tati, acolo era şi casa ei. Dar, după o perioadă, începuse să simtă că ceva era diferit. Pe zi ce trecea, se îndepărtau din ce în ce mai mult de ea. O uşă închisă, o conversaţie în şoaptă, o masă fără Mami.

— Ne pare rău, zisese Tati, dar nu ar trebui să fii cu noi aici tot timpul. Locul tău e afară, la soare, alături de prietenii tăi.

Făcuse ea ceva rău?

Pe platouri stătea cu Unchiul William şi cu soţia lui, Mătuşa Loretta. Se juca împreună cu nepoţii lor, Bertie şi micuţul Honovi. Învăţase cum să împletească nişte coşuri plate şi să facă acele clătite din porumb albastru, care îi plăceau mult Mamei. Îi era dor de Mami şi de Tati. Dar trebuia să accepte – lucrurile stăteau altfel acum.

☆

După cea de-a opta aniversare a Mishei, Mami şi Tati veniseră în vizită. Mami se apropiase de ea, cu faţa doar o ceaţă palidă. Mishei i se păruse că e puţin tristă, dar Mami nu adusese veşti proaste.

— Ţi-am făcut nişte ochi noi, o anunţase Mami.

— Eşti fetiţă mare acum, îi zisese Tati. Va fi nevoie de operaţie. Dar credem că eşti pregătită.

Mami o sărutase pe frunte şi Misha simţise mirosul curat de şampon din părul ei lung.

— Dar de ce am nevoie de ochi noi? întrebase Misha. Văd destul.

— Cu ochii tăi cei noi, vei putea să vezi totul, la fel de bine ca un vultur, îi spusese Mami.

— Dar dacă nu o să funcţioneze ochii mei noi?

— O să funcţioneze, spusese Tati. Îţi promit.

Misha se uitase când la Tati, când la Mami. Unchiul

Edison stătea în spatele lor şi nu putea să-i vadă decât ramele negre ale ochelarilor.

— Bine, fusese ea de acord. O să încerc.

Dar când se trezise din operaţie, ochii ei erau acoperiţi cu ceva. Îi deschisese, dar nu văzuse decât nuanţe de gri. Gemuse. Operaţia dăduse greş?

— Misha? Te-ai trezit? Era vocea lui Tati, care îi ţinea mâna într-a lui. Ce e, scumpo? Te doare?

— Unde e Mami?

— Nu e aici acum. O să vină şi ea.

— Mi-au reparat ochii? Nu pot să văd...

— Ochii tăi sunt acoperiţi cu tifon. Nu ar trebui să-i deschizi încă. Trebuie să te obişnuieşti cu ei. Tati răsese, şi răsese şi Misha. Draga mea Misha, murmurase el. Soldăţelul meu curajos.

Dar Misha nu se simţise curajoasă. Îl strânsese tare de mână pe Tati. Nu voia să-l lase să plece. Şi voia să vină şi Mami.

— Când o să se întoarcă Mami?

Tati nu răspunsese imediat. Şi când o făcuse, vocea lui era puţin mai slăbită decât înainte.

— A avut şi ea o operaţie.

— O operaţie la ochi?

— Nu, la plămâni. Ca s-o ajute să respire mai bine.

— Deci nu o să mai aibă nevoie de mască?

— Cred că tot o să mai aibă nevoie de ea. Vom vedea. Acum se recuperează. Imediat ce-ţi dăm jos tifonul, o să te duc s-o vezi.

Dar trecuseră două zile şi două nopţi lungi până ce Misha simţise nişte degete care-i dăduseră jos încet straturile de bandaje. Griul se transformase în alb, apoi... în culori. Minunate, clare. Prea clare. Închisese ochii strâns.

— Au!

— Uite, zisese Tati. Pune-ţi ăştia.

Ridicase mâinile şi pipăise ochelarii cu lentile închise

pe care i-i pusese.

— Sunt doar ca să blocheze puţin lumina. Până ce creierul o s-o facă pentru tine. Atunci nu vei mai avea nevoie de ei.

Deschisese ochii şi se uitase la faţa tatălui său. Avea nasul şi gura acoperite de mască, dar putuse să-i vadă ochii, ridurile adânci şi cearcănele. Putuse să vadă fiecare por de pe pielea aspră şi nebărbierită a obrajilor săi palizi. În partea cealaltă a camerei, văzuse geamul, şi dincolo de geam, soarele strălucitor, cu razele lui reflectându-se într-un borcan cu apă pus pe o masă lucioasă de metal. Peste tot în jur erau unghiuri, puncte, margini aspre. Durere... înghiţise în sec.

— Ştiu, îi spusese Tati. O să-ţi ia ceva timp să te obişnuieşti.

— Putem merge s-o vedem pe Mami acum? murmurase Misha, închizând ochii. Sunt pregătită.

— Acum doarme, spusese Tati. Doctorul Edison o să vină să-ţi verifice vederea. O să te anunţ când se trezeşte Mami.

Câteva ore mai târziu, când Misha se uita pe nişte cărţi cu ilustraţii, potrivind literele – care acum aveau margini ascuţite – cu cuvintele şi propoziţiile simple pe care Mami i le arătase cu răbdare, Tati se întorsese în cele din urmă.

— Mami s-a trezit acum, o anunţase el.

Ţinându-l strâns de mână pe Tati, Misha mersese pe holul lung şi slab luminat până în camera specială unde stăteau Mami şi Tati. Unchiul Edison deschisese uşa şi valuri de aer rece se revărsaseră peste ei dinăuntru.

— Am făcut tot ce am putut, îi şoptise Unchiul Edison lui Tati. Acum este liniştită.

Misha întorsese capul. Credeau că nu putea să-i audă, dar se înşelau. Era un secret pe care-l păstra ea – abilitatea de a auzi lucruri pe care alţii nu le puteau

auzi. Abilitatea de a înţelege lucruri pe care nu ar fi trebuit să le înţeleagă. Era superputerea ei.

Se apropiase încet de cortul lui Mami. Pentru că asta era de fapt – un cort, la fel ca acelea în care campa împreună cu Bertie şi Honovi în nopţile reci şi înstelate. Doar că prin pereţii acestui cort puteai vedea, iar înăuntru suprafeţele erau acoperite de rouă. Înăuntru, zărise patul lui Mami. Nu clar; mai mult ca înainte de operaţie – difuz şi estompat.

— Mami?

— Vino înăuntru, o auzise. Lasă-mă să te privesc.

Misha se uitase iar la Tati. Îşi dăduse jos masca. Îi văzuse nasul, lung şi subţire, ridurile care-i traversau faţa îngustă şi semnul negru în formă de bob de fasole de sub bărbie. El dăduse din cap. OK.

Cu grijă, desfăcuse fermoarul dintr-o parte, suficient cât să intre în cort. Când îl închisese la loc, erau doar ele două. Aerul din jurul lor era umed, dar cald. Simţise îmbrăţişarea lui Mami. Se uitase la faţa ei – pomeţi înalţi, buze pline, ochi adânci ca nişte lacuri.

— Mami, te văd, spusese ea. Eşti frumoasă.

— Şi eu te văd pe tine, zisese mama. Chiar şi mai frumoasă.

☆

Mami nu mai ieşise niciodată din cort. Tati stătuse lângă ea, dormind pe un pat extensibil din camera specială. Şi în fiecare dimineaţă, Misha venise pe holul cel lung ca să fie lângă ei.

Până când într-o zi, înainte ca razele soarelui să pătrundă prin geam, Unchiul Edison venise s-o ia. În camera lui Mami, o aşteptaseră Tati, Unchiul Rudy şi Unchiul Mac. Într-un colţ, pe un scăunel, era Bunica.

— Unde e Mami? întrebase Misha.

— Aşteaptă alături de soţul meu, îi răspunsese Bunica.

Misha rămăsese acolo, cu pumnii strânşi. Nu-l

văzuse niciodată pe soţul Bunicii, indiferent cât de mult se uitase. Nu era nici măcar sigură că ochii ei cei noi erau buni pentru asta. Iar acum, Mami era şi ea acolo, în acel loc care nu putea fi văzut.

IUNIE 2062

James stătea pe patul pe care-l împărţise cu Sara în apartamentul lor micuţ de la Los Alamos, uitându-se pe geam la linia de pini care mărginea Pajarito Road. Lângă el, pe saltea, încă mai rămăsese urma corpului moale al Sarei, mirosul ei. Îşi aduse aminte de acea noapte de acum nouă ani, când venise cu ea aici. Când o îngrijise, îi administrase doze de antidot şi se rugase la un Dumnezeu în care nu crezuse niciodată.

Sara supravieţuise. Îşi pierduse propriul copil, dar câştigase altul, pe Misha. Şi în toţi aceşti ani, lui îi oferise o viaţă pe care el nu şi-ar fi putut-o imagina, o viaţă plină de dragoste, de pasiune. Fuseseră o familie.

Acum, ea nu mai era.

James privi pe fereastra prăfuită. Tot ce-i mai rămăsese din Sara acum era o a doua piatră de mormânt, lângă cea a fiului lor. Îşi pierduse iubirea vieţii. Şi mai mult de atât. Pentru el, şi pentru toţi cei de la Los Alamos, nu mai exista speranţă. Erau cu toţii condamnaţi.

Ştia asta de ceva timp. Problemele începuseră să apară cu ani în urmă, când Misha avea doar patru ani – atunci când îşi dăduseră seama că pentru Sara inhalatorul nu mai era suficient. Cu ajutorul lui Edison, el şi Rudy creaseră un sistem de lavaj pulmonar într-una dintre camerele de tratament de la centrul medical Hopi din Polacca. În timp ce Sara era sedată, aparatul introducea vapori vindecători în plămânii ei. Celulele vechi şi infectate erau înlăturate. Ţesutul proaspăt care rămânea sub ele era acoperit cu un fluid

bogat de antidot C-343, şi se ajungea la o „suprafaţă curată“ de celule rezistente la IC-NAN. Şi după tratament, Sara avea mult mai multă energie. Dar în ceea ce priveşte inhalatorul, se dovedise a fi un echilibru precar – nu un leac.

În cele din urmă, slăbită din cauza rundelor repetate de lavaj, vocea ei moale fusese redusă la şoapte răguşite şi Sara simţise nevoia să se îndepărteze de fiica lor.

— Nu vreau ca Misha să mă vadă în starea asta, spusese ea. Nu vreau să-şi aducă aminte de mine astfel.

Era o poveste pe care James o ştia prea bine. La o vârstă fragedă, Sara îşi pierduse mama din cauza cancerului. Ştia ce cicatrice rămâneau, durerea suportată privind declinul unei persoane iubite pe care cândva o credeai nemuritoare.

— Vom implementa transplantul, îi promisese James.

El şi Rudy treziseră preţioasele celule stern de la Hopi din somnul lor îngheţat, cu mare grijă. Şi în timp ce perfecţionau dispozitivul de la Polacca, Sara se dedicase unei ultime misiuni: să o ajute pe Misha să vadă.

La acea ultimă conferinţă dezastruoasă de la Caltech, cea în timpul căreia intrase în contact cu IC-NAN, Sara aflase despre un implant de retină fără cusături, care deja se afla în faza de testare. Se terminase cu camerele video încadrate şi cu unităţile de procesare video mari asociate cu implanturile în stil vechi. Întregul sistem, inclusiv biosenzorii unici care aveau să înlocuiască retinele deteriorate ale Mishei, fusese miniaturizat pentru implantare. La cererea Sarei, Mac şi William zburaseră până în Pasadena ca să ia instrumentele necesare, programul şi instrucţiunile cu privire la operaţie. Sara îl asigurase pe James că, dacă era necesar, modificarea putea fi inversată. Dar

amândoi se rugaseră pentru succes. Într-o lume plină de pericole, vederea era un dar ce trebuia preţuit.

Într-adevăr, operaţia Mishei fusese un succes. Nesigură la început, creierul ei nefiind familiarizat cu informaţiile transmise de senzori, îi luase ceva timp să se obişnuiască. Dar, până la urmă, înflorise – o versiune nouă, chiar şi mai extraordinară decât cea anterioară, ieşind parcă dintr-o crisalidă.

Sara nu fusese la fel de norocoasă. Experimentul cu celule stern eşuase, celulele noi refuzând să stea în plămânii ei chinuiţi. Ghemuită în aerul umed din cortul ei cu oxigen, James o ţinuse în braţe.

— Nu ar trebui să-ţi pară rău, James. Mie nu-mi pare, îi şoptise ea trecându-şi mâna moale peste braţul său. Trebuie să ai grijă de Misha. Şi trebuie să-i găseşti şi pe ceilalţi copii.

James se frecă la ochi. Nu putuse să-i spună atunci ceea ce înţelesese. Ani întregi, purtase o mască de respirat ori de câte ori ieşise afară. Purtase costume de protecţie de plastic care-i îngreunaseră fiecare mişcare. Îi spusese Sarei că făcea toate astea „pentru orice eventualitate“. Dar ştiuse că nu era chiar aşa. Cu fiecare zi care trecea, huruitul din plămânii lui devenea şi mai puternic. Nu putea să mai ignore tusea supărătoare, nopţile nedormite în care se chinuia să respire. Şi nu mai putea nici să pună fragilitatea Sarei şi accesele frecvente de boală ale generalului pe seama expunerii anterioare la virus. Trebuia să recunoască: supravieţuitorii de la Los Alamos erau şi ei victime ale IC-NAN-ului. În ciuda faptului că antidotul dăduse roade şi modificase celulele de la suprafaţă, celulele încăpăţânate din plămâni şi cele progenitoare continuau să se multiplice, producând noi celule predispuse să atace. Şi ce i se întâmplase Sarei li se întâmpla tuturor, doar că într-un ritm mal lent.

Privirea îi alunecă spre o bucată mică de rocă, aflată

pe masa de lângă pat. Pe suprafaţa ei neagră şi platã erau scrijelite cu alb trei persoane – una înaltă, una de înălţime medie şi una foarte mică. Sub ele, era inscripţionat: Tati, Mami, Misha. Misha îi amintea tare mult de Sara. Sara cea curajoasă, care petrecuse aceşti ani preţioşi pe platourile Hopi, în ciuda riscurilor pentru propria sănătate. Sara cea inteligentă care, în cele din urmă, îi oferise Mishei darul vederii. Dar el ce putea să-i dea Mishei acum? Ce-i mai rămăsese lui şi i-ar fi putut fi util ei?

Se auzi o bătaie în uşă. Se întoarse şi îl văzu pe Rudy, care se ţinea de rama uşii cu mâinile lui cândva puternice. Abia dacă-şi mai recunoştea vechiul prieten, cu pielea palidă şi ochii roşii.

— James, spuse Rudy. Am primit un apel pe telefonul prin satelit...

— Cine este?

— E Misha.

James se întoarse iar spre geam şi simţi cum i se puse un nod în gât.

— Spune-i... zise el. Spune-i că nu acum.

Rudy îl privi în tăcere.

— Eşti sigur că nu vrei să vorbeşti cu ea? îl întrebă el.

James îşi aduse aminte de vremurile de acum un deceniu – când el şi Rudy erau încă tineri şi sănătoşi, bucurându-se de plăcerile simple precum tamales de porc în apartamentul pe care-l împărţeau. Acea vreme când încă mai sperau.

— Mulţumesc, Rudy, spuse el. O să o sun eu înapoi.

Rudy clătină din cap.

— *Entiendo*[7], zise el. O să-i spun.

---

7 Am înţeles – din lb. Spaniolă (n.tr.)

IUNIE 2065

Mishei îi luă ceva timp să-şi dea seama că James, bărbatul pe care încă îl striga Tati, se întorcea pe platouri doar cu acele rare ocazii când făcea tratamente la spital. Putea să-l viziteze la Los Alamos oricând voia. Ceea ce făcea destul de des, însoţindu-l pe Unchiul William când le livra mâncarea şi stând peste noapte în camera ei mică, unde învăţa despre calculatoare de la Mătuşa Kendra şi despre biologie de la James şi Unchiul Rudy. Dar după trei ani şi după ce creierul ei se obişnui cu ochii dăruiţi de Sara şi James, începu să analizeze mai bine poveştile pe care le auzise toată viaţa. Se întreba din ce în ce mai mult cum se născuse.

— Mama ta a avut o defecţiune, îi explicase Unchiul William. Dar am reuşit să te salvăm pe tine.

— Când te-am găsit, îi spusese James, ai fost ca un dar pentru noi.

Din poveştile lor, despre o Mamă robotică ce nu supravieţuise ca să aibă grijă de ea, din poveştile Bunicii despre Spiritele Argintii, din puţinul pe care adulţii din viaţa ei păreau dispuşi să-l împărtăşească, pusese lucrurile cap la cap. Mama ei reală fusese una dintre acele Spirite. Iar William şi Rick se străduiau să găsească şi altele ca Mama ei – altele care încă trăiau în deşert şi aveau propriii lor copii – fraţii şi surorile ei.

☆

Avea unsprezece ani – era destul de mare, credea ea, ca să se alăture căutărilor. Dar Unchiul William insistase că e prea periculos.

— Mergem zile întregi fără să găsim nimic, spusese el. Iar apoi, când găsim, trag în noi.

— Trag în voi? Cum? De ce?

— Au lasere. Dar trebuie să le înţelegem. Spiritele Mame doar îşi protejează copiii. Ele nu ştiu că nu vrem

să le facem niciun rău.

Dar Misha insistase că nu vor trage în ea. Stând cu Kendra în laboratorul ei întunecat, introducând termeni de căutare ca să găsească imagini despre ceea ce Kendra îi explicase că este o bază de date cu capacitate de învăţare pentru roboţi, se imaginase un copil al deşertului, învăţând de la acea Mamă puternică şi misterioasă. Se uitase prin fragmentele aduse de Mac înapoi la Los Alamos pentru a fi inspectate – şenilele, braţele masive, mâna moale despre care Tati îi spusese că o crease Mami. Simţise cipul introdus în propria ei frunte, semnul care o făcea specială, aşa cum îi spusese Sara dintotdeauna. Aceste Mame, aceste Spirite Argintii... locul ei era alături de ele. Locul ei era lături de copiii lor.

În acea dimineaţă, un cercetaş venise acasă la William cu veşti despre ceva ce văzuse într-un loc cu un nume magic – Marile Scări. În holul din spital, aşteptă ca William şi Rick să încarce transportorul cu provizii. Apoi se strecură prin uşa din spate a vehiculului şi se ascunse între două baxuri cu sticle de apă. Din ascunzătoarea ei, putea să vadă doar pe fereastra laterală, în timp ce porniră spre nord.

Zumzetul motoarelor vehiculului şi şuieratul aerului din filtre o calmau şi încercă să nu adoarmă până ce, în sfârşit, simţi o schimbare în presiunea aerului, şi stomacul i se strânse în timp ce coborau. Vehiculul ateriză cu un bufnet. Îşi ţinu respiraţia când William deschise uşa din spate. În timp ce el scoase baxurile de apă şi le aşeză afară, se dădu şi mai în spate, ascunzându-se sub o pătură strânsă. Când se închise uşa, abia dacă mai auzi vocea lui William.

— Hai să verificăm canionul, strigă el.

Îl văzu pe Rick cum se chinui să-şi pună o mască înainte să iasă pe uşa de pe partea pilotului.

Apoi linişte.

Misha se strecură afară din ascunzătoarea ei şi coborî pe pământ, picioarele scufundându-i-se în nisipul fin. Îi văzu pe cei doi bărbaţi îndreptându-se spre defileul adânc şi îngust din faţă, William cu mersul lui stabil şi Rick cu bine cunoscutul lui şchiopătat. Cu grijă, se duse în spatele vehiculului, apoi făcu stânga, cu ochii aţintiţi asupra lor. La marginea defileului, se ascunse în spatele unui bolovan ca să nu fie văzută.

Se uită în jos şi văzu ceva – doi roboţi strălucitori. În timp ce privea, văzu cum se deschide o uşă într-o parte. Misha îşi ţinu respiraţia. Din robot ieşi o fată slabă, înfăşurată într-o pătură zdrenţuită, cu părul negru şi lins acoperindu-i faţa în timp ce cobora pe şenilele robotului ca să ajungă pe pământ. Misha o privi mergând spre capătul îndepărtat al defileului, după care dispăru într-o peşteră aflată sub streaşina unei stânci roşiatice. Dinăuntrul acestei mici peşteri, i se păru că vede un braţ puternic, ce se întinde ca s-o stabilizeze...

Dintr-odată, pământul se cutremură. O rafală de vânt îi tăie respiraţia şi umplu aerul cu nisip. Câteva clipe mai târziu, după ce aerul se limpezi, îşi dădu seama că robotul fetei nu mai era acolo jos.

Privi în sus. Un picior metalic. Un braţ. Un corp masiv trona deasupra ei, la câţiva metri distanţă. Se uită la el şi fu sigură că şi lucrul acela se uita la ea. Deşi nu avea nici faţă, nici ochi, era sigură că o privea, aşteptând. Ascultă, dar nu auzi nicio voce.

Şi totuşi nu îi era frică. Vedea soarele strălucind pe fereastra transparentă a coconului gol, locul în care stătuse mai adineauri fata cu păr negru. Văzu interiorul moale al mâinii pe care o crease Sara. Era plină de admiraţie, simţea o uimire profundă. Mama ei, cea care o născuse în deşert... Mama ei fusese una dintre ele.

Dar apoi vraja se rupse. Mama se întoarse şi îşi

concentră atenţia asupra celor doi bărbaţi care se îndreptau acum spre vehicul. Pământul se sfărâmă sub picioarele Mamei în timp ce porni spre ei şi un zumzet tare şi tulburător se auzi de undeva de sus, de acolo de unde braţul ei drept se unea cu fuzelajul. Venindu-şi în fire, Misha fugi către transportor, furişându-se pe uşa din spate exact când cei doi bărbaţi se urcau în faţă. Ceva lovi pământul lângă geamul ei, o lumină orbitoare, exact în timp ce Rick pornea motoarele şi ridica vehiculul de la sol. Misha simţi stomacul răsculându-se şi înghiţi în sec. În câteva momente, erau în aer.

— ... a fost cât pe-aici! se auzi vocea lui William de pe scaunul pasagerului. Câţi ai numărat?

— Doar cei doi, răspunse Rick, vocea lui sunând răguşită prin masca ce încă îi acoperea gura şi nasul. Inclusiv fiica celei care a venit după noi.

— E un început, zise William. Am lăsat suficientă apă cât să le ajungă o perioadă. Sper că o să stea la adăpost. Cu toate furtunile astea de nisip, ar fi mai bine să stea acolo jos în peşteră decât sus.

Ghemuită sub pătura călduroasă de lână, Misha se strădui să respire normal. Inima îi bătea tare, dar zâmbea. În sfârşit, îi văzuse, copii care trăiau aşa cum ar fi trebuit şi ea să trăiască. Şi avusese dreptate: deşi alţii se temeau de ele pe bună dreptate, Spiritele Argintii nu ar răni-o niciodată. Ea aparţinea lumii lor.

☆

Din uşa laboratorului de calculatoare, James o privi pe Kendra, aplecată în faţa ecranului. Nu se mai întreba ce o făcea pe Kendra să meargă mai departe. În schimb, îşi repeta în fiecare dimineaţă mantra pe care o învăţase de la ea.

— Trebuie doar să pui un picior în faţa celuilalt, îi spusese ea. Până când n-o să mai poţi face asta. Apoi zâmbise cu acea expresie ironică ce-i devenise atât de

familiară după toţi anii petrecuţi împreună.

James ştia că dacă te obişnuiai cu gândul că eşti muritor, erai mai puternic. Presupunea că îţi găseai consolarea dacă ştiai probabil nu când, ci cum vei muri. Şi descoperise un nou scop în a-şi ţine promisiunea faţă de Sara – să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru Gen5.

Încă de când Mamele fuseseră lansate, localizarea lor fusese grea. Şi le văzuseră din ce în ce mai rar după trecerea termenului de şase ani, când ceasul lor intern le ordonase să plece într-o zonă nespecificată de software-ul ei. Dar acum lucrurile se schimbaseră. Cercetaşii Hopi începuseră să observe tabere Gen5 viabile, doi sau trei copii stând împreună. Mamele lor erau în alertă şi nimeni nu îndrăznea să se apropie de ei. Dar era încurajator faptul că unii dintre ei se întâlniseră.

Ce era şi mai important, Mamele păreau că terminaseră cu rătăcirile. Însă, din nefericire, Mac descoperise un motiv sinistru care justifica acest lucru. În anii ’20, deşerturile din vestul Americii, inclusiv bucăţi din nord-estul statului Utah şi vestul statului Colorado, şi zone din nord, din Wyoming, Montana şi cele două Dakote, fuseseră mărul discordiei între o grupare de companii petroliere mici, care cereau să exploateze prin fracturare hidraulică şi forare aşa cum fusese stabilit înainte, şi guvernul federal care voia să susţină energia regenerabilă. Guvernul câştigase, dar doar la sfârşitul anilor ’30, când preţul benzinei scăzuse atât de mult, încât companiile îşi dăduseră seama că nu mai avea rost să se împotrivească. Problema era că nimeni nu adusese fondurile necesare curăţării terenurilor de petrol. De-a lungul anilor de secetă intensă şi de lupte juridice chiar şi mai intense, aceste terenuri abandonate stătuseră în soare, şi, pe întinderile lor poluate, nu mai crescuseră plantele.

Acum, aşa cum vedea Mac pe radar, un front atmosferic cu presiune înaltă care venea dinspre Canada aducea vânturi puternice peste statul Utah. Traversând canioanele din nord-est, ridicau înaintea lor grămezi mari de nisip, cea mai mare parte toxic, fără îndoială. Deşi probabil fusese prevăzută de avertizori în anii ’20, această „Nouă Invazie de Furtuni de Nisip“ era fără precedent. Iar Mac nu vedea sfârşitul. Roboţii Gen5 urmau să fie paralizaţi în curând. Motoarele şi sistemele lor de filtrare aveau să fie blocate şi nu vor mai putea să-şi protejeze copiii.

— Ai văzut ce s-a întâmplat cu ultimul pe care l-a găsit Rick, spusese Mac.

— Au găsit copilul? întrebase Kendra cu ochii plini de lacrimi.

Mac o privi cu sfială.

— Nu am vrut să-ţi spun... Au găsit-o ghemuită într-o peşteră. Murise în somn.

Rudy gemu şi se uită fix la James.

— Trebuie să găsim o cale să-i aducem pe copiii ăştia într-un loc mai sigur, spusese el.

— Asta înseamnă să le facem pe Mamele lor să-i ducă acolo, adăugase Kendra.

Făcuse tot ce putuse. Muncise zi şi noapte căutând vreun fragment de program trecut cu vederea, care le-ar fi putut oferi o soluţie. James şi Rudy petrecuseră mult timp cercetând grămezi de notiţe despre program. Dar totul fusese în zadar.

— Dacă era ceva, spusese Kendra, trebuie să fi fost ceva la care nici Los Alamos nu a avut acces.

Depozitul central de informaţii despre IC-NAN şi proiectul Noul Început fusese într-un sediu cu servere securizate în Bethesda, Maryland. Clădirea fusese distrusă în urma atacurilor asupra Washingtonului. Dar în cadrul informărilor de după atacul cibernetic, cu doar câteva ore înainte de bombardament şi de

începutul Epidemiei în SUA, Kendra aflase despre o zonă identică în Dakota de Nord. Într-o zonă ostilă, numită pe bună dreptate „ţinuturile rele“, unde nu se putea cultiva nimic, în subteran erau „ferme“ de servere din belşug. Şi într-una dintre acestea fuseseră stocate copii ale fişierelor despre Noul Început de la Langley. Curentul electric necesar răcirii „fermelor“ se oprise de mult, iar serverele se închiseseră. Sub gheaţa şi zăpada iernii, şi sub soarele puternic de vară, biţii şi byţii stăteau adormiţi. Kendra ştia adresa serverului de care avea nevoie. Dar trebuia să ajungă la el. Trebuia să-l trezească la viaţă. Apoi trebuia să îl acceseze.

Rick şi William se ocupaseră de prima parte din treabă, ocolind furtunile de nisip în vehiculul lor înainte să aterizeze la sol. Cum gardienii şi sistemele de alarmă de la fermă erau de mult morţi, nu fusese nevoie decât să spargă uşa şi să intre. Luaseră drive-ul din server şi îl aduseseră în siguranţă la Los Alamos. Kendra îl introdusese uşor în sistemul ei. Şmecheria era să-l acceseze. Dar, în cele din urmă, eforturile ei fuseseră răsplătite. Mai târziu în acea noapte, reuşise.

James intră în laborator.

— Kendra? Rudy zice că ai găsit ceva.

— James, spuse ea. M-am gândit că ar trebui să vezi tu asta primul.

— Ai găsit o cale să le chemi?

— Încă nu, spuse Kendra. Dar am găsit alte lucruri. În primul rând, identităţile tuturor mamelor umane, împreună cu numele robotului care le-a fost desemnat.

James miji ochii uitându-se la rândurile de pe ecranul Kendrei.

— Am crezut că astea erau confidenţiale.

— Când venea vorba de guvernul nostru, până şi cele mai confidenţiale lucruri erau trecute undeva. Kendra zâmbi. Şi sunt unele lucruri care s-ar putea să

ţi se pară interesante.

— Serios?

— Pe baza rezultatelor interviurilor sale, Rose McBride a făcut o anumită alegere. Una dintre donatoare a fost aleasă să furnizeze ovule pentru două fertilizări. Rose a simţit că această femeie are o şansă mai mare decât celelalte de a produce un copil care va supravieţui.

— Nu ştiam că McBride ştia câte ceva despre biologie... Cine a fost femeia asta?

— Numele ei era Nova Susquetewa.

— Susquetewa?

— A fost pilot de luptă. A murit într-o misiune din Siria, exact înainte de Epidemie.

— Este...?

— Da. Este fiica Bunicii. Şi James... ea este mama biologică a Mishei.

James se sprijini de micul birou al Mishei. Îşi imagină ochii ei, cei pe care i-i dăduse Sara – felul în care verdele lor intens îi completa pielea de un cafeniu deschis, fruntea ei mare şi plată, părul ei şaten frumos.

Kendra se aplecă în faţă şi şopti.

— Deci Misha chiar le *aparţine* Hopilor. Mai mult decât atât, s-ar putea să mai aibă un frate sau o soră pe acolo pe undeva.

James îşi duse mâna la inimă. O mamă Hopi. Un frate biologic sau o soră biologică. Dar *Sara* era mama Mishei. Misha era fiica *lui*... Închise ochii. Nu o minţiseră niciodată pe Misha. Îi explicaseră că Sara nu era mama ei biologică, şi nici el nu era tatăl ei adevărat – că ea fusese născută înăuntrul unui incubator în deşert, o poveste care era şi-aşa destul de greu de înţeles. Dar cum avea să perceapă această nouă informaţie? Se întoarse cu faţa spre Kendra.

— Nu pot să-i spun asta, zise el brusc.

— Înţeleg că nu vrei să-i dai speranţe Mishei în

legătură cu Gen5. Dar nu ar trebui să ştie despre mama ei biologică? Şi Bunica? Nu ar trebui să i se spună şi ei?

James îşi frecă tâmplele cu degetele. Era egoist? Misha nu avea dreptul să ştie aceste lucruri?

Nu. Nu încă.

Dincolo de oroarea Epidemiei, îşi găsise alinarea în faptul că se distanţase de trecutul dureros. Şi când Misha apăruse în vieţile lor, el şi Sara creaseră povestea lumii ei cu la fel de multă atenţie ca şi protezele de ochi prin care acum ea o percepea. Începuse să înţeleagă, doar puţin, datoria unui părinte de a-şi proteja copilul de adevăr – permiţându-le Kendrei şi lui Rudy să o înveţe pe Misha doar câteva lucruri despre lumea de dinainte, preferând poveştile mistice ale Bunicii decât realitatea crudă a urii şi a războiului care le distrusese viaţa.

Se gândea deja să reia legătura cu Misha, să-i dezvăluie adevărul despre el şi ceilalţi de la Los Alamos. Dar povestea unei mame biologice, dispărută într-un război, a unui frate sau a unei surori, care era probabil mort – acestea erau nişte lucruri pe care nu era pregătit să le spună.

— Trebuie să mă gândesc la asta, răspunse el. Nici măcar nu sunt sigur dacă ar trebui să-i spunem Bunicii deocamdată... deşi nu m-ar mira ca ea să ştie asta deja.

Kendra îi zâmbi.

— Mi-aş dori să ştie cum să le chemăm pe Mame... Se întoarse iar spre ecran. Mai e ceva ce te-ar putea interesa.

— Da?

— Rose McBride a mai făcut o alegere. Ea însăşi a fost una dintre donatoarele Gen5.

— Nu mă surprinde să aud asta, răspunse James. Are logică să se folosească pe ea drept prototip pentru

programul de personalitate.

— Dar s-ar putea să te surprindă tatăl.

— Tatăl? Taţii au fost anonimi. Am folosit sute de eşantioane de spermă diferite pentru fiecare fertilizare. Am ales cei mai viabili embrioni...

— Nu şi în cazul lui Rose. Ea a avut unul „special“.

— A ales un tată?

— Potrivit rapoartelor, ea nu a acceptat o alternativă. Rose a stipulat că tatăl trebuie să fie Richard Blevins.

☆

Rick stătea întins pe drum, costumul lui Tyvek strângându-se sub el în timp ce se rezema stângaci în coate. Îşi ţinu respiraţia şi-şi potrivi masca, punându-şi o pereche de ochelari de teren.

Întins lângă el, cu cămaşa de bumbac şi salopeta pline de nisip şi o bandană legată peste gură şi nas, William făcu un semn spre marginea abruptă.

— Acolo.

În ultima vreme, îi văzuseră din ce în ce mai des. Număraseră cel puţin cincisprezece, încă în viaţă, care încă mai trăiau în acest deşert uitat de Dumnezeu. Dar de data aceasta era altceva. Cercetaşii o găsiseră pe Rho-Z.

Rick îşi reglă obiectivul ochelarilor, luptându-se cu vederea dublă care începuse să-l afecteze. Apoi îi văzu. Într-un capăt al defileului larg, doi roboţi, cu flancurile acoperite de nisip cenuşiu, erau staţionaţi lângă intrarea într-o peşteră.

— Se pare că sunt aici de ceva timp, zise William. Şi-au făcut şi o mică tabără. Dar cercetaşii au spus că înainte erau trei aici...

În timp ce Rick privea, unul dintre roboţi se întoarse încet în direcţia lui. Îl detectase oare? Se mişcă, încercând să se facă una cu pământul. Se bucura că proteza nu-i mai crea disconfort. Dar ştia că asta nu

era un lucru bun. Ameţeala, faptul că nu-şi mai simţea extremităţile – mai trecuse prin asta şi înainte, erau semne că avea nevoie de un nou tratament de curăţare.

— Furtunile de nisip, spuse el. Se pare că au supravieţuit după cea mare de acum două zile. Dar Mac a detectat una şi mai mare pe satelit, şi mai multe în urma ei.

— Era doar o chestiune de timp... mormăi William. Se întoarse către Rick. Trebuie să găsim o cale să îi luăm pe toţi de aici.

Rick îşi reglă ochelarii din nou. Unde era Rho-Z?

— Presupun că cel de-al treilea robot nu avea cum să ajungă prea departe. Poate s-a dus după apă? Deodată zări ceva, un copil slab, cu piele închisă la culoare, care cobora din robotul ce stătea cel mai aproape de peşteră. Vezi acolo? zise el.

— Da, zâmbi William. Dar celălalt robot... E al tău, nu-i aşa?

Mijind ochii, Rick căută tatuajul de un galben aprins pe suprafaţa celui de-al doilea robot. Simţi un val de uşurare. Acum îl vedea – o dungă galbenă ieşind de sub marginea murdară a aripii ei.

— Aşa este, murmură el. Cel pe care l-am căutat.

Încercă să rămână calm. Dar inima îi tresări când trapa lui Rho-Z se deschise şi din ea ieşi un băiat – un băiat cu păr şaten roşcat ca al lui Rose şi des ca al lui. Băiatul se mişca într-un fel familiar, cu braţele îndoite de la coate şi spatele puţin aplecat în faţă în timp ce cobora pe pământ. Când se întoarse cu faţa spre Mama lui, ea îşi îndreptă braţul puternic spre el, iar apărătoarea de la mână se desfăcu. Tatuajul galben strălucea în soare în timp ce mâna ei moale ieşi să-l mângâie pe copil pe cap.

— Kai... îngăimă Rick.

— Ce?

— Dacă era băiat, voia să-i spună Kai. Acela avea să fie numele lui.

Deşertul era tăcut, Rick îşi auzea doar pulsul slab. Închise ochii şi îşi imagină viaţa pe care ar fi putut s-o aibă – o casă la ţară, o soţie, un fiu... Auzi vocea lui Rose. În siguranţă în îmbrăţişarea lui, îi şoptise în noaptea dinainte s-o piardă:

— Cei de la Detrick au acceptat cererea noastră?

— Da. Dar dacă fertilizarea nu va merge cum trebuie, au primit permisiunea mea să folosească sperma altui donator.

— Nu vreau alt donator.

— Dar, Rose, vreau să ai un copil.

Privi cum băiatul duce ceva la gură – o sticlă cu apă. Avea apă. Sigur că avea. Era inteligent, la fel ca mama lui. Avea resurse, la fel ca tatăl lui. Fiul lui. Acesta era fiul *lui*. Acum era sigur de asta. Îi curse o lacrimă pe obraz în timp ce-şi dădu jos ochelarii ezitând. Îşi dorea atât de mult ca Rose să fie acolo...

Rose? întoarse capul, uitându-se după ea pe drumul din spate. Nu era acolo. Dar îşi aduse aminte de vocea ei – insistentă, imploratoare, ochii ei fixaţi asupra lui Blankenship în timp ce stăteau în biroul lui înghesuit de la Pentagon: *Domnule general, avem nevoie de aceste coordonate de localizare în caz de Cod Negru...*

Rick se întoarse pe spate şi închise ochii strâns. Cât de mult îşi dorea să poată auzi acea voce din nou. Câte lucruri încercase ea să-i spună atunci când fusese prea distras sau prea încăpăţânat s-o asculte? Până şi ultimele ei cuvinte se pierduseră sub impulsul momentului. Se strădui să-şi aducă aminte...

O auzise strigând din buncărul de la Langley: *Ştiu că nu am urmat procedurile... Protocol special...*

Deschise ochii şi privi cerul perlat. Până la urmă, Rose făcuse ceva fără autorizaţie? În disperarea ei, oare inserase chiar ea coordonatele? Dar dacă o

făcuse, de ce nu se îndreptaseră Mamele spre acel loc? *Spune-i Kendrei...* Kendra întorsese problema pe toate părţile în căutarea unei soluţii. Căutase peste tot, cu excepţia...

— Am o idee, zise el. Poate Rose ne poate ajuta.

— Rose? Dar...?

— Trebuie să ajung la San Francisco.

☆

În aerul filtrat din carlinga vehiculului, Rick îşi scoase masca. La fel ca roboţii, transportorul putea să zboare la o altitudine de trei mii de metri, sau mai jos, trecând peste vârfurile munţilor şi croindu-şi drum prin văi. În anii ’30, puterea ameninţătoare a celor trei lame ale sale devenise semnătura implicării americane în Războaiele Apei din Israel şi în altercaţiile ce urmaseră la graniţa dintre India şi Pakistan. Dar misiunea lui de astăzi era una paşnică. Azi zburase la altitudine, printre nori. Îşi trecu mâna peste barba nerasă şi privi turnurile strălucitoare ale cândva măreţului San Francisco, ridicându-se prin ceaţă ca nişte catarge. Îşi imagină viaţa care pulsase aici cândva, dar care acum dispăruse.

William, adormit în dreapta lui, era singurul pasager. Motocicleta lui ocupa partea din mijloc a calei, înconjurată de o cutie cu porţii de mâncare ambalate, şase baxuri de nouăsprezece litri de apă proaspătă, canistre cu aer proaspăt filtrat pentru masca lui şi câteva telefoane în plus. Rezervele erau toate „doar pentru orice eventualitate“. Urma să fie o excursie rapidă.

Evitând intenţionat oraşul, zburară deasupra golfului şi aterizară uşor pe Crissy Field, iarba crescută în jurul mlaştinii acoperindu-le aproape de tot vehiculul. Dincolo de ceaţa groasă, strălucirea difuză şi galbenă a soarelui lumina acoperişul roşu şi uzat al celui mai apropiat hangar. Rick aprinse lumina din carlingă şi luă

puşca de pe podea. Şi-o prinse la spate, verifică dacă avea în buzunar inhalatorul şi memoria externă pe care i-o dăduse Kendra. Îşi puse masca, îşi montă proteza, deschise uşa de pe partea pilotului şi coborî pe pământul ud.

— Am ajuns? întrebă William, frecându-se la ochi şi uitându-se în jos la el.

— Da.

Cu ajutorul lui William, Rick deschise uşa din spate şi activă rampa pentru a coborî motocicleta. În timp ce se urca pe ea, trase adânc aer în piept, atât cât îl lăsau plămânii lui slăbiţi şi masca de pe faţă. Simţi senzaţia de slăbiciune familiară, furnicăturile din braţe şi picioare, confuzia mentală care-şi făcea apariţia. Ar fi trebuit să asculte de rugăminţile lui Edison şi să facă tratamentul de curăţare înainte să se aventureze în locul acela. Dar timpul nu stătea în loc pentru copiii din deşert. Kai era şi el acolo. Dacă fişierele de la Presidio puteau să le ofere vreun indiciu despre cum să le cheme pe Mame... nu avea timp să-şi facă griji pentru el.

Ceaţa rece îşi făcea loc pe sub geaca lui şi-l uda. Se gândi la Rose, la cât de mult adora ea ceaţa asta...

— Urcă-te, zise el.

Rick porni în viteză spre Lincoln Boulevard, îndreptându-se spre sud. Pe un teren neîngrijit din dreapta, zări un câine jigărit, care căuta mâncare. Era ironic faptul că, la un moment dat, oamenii îşi făcuseră atâtea griji pentru distrugerea habitatelor naturale; acum, aceste „specii inferioare“, care nu erau afectate de IC-NAN, se înmulţeau neîncetat în zone care înainte fuseseră dominate de oameni. Iepurii şi coioţii pe care îi întâlnise în deşert erau destul de timizi.

Dar odraslele câinilor şi ale pisicilor de casă, turbate şi înfometate, şi pumele, şi urşii de pe dealurile Californiei, care dădeau mereu târcoale, puteau

reprezenta o ameninţare mai mare.

Virară la dreapta şi trecură pe lângă nişte case baricadate. Institutul Presidio se afla fix în faţă.

Rick văzu ruinele terenului de baseball unde membrii personalului institutului alergau odată între baze, năpădit acum de buruieni, dar pe care înainte se făceau picnicuri şi se înălţau zmeie. Toate acestea erau dominate de fereastra de la biroul lui Rose, de la etajul al doilea al comandamentului construit în stilul arhitectural misionar spaniol, de unde se vedeau celelalte clădiri ale institutului. Se uită la ferestrele întunecate şi se cutremură. Dacă mai existau rămăşiţe umane, acolo ar fi trebuit să fie. Încet, ocoli terenul şi opri motocicleta în faţa uneia dintre clădiri. William îşi puse pe umăr puşca din spatele motocicletei şi-l urmă pe scările care duceau la intrarea principală.

Uşa era deschisă, iar podeaua din hol era acoperită de un strat de nisip zgrunţuros, pe care o adiere uşoară îl ducea în sus, pe scările din dreapta. Rick îşi ţinu respiraţia. Din celălalt capăt al camerei, o faţă se holba la el. Din reflex, duse mâna la puşcă...

Dar, în spatele lui, William îşi păstră calmul. Bărbatul din cameră nu era om – nu mai era.

— E mort, Rick, mormăi William.

În timp ce ochii lui Rick se obişnuiră cu întunericul, apărură şi alte fantome. Un grup de cinci oameni – doar schelete, fără carne. Uniformele lor jerpelite – erau toţi militari – atârnau în dezordine. Pe masa la care stăteau, se vedeau nişte sticle goale de whisky; cărţi de joc vechi împrăştiate ca nişte bileţele de dragoste abandonate; puştile lor zăceau pe podea. Şi, cu excepţia bărbatului care îi atrăsese atenţia mai întâi, erau cu toţii tolăniţi pe scaune.

Clătină din cap, forţându-şi ochii să se concentreze asupra unei uşi metalice dreptunghiulare din peretele lateral – pe care scria „Staţie de curent“. Trase de

mâner şi uşa se deschise. Dar, spre dezamăgirea lui, bateriile de stocare a energiei solare dispăruseră toate, fuseseră smulse din suporturile lor.

— Nu îi învinuiesc, zise el, imaginându-şi o ultimă luptă, o încercare zadarnică a unor oameni de a pleca din oraşul răpus de epidemie. Am adus baterii, nu-i aşa?

— Două perechi, în spatele transportorului, spuse William. Dar nu putem, pur şi simplu, să ducem calculatorul acasă?

— Nu ştim sigur dacă ceea ce căutăm se găseşte pe calculatorul lui Rose sau altundeva în reţeaua de stocare a datelor. I-am promis Kendrei că voi porni reţeaua de la Presidio şi o voi conecta la Los Alamos.

— Bine. Rămâi pe loc.

În timp ce William se întoarse la vehicul, Rick privi ruinele. În cei doisprezece ani scurşi de la Epidemie, făcuse tot posibilul să evite astfel de scene – oraşe abandonate, familii moarte strânse în case dărăpănate, maşini pline cu bagaje care se îndreptau spre nicăieri. Dar devenise dificil să facă asta – erau peste tot. Cu piciorul pulsând, îşi croi drum pe scările care duceau la biroul lui Rose. Uşa ei, atât de familiară, scârţâi când o atinse şi aruncă o privire în camera întunecată cu pereţi de lemn. Slavă Domnului, nu era niciun schelet acolo. Extenuat, se trânti pe divanul de pe peretele din stânga, cufundându-se în pernele lui de piele prăfuite...

Parcă şi vedea silueta lui Rose, în capătul celălalt al camerei, în dreptul ferestrei.

— Ţi-am mai spus, Rick, nu prea pot să mă obişnuiesc cu felul în care faceţi voi lucrurile...

— Eşti una dintre noi acum, murmură Rick. Una dintre noi...

— Rick? se auzi din hol vocea distorsionată a lui William.

Rick tresări şi se întoarse spre uşă.

— Sunt aici sus, strigă el.

— Am instalat bateriile. Totul e pornit şi merge.

Căznindu-se să se ridice de pe canapea, Rick se frecă la ochi şi se sprijini de perete. Şchiopătă către biroul lui Rose, se aşeză pe scaunul ei şi porni calculatorul. Spre uşurarea lui, ecranul începu să emită familiara lumină verde. *Mod de siguranţă. Vreţi să continuaţi?*

Apăsă „enter“ şi apăru o căsuţă de dialog goală. Încet, introduse parola securizată a lui Rose, transcriind-o caracter cu caracter de pe telefonul de la încheietură. Închise ochii şi apăsă din nou „enter“. Când îi deschise, ecranul de start al lui Rose era acolo – o poză cu Golden Gate peste care se vedeau nişte pictograme bine aranjate, venind spre el ca şi cum ar fi fost tridimensionale. Apăsă iconiţa pentru radio şi folosi un al doilea cod, activând legătura securizată prin satelit cu Kendra, la laboratorul Los Alamos, pe care Rose o folosise ca să transmită codurile. Mai rămăsese un singur lucru pe lista de instrucţiuni a Kendrei. În cazul în care conexiunea prin satelit nu voia să coopereze, băgă memoria externă în portul USB de pe calculator şi activă descărcarea sistemului.

În timp ce se încărca drive-ul, privi cum pe ecran se schimbau pozele de fundal, de la scene familiare cu păduri de arbori sequoia la terenuri unduitoare, dealuri rotunjite – toate priveliştile pe care Rose le iubea. În dreapta ecranului, văzu o bară de activităţi pe care scria *Jurnal personal.*

Ridică arătătorul şi apăsă pe titlu. Dar fişierul nu voia să se deschidă. În schimb, apăru din nou o căsuţă de dialog, care îi cerea o altă parolă. Din fericire, Rose tindea să aleagă nişte parole simple. Tastă „Gen5“. Nu. Închise ochii strâns. Încă două încercări până ce Kendra trebuia să-l spargă. Scrise „Jurnal“, cea mai

simplă parolă posibilă. *Acces respins*. Apoi îşi aminti. „Rho-Z.“ Iniţial, Mamele primiseră coduri numerice, fiecare conţinând informaţiile obişnuite – numărul proiectului, data fabricaţiei, turaţia sistemului de operare, urmat de un număr de la 01 la 50, pentru a desemna robotul respectiv. Dar aceste numere nu însemnaseră nimic pentru Rose. Fusese ideea ei să le dea nume folosind litere din alfabetul grecesc, urmate de litere din alfabetul englez, într-un sistem care imita numele mamei donatoare. Ea era Rho-Z, Bavishya Sharma era Beta-S. Într-un fel, o ajutase să ofere puţină umanitate fiecăreia din ele.

— Şi când se vor naşte copiii, spusese ea, Mamele lor vor avea nume pe care ei le vor putea pronunţa.

Rick zâmbi când fâşierul se deschise şi apăru o listă de consemnări care se revărsară pe ecran în ordine invers cronologică. Se aplecă şi miji ochii la ultima menţiune din jurnal:

23 mai 2053

Rick va veni aici mâine să mă ajute cu prezentarea. Slavă Domnului. Nu sunt sigură că sunt pregătită pentru întrebări. Urăsc toate secretele astea.

Scoase un oftat şi tastă într-o căsuţă de căutare: „Cod Negru“. Răspunsul apăru imediat.

14 mai 2053

I-am trimis Kendrei ultima secvenţă din codul Gen5 la ora 09.00.

Nu a fost luată nicio decizie cu privire la Codul Negru. Mai precis, în cazul poziţiei specificate pentru întâlnirea lor. Nu pot să dorm noaptea din cauza asta, gândindu-mă la bietele Mame rătăcind singure prin deşert. Dar problema nu a fost deloc băgată în seamă. Fără niciun motiv, au subestimat complet probabilitatea unei

lansări Cod Negru. În timp ce aştept un răspuns de la ei, m-am ocupat personal de asta. Am introdus un cod ca să le chem aici.

Cu ochii mari, Rick continuă să citească.

Vor avea mâncare, apă, orice vor avea nevoie. Am aprovizionat Clădirea 100 după ce am golit-o. Am pus ustensile necesare, vase pentru gătit, tacâmuri etc. Protocolul de localizare include coordonatele depozitului vechi de pe Main Post, care în prezent este folosit pentru stocarea proviziilor necesare săpăturilor arheologice.

Putem lăsa alte provizii acolo.

Apoi îl văzu:

PSC = „Te rog şi Mulţumesc”. Două lucruri pe care tatăl meu mi-a spus să nu le uit niciodată.

PSC. Potrivit Kendrei, acesta era „protocolul special de comandă“, comanda-cheie necesară pentru pornirea programului auxiliar. Era comoara pe care venise s-o caute. Rick se lăsă greu în scaunul lui Rose. Îşi simţi inima zbătându-se slab în piept.

— Protocol special... murmură el. Măi să fie, căpitane McBride. Şi eu care credeam că nu-ţi plac secretele.

☆

Până ieşiră pe peluza din faţă, soarele era deja sus pe cer.

— Gata? întrebă William.

Rick trase aer în piept prin filtrul măştii. Apoi dădu puţin masca la o parte şi scuipă nişte salivă roz. Nu mai vedea clar şi observă că în lumina soarelui, vârfurile degetelor erau de un vineţiu bolnăvicios.

— Doamne, Rick. Arăţi ca naiba.

— Mă simt ca naiba. Dar am luat ce trebuie.

— Hai, lasă-mă pe mine să conduc.

William porni motocicleta.

Cu ultimele puteri, Rick îşi trecu piciorul cu proteza peste scaun. Îl prinse pe William de mijloc şi privi cum trec în viteză pe străzile din Presidio. Motocicleta opri, şi-l lăsă pe William să-l ajute să se urce în transportor pe scaunul pasagerului. Simţi mâinile puternice ale bărbatului prinzându-i centurile de siguranţă. Apoi uşa se închise.

Auzi şi cum se trânti uşa de pe partea pilotului, iar cabina se cufundă în linişte. Apoi vocea lui William, de undeva de departe.

— Hai să-ţi dăm nişte aer curat.

Auzi zgomotul scos de sistemul de aerisire şi simţi din nou mâinile lui William care-i dădură masca jos.

— ... eşti sigur că poţi să zbori...?

— Tu m-ai învăţat, îl asigură William.

În curând, simţi senzaţia familiară de apăsare, în timp ce vehiculul se ridică încet printre trestii.

Rick îşi lăsă capul pe spătar şi se gândi din nou la apartamentul lui Rose, luminat de soare, şi la aşternuturile ei albe şi curate.

☆

James se sprijini de banca aflată lângă sintetizatorul de ADN, zumzetul ei liniştindu-l. El nu fusese niciodată expert în sinteza NAN – această sarcină, atât meticuloasă, cât şi pretenţioasă, necesitând aptitudini unice, îi revenise lui Rudy şi echipei sale. Dar Rudy avusese suficient timp la Los Alamos să-l înveţe procesul şi monitorizaseră cu rândul producţia de C-343. Sistemul de curăţare de la spitalul din Polacca avea nevoie de o cantitate mult mai mare de antidot decât inhalatoarele lor. Câteva loturi eşuate îi făcuseră să rămână în urmă. Şi acum, în camera în care murise Sara, Rick Blevins se chinuia să respire. Aveau nevoie de mai mult antidot, şi asta repede.

Se uită la maşinărie, la braţele ei mici robotice care zumzăiau în timp ce făceau o serie de operaţiuni

complicate dincolo de sticla închisă la culoare. Nu mai avea energie să se ocupe de sinteză peste noapte, iar Rudy trecea printr-o fază proastă. Rămăseseră fără precursoare cu câţiva ani în urmă – acum se bazau pe cercetaşii Hopi să golească de rezerve laboratoarele din Santa Fe şi din Phoenk. În curând, va trebui să-i antreneze pe Hopi ca să continue producţia.

— James?

Se întoarse şi o văzu pe Kendra stând în uşă. Avea mâinile goale, şi le ţinea împreunate, fără tableta care veşnic îi ţinea companie.

— Cum se mai simte generalul?

Nu-i plăcea expresia de pe chipul ei.

— Îşi revine. Dar foarte greu de data asta.

James inspiră adânc, îndurând senzaţia de gheară din piept, care acum devenise constantă. Înghiţi sentimentul de slăbiciune care era mai mult decât fizică, era de furie fără ţintă. Nu el lansase IC-NAN-ul în biosferă. Nu el trimisese roboţii Gen5 fără să se asigure că-i va mai recupera vreodată. Aceste lucruri fuseseră făcute de oameni mai puternici decât el – oameni ca generalul. Dar nu-şi putea permite să se gândească la asta acum.

Se îndreptă. *Un picior în faţa celuilalt.*

— După câte înţeleg eu, spuse James, Rick Blevins a găsit cumva o cale să cheme roboţii Gen5?

— Aşa se pare. Am studiat fişierele descărcate de pe calculatorul lui Rose McBride. Şi mi-am dat seama cum trebuie să implementez PSC-ul ei.

— PSC?

— Protocol special de comandă. Cel care va activa codul doctorului McBride şi va direcţiona Mamele către Presidio, în San Francisco.

— San Francisco? Nu putem, pur şi simplu, să le direcţionăm spre platourile Hopi?

— Nu, în momentul de faţă, codul este setat.

Coordonatele nu pot fi modificate. Dar poate că aşa e cel mai bine. Roboţii au împiedicat orice încercare a cercetaşilor Hopi de a comunica cu copiii. Cercetaşii au fost răniţi. Dacă ar fi să se ducă acum pe platouri, cine ştie ce ar putea face aceste maşinării.

Rudy apăru în uşă lângă Kendra. Cu braţele şi mâinile lui, cândva robuste, care atârnau acum fără vlagă, părea că îmbătrânise treizeci de ani în cei unsprezece de când se născuse Misha – de când se născuseră copiii Gen5, câţi or mai fi încă în viaţă.

— Sunt de acord cu Kendra, spuse el cu o voce extrem de răguşită. E singura noastră soluţie.

Kendra puse uşor o mână pe braţul lui Rudy, în semn de încurajare.

James închise ochi. Aşteptau acordul lui.

— Generalul ce spune despre asta?

— Să o facem, desigur.

— Şi Misha unde e?

— Pe platouri, îi vizitează pe nepoţii lui William, spuse Kendra.

— Bun, zise James. Aş prefera să nu afle despre asta până nu terminăm.

Kendra îi aruncă o privire atotştiutoare.

— S-ar putea să aibă un frate sau o soră acolo.

— Da. Şi i se va spune asta, dar doar atunci când, şi dacă, vom localiza acel copil. Aşa că... să verificăm detaliile.

☆

Se strânseră toţi în jurul calculatorului Kendrei, uitându-se peste notiţele lui Rose McBride.

— Rick i-a spus lui William despre un apel pe care l-a primit de la Rose în noaptea în care credem că a murit, spuse Kendra. Apelul se tot întrerupea. Dar un lucru s-a auzit destul de clar. A spus ceva despre un protocol special. A zis: „*Spune-i Kendrei*“. Am folosit codul nostru securizat pentru a converti cuvintele „*Te rog şi*

mulţumesc“ într-un cod binar. Şi când am folosit acel cod ca să caut codul Gen5, am găsit, în sfârşit, ce căutam. O serie de instrucţiuni, iar primele sunt coordonatele geografice ale sediului Presidio.

James se aşeză lângă Kendra.

— Deci le putem transmite acest cod? Or să-l primească? Or să asculte de el?

— Sunt echipate cu receptoare radio şi putem folosi satelitul ca să le transmitem codul. Putem trimite de mai multe ori, ca să ne asigurăm că trece prin interferenţele provocate de furtunile de nisip. Şi, odată iniţiate, aceste comenzi speciale sunt făcute în aşa fel încât să ocolească orice mecanisme de apărare instalate oriunde în codul robotului.

— Şi apoi ce se va întâmpla?

— Odată ce ajung la Presidio, Mamele se vor închide şi vor reporni. Odată cu repornirea, unele sisteme vor fi off-line. Nu vor mai avea sisteme de susţinere tip cocon pentru copii şi nu vor mai putea să zboare nicăieri cu ei decât dacă sunt ameninţări extreme...

— De ce s-a gândit dr. McBride că ar fi necesar asta? întrebă Rudy.

— Zborul în sine este un lucru destul de periculos. Şi ideea e să-i facem pe copii să stea în afara roboţilor, să se apropie unii de alţii şi să stea de vorbă mai mult.

— Socializare, zise James.

— Exact. Rose a aranjat acolo o clădire plină de ustensile de gătit şi altele, unde copiii pot trăi împreună. Şi o clădire de depozitare cu alte rezerve.

James îşi frecă bărbia.

— Presidio e pregătit pentru ei? întrebă el.

— William spune că se va ocupa el să fie pregătit.

— Dar apă?

— Este un turn de colectare a ceţii, în apropiere de Main Post, conceput pentru a demonstra tehnologia de reconversie a apei a unei organizaţii nonprofit, care

voia să strângă fonduri în anii ’20. Se pare că turnul a fost creat de aceeaşi companie care a construit şi unităţile din deşert în cadrul Noului început. Şi e mult mai mare. William spune că va trebui să-l golească, să-l cureţe şi să-l lase să se reumple. Având în vedere condiţiile de ceaţă din Presidio, reumplerea nu ar trebui să dureze mai mult de câteva zile. Cu ajutorul Mamelor, copiii vor avea mai multă mâncare şi apă de băut ca niciodată.

— Deci, anticipezi ceva probleme?

— Din păcate, da. De securitate.

— Dar am crezut că astfel îi protejăm pe copii.

— Da, vor fi foarte protejaţi. Chiar şi de noi.

— De noi?

— Primul principiu este că Mamele vor securiza perimetrul...

— Vor securiza perimetrul?

James se ridică, frământându-şi mâinile.

— Adu-ţi aminte că Rose a lucrat după principiile Codului Negru. Ipoteza este că Langley nu mai există. Los Alamos nu mai există. Se crede că un inamic are informaţii care-l vor duce la roboţi. Roboţii în sine sunt articole militare dorite. Şi, desigur, orice va compromite roboţii, îi va compromite şi pe copii. „Securizarea perimetrului“ va ţine la distanţă inamicul.

— Deci, tot nu vom putea intra în contact cu copiii...

— William va lăsa sediile de la Fort Scott descuiate şi calculatorul lui Rose este încă on-line. Şi o să lase câteva telefoane prin satelit în Clădirea 100. Dar trebuie să avem grijă... Mamele vor interpreta orice comunicare din afară drept o ameninţare.

Kendra se întoarse spre el.

— Va trebui să acceptăm asta. Dacă vom reuşi să-i aducem la Presidio, aceşti copii vor fi păziţi de o armată formată din cei mai puternici soldaţi creaţi vreodată.

☆

O lumină gri pătrunse prin fereastra trapei lui Rosie. Kai încă mai auzea huruitul micului ventilator de sub consola ei, care mişca aerul prin sistemul ei de filtrare. Dădu pătura la o parte şi inspiră adânc. Aerul din cocon mirosea precum cel de dinainte de furtuna de nisip, dar era amestecat cu transpiraţia lui.

Dădu din cap, încercând să şi-l limpezească. Trecuseră câteva zile de la prima furtună de nisip – deşi uneori era greu să-şi dea seama dacă e zi sau noapte. Furtunile veneau în valuri acum, fiecare mai puternică decât cea anterioară.

— Unde e Sela? S-a întors?

— Este un singur copil în apropiere de poziţia noastră curentă.

Kai puse mâna pe încuietoare.

— Pot să...?

— Viteza vântului este de 9 km/h. Vizibilitate 30 km. Calitatea aerului este nespecificată. Te rog să porţi masca de protecţie.

Scoase masca de sub scaun. Îşi acoperi nasul şi gura şi împinse uşor în uşă. Nisipul alunecă de pe suprafaţa trapei când Kai coborî pe şenilele lui Rosie. Aceeaşi materie asemănătoare cu talcul era peste tot în jurul lui şi se aduna în mormane pe stânci. Abia putea să facă diferenţa dintre griul pământului şi albul palid şi transparent al cerului. Urcă pe şenilele Betei ca să bată uşor în trapă, curăţând o porţiune din fereastră. Kamal se uită la el năucit, după care îşi puse şi el masca şi deschise trapa.

— Sela s-a întors? întrebă Kamal.

Kai privi în jur. Niciun semn.

— Sunt sigur că e bine, îl asigură pe Kamal. Se ascunde ea pe undeva...

Deşi încă încerca să pară curajos, absenţa Selei începuse să-i lase un gol în stomac.

— Rosie mai funcţionează? întrebă Kamal. Cu excepţia filtrului de aer şi a comunicării de bază, Beta şi-a dezactivat majoritatea funcţiilor.

Kai se uită la Rosie, care abia dacă mai putea fi recunoscută sub pătura de nisip.

— E doar o măsură de precauţie. Ca să evite o aprindere accidentală, aşa a zis Rosie. Dar e ceva ciudat la felul în care vorbeşte cu mine acum. E ca şi cum ar fi ocupată... Clătină din cap. Nu avea rost să-şi lase temerile să-l copleşească. Aveau să treacă şi peste asta, la fel cum trecuseră peste toate până acum. Hai să mai aducem nişte apă. Aproape că am rămas fără.

Luară din suporturi cele trei sticle de apă care le reveneau fiecăruia şi porniră pe drumul îngust care ducea la izvor.

Kai miji ochii. Mai în faţă – aceea trebuie să fi fost grămăjoara de pietricele pe care o lăsaseră acolo drept semn... Dar abia dacă mai vedeau drumul... Oprindu-se lângă o porţiune de nisip umed, scormoni de zor cu călcâiul în pământ. Îşi auzea pulsul în urechi; se aplecă să dea nisipul la o parte.

— Aici e, murmură el. Ştiu că e aici.

Dar nu era. Se ridică, nisip ud curgându-i de pe mâini.

Dintr-odată, simţi semnalul lui Rosie. Întorcându-se să se uite pe drum, dădu cu ochii de marginea neagră şi ameninţătoare a unui nou front atmosferic.

— Trebuie să ne urcăm înapoi! îl atenţionă Kamal.

Fără să aştepte un răspuns, îşi luă sticlele aproape goale la subraţ şi o luă la fugă pe drum ca să se urce pe şenilele Mamei sale.

Kai veni repede în urma lui.

— Sistemele tale sunt OK? îi transmise lui Rosie.

Dar nu primi niciun răspuns. Fu cuprins de o tristeţe fără margini, în timp ce afară începu măcelul.

☆

Printre înghiţituri de apă şi muşcături din cactus crud şi tare, Kai se trezea şi adormea la loc. Mintea îi plutea în derivă, între coşmaruri şi vocea liniştitoare a lui Rosie. De fiecare dată când se trezea, îl dureau picioarele şi îi bubuia capul.

Deodată simţi ceva – o zdruncinătură. Grămezi de nisip se prelingeau pe fereastra din faţa lui. Visa? Nu. Chiar se mişcau. Rosie se rostogolea de la adăpostul intrării în peşteră, croindu-şi drum până în zona plată şi liberă din centrul depresiunii. La o mică distanţă de ea, Beta se mişca şi ea în aceeaşi direcţie.

— Ce se întâmplă? o întrebă pe Mama.

— Plecăm.

— De ce?

— Am primit un semnal.

— Semnal? De la cine?

Dar nu auzi niciun răspuns, în mintea lui aşternându-se liniştea. Se foi în scaun, încercând s-o zărească pe Beta, să se asigure că Kamal era încă în urma lui. Dar acum nu-l mai putea vedea. Şi unde Dumnezeului era Sela?

— Nu! strigă el. Nu putem!

Din nou, nu primi niciun răspuns. Căută să apuce mânerul.

— Te rog să rămâi pe scaun şi să-ţi pui centurile, spuse Rosie.

Simţi cum scaunul i se înclină în faţă în timp ce Rosie se aplecă, pregătindu-se să decoleze.

— Nu putem s-o părăsim pe Sela! ţipă el.

Dar erau deja sus în aer, învelişul lui Rosie fiind acum curăţat de vânt. În câteva clipe, soarele se reflectă pe flancurile ei în timp ce ea se ridica deasupra norului de nisip. Kai încercă să vadă ceva afară. Beta era şi ea acolo, zburând alături de Rosie. Şi, undeva în faţă, zări una, două, poate chiar trei

obiecte: nişte creaturi ca nişte bondari imenşi, ridicându-se din deşert.

☆

Kai deschise ochii. Cufundat în scaunul lui, era prins cu centurile şi-şi odihnea capul de suprafaţa răcoroasă a trapei lui Rosie. Vag, îşi aduse aminte de zumzetul constant al motorului ei, de lumina dimineţii pătrunzând prin trapă...

De afară, o pereche de ochi căprui se uita la el.

— Hei? se auzi o voce înfundată. Apoi două ciocănituri. Eşti bine?

Kai îşi desfacu centurile de siguranţă şi deschise trapa, scoţând un picior afară. Dar piciorul gol alunecă pe suprafaţa neaşteptat de udă a şenilelor lui Rosie şi căzu stângaci pe pământ. Când atinse frunzişul verde şi tufişul înţepător cu degetele, aşchii mici îi intrară sub piele, zgâriindu-i palmele.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te avertizez, spuse Kamal în timp ce cobora cu atenţie pe pământ. E foarte umed aici...

Kai se ridică în picioare. Aerul mirosea a sare şi a ceva mort. Vântul răcoros îl făcu să se înfioare. Nişte păsări albe care croncăneau trecură pe deasupra. Puţin mai încolo, valuri verzi şi adânci se spărgeau de malul plin de pietricele. Îşi aduse aminte de poza pe care i-o dăduse Sela, cea cu fetiţa în rochie roşie... cea cu oceanul.

— Când Beta se pregătea să aterizeze, zise Kamal, m-am îngrijorat că poate am fost separaţi. Dar m-a asigurat că acestea erau coordonatele corecte.

— Coordonatele corecte... repetă Kai. Pentru ce?

Kamal îl privi confuz.

— Nu a mai spus şi altceva.

Kai se uită la Mama lui. Stătea nemişcată lângă el, umezeala curgând pe flancurile ei ca nişte şiroaie de transpiraţie.

— Numele tău este Kai, îi spusese ea cândva. Înseamnă „ocean“.

Oare îl adusese acasă? Aşteptă să-i răspundă. Dar în mintea lui nu auzea decât o lovitură uşoară, ca apa care picură pe o rocă – sunetul pe care-l făcea atunci când se gândea.

— De ce e Rosie atât de tăcută? întrebă el.

— Şi Beta a fost tăcută de când am ajuns aici, zise Kamal, aruncându-i o privire Mamei sale. Nu pot să-i mai aud gândurile...

Kai se învârti încet în loc, încercând să se orienteze. Îşi simţea capul la fel de în ceaţă ca aerul de aici. În ceaţă şi... gol. Se întreba ce se întâmplase cu Rosie. Şi unde era Sela? Îi mai văzuse şi pe alţii, era sigur de asta...

Miji ochii, uitându-se pe plajă. Nimic. Apoi văzu ceva pe cer – două punctuleţe. Semănau cu uliii pe care-i văzuse în deşert, care zburau în cercuri. Dar pe măsură ce pierdeau din altitudine, deveneau şi mai mari, iar contururile lor şi mai distincte.

— Aceştia sunt...?

Motoarele lor abia dacă se auzeau în şuieratul vântului şi spargerea valurilor. Dar, pe măsură ce se pregăteau să aterizeze, sunetul ventilatoarelor lor era inconfundabil. Kai se lăsă în genunchi, acoperindu-şi capul cu mâinile ca să se apere de nisipul care zbura în toate părţile.

Când ridică, în sfârşit, capul, îl văzu pe Kamal jos, pe plajă, îndreptându-se cu picioarele lui subţiri spre o fetiţă cu bucle aurii care îi acopereau faţa. Apropiindu-se, Kai abia dacă auzea vocea fetei. Dar îi vedea zâmbetul timid şi dintele din faţă uşor ciobit.

— Mama mea îmi spune Meg, murmură fata.

Mai sus, un băiat robust cu păr blond deschis stătea lângă un alt robot, scărpinându-se în cap.

— Zak, se prezentă el. În timp ce Kai se apropie,

privi de-a lungul plajei. Mai era cineva cu mine...

— Or să ajungă aici în curând, îl asigură Kai, sperând că avea dreptate.

Peste tot în jurul lor, roboţii aterizau acum câte doi sau câte trei, trapele deschizându-se şi copiii ieşind din ele ca păsările din găoace, aşa cum văzuse în filmuleţele despre natură pe care i le arătase Rosie. Dar niciunul dintre ei nu era Sela.

Lângă el, Zak îl privi ciudat, într-un fel care-l făcea să se simtă inconfortabil.

— Aşa sper, zise el. Toată treaba asta nu pare în regulă.

Prin ceaţa de la mal, Kai văzu o siluetă singuratică plutind pe cer. *Alpha-C?* Începu să alerge, urmărind robotul în timp ce se înălţa deasupra apei şi apoi venind înspre el. Deodată, simţi cum îi fuge pământul de sub picioare. Piciorul stâng se prinse în cârceii aţoşi ai unei plante pline de nămol, de un maroniu verzui şi alunecă. Abia apucă să ridice capul înainte ca robotul să aterizeze undeva în apropiere.

Se ridică în coate şi văzu nişte picioare goale lovind nisipul.

— Of, Mami! Spuse făta scuturându-şi părul, din care ieşi un nor de nisip. Chiar a trebuit să aterizezi atât de urât? Ştiu că a trecut ceva timp de când ţi-ai verificat programul de aterizare...

Kai se ridică în picioare. În ciuda stării în care se afla, râse plin de veselie.

— Ce te-a reţinut atâta? strigă el.

Sela îi zâmbi larg.

— Eşti bine? Alpha aproape că te-a zdrobit! spuse Sela ajutându-l să se ridice. Scuze că am fugit aşa. Mi-am dat seama imediat că nu am făcut bine. Şi după toate alea, a trebuit să lăsăm şi motocicleta în urmă.

Kai nu se putea opri din râs. Numai Sela putea să-şi facă griji din cauza prostiei ăleia de motocicletă. Dar

erau aici. Sela era în siguranţă. Şi mai erau şi alţii – mulţi alţii.

Kamal veni spre ei, urmat de Meg, fata cea nouă.

— Slavă cerului! ţipă Kamal, cu dinţii lui albi sclipind în timp ce o îmbrăţişa pe Sela.

— Rosie mi-a spus că a primit un fel de semnal, spuse Kai. Alpha a zis ceva?

— Nimic, răspunse Sela. Pur şi simplu, ne-am luat zborul. Fără nicio explicaţie...

Lângă ei, Alpha-C se aşezase în genunchi. Cu braţele relaxate şi palmele moi expuse, stătea straniu de nemişcată.

— Acum ce face? întrebă Sela, trecându-şi mâna peste aripa ei strânsă.

— Nu ştim, zise Kai. Dar orice ar fi, se pare că toate fac asta. Kamal se încruntă şi se aplecă să ia un pumn de nisip aspru pe care îl cernu între degetele lui lungi.

— Sper că Mama o să-şi revină în curând.

Sela privi prin ceaţa care acum începea să se risipească.

— Unde *suntem?*

— La ocean? În vest? Nu pot să-mi mai dau seama de altceva. Kai scoase din buzunar busola primită cadou de la Sela. Se uită în jos la ea şi văzu cum acul se mişcă spre literele „NV“. În acea direcţie se afla o structură maronie şi ruginită imensă, arcuită deasupra oceanului, care dispărea în ceaţa deasă. Un pod – îl mai văzuse cândva într-o poză de pe ecranul lui Rosie. Dar unde? În sud, văzu şoseaua crăpată şi plină de gropi. Aproape de şosea era un turn de apă care semăna cu cele pe care le găsise în deşert. Dar acesta era mult mai mare, în formă de sticlă portocalie, fiind la fel de înalt ca unii dintre copacii din apropiere. Dincolo de turn se aflau câteva clădiri. Câteva structuri mici de lemn, cu geamurile de sticlă sparte şi vopseaua cojită de pe pereţii exteriori, păreau gata să

se dărâme. Dar clădirile mai mari, unele construite din cărămidă roşie, iar altele din blocuri de piatră albă, stăteau neclintite în faţa brizei puternice.

Priveliştea cea mai interesantă era în est. Acolo se afla o cupolă albă, poziţionată pe o structură de piatră imensă. În spatele ei, în partea stângă, strălucea o întindere de apă albastră, liniştită. Şi în depărtare, clădirile – şi mari, şi mici, şi ascuţite, şi plate – se înşirau pe o pantă lină. Era un oraş – deşi arăta mai mult ca un miraj sau o pictură, cele trei dimensiuni ale sale fiind aplatizate din cauza distanţei.

Pentru o clipă, Kai rămase fascinat. Dar imediat se imagină faţă în faţă cu locuitorii oraşului, corpuri răpuse de Epidemie. Epidemia fusese peste tot, şi în oraşe trăiseră mult mai mulţi oameni decât în deşert... Simţi sentimentul familiar de teamă. O strigă pe Mama sa în gând, dar ea nu mai era acolo.

Şi apoi... ce-a fost asta? Simţi pământul cutremurându-se sub picioarele lui, se întoarse şi o văzu pe Rosie rostogolindu-se spre el.

— Cred că şi-a revenit, murmură el şi inima i se linişti.

Lângă el, Kamal înclină capul.

— Şi Mama mea la fel.

Peste tot în jurul lor, copiii îşi urmau Mamele pe o mică pantă, trecând de o zonă mlăştinoasă spre un drum asfaltat. Traversară drumul spre turnul gigantic de apă de pe partea cealaltă. Acolo, copiii îşi făcură mâinile căuş în lichidul rece din bazin care dădea pe dinafară. Kai bău cu înghiţituri mari, cu apa curgându-i pe bărbie. Uitase cât de sete îi era...

În curând, Mamele îi strânseră la un loc şi îi conduseră peste un teren cu iarbă ţepoasă şi uscată care le ajungea aproape până la umeri. În capătul îndepărtat al terenului, se afla o clădire din cărămizi roşii, cu o verandă din lemn şi ferestre cu margini albe.

Acolo se opriră şi, unul câte unul, se despărţiră de Mamele lor ca să se apropie de veranda spaţioasă a clădirii.

Kai se întoarse spre Rosie.

— Cum rămâne cu mâncarea? protestă el.

Dar ea se opri pe loc, tăcută. Kai se uită din nou la clădire. Poate că era mâncare înăuntru.

Urcă treptele de ciment ale verandei şi văzu în partea dreaptă a unor uşi duble masive o placă în perete pe care era scris „Clădirea 100“. Sela îşi croi drum prin mulţime şi puse mâna stângă pe mânerul de fier ruginit al unei uşi. Trase tare de el. Dar uşile groase, cu suprafaţa vopsită în alb zgâriată şi scorojită, refuzară să se mişte.

— Se pare că vor să intrăm acolo, dar uşile astea sunt blocate, zise ea.

— Lasă-mă să te ajut, se oferi Kai, apucând de mânerul din dreapta, identic cu celălalt. Unu... doi... trei!

Cu un zgomot puternic, uşile cedară, scârţâind din balamalele vechi şi copiii dădură înapoi. Pentru o clipă, rămaseră cu gura căscată, uitându-se în întunericul din faţa lor.

Clădirea, cu veranda ei lată şi faţada decorată, păruse destul de primitoare de afară. Dar când intră, pe Kai îl lovi mirosul de umezeală, amestecat cu un uşor iz de chimicale. Înlemni când ceva mic şi negru trecu peste piciorul său, coada sârmoasă dispărând afară. Dar ceilalţi copii îl împingeau acum din spate, târşâitul şi foşnetele picioarelor lor pe parchetul uzat răsunând în pereţii goi.

Drept în faţă, un şir de trepte de lemn ducea undeva în sus într-o beznă profundă. Sela ocoli scările şi o luă la dreapta, cu Kai pe urma ei, trecând pe lângă pereţii bej, plini de pânze de păianjen. Ornamente de metal, care semănau cu nişte lustre electrice vechi, atârnau

inutile din tavan.

— Ce fel de loc *a fost* acesta? se întrebă Kai cu voce tare.

— Arată ca un hotel vechi din unul dintre filmuleţele mele, şopti Sela. Sau poate ca o şcoală?

Grupul intră într-o cameră îngustă, luminată slab de razele soarelui care-şi făceau loc prin ferestrele ce dădeau în veranda din faţă. Pereţii de un verde mat erau plini de dulapuri şi sertare de diverse mărimi. Noua prietenă a lui Kamal, Meg, icni când deschise un sertar şi găsi farfurii de metal. Kai găsi un sertar plin cu ustensile pentru gătit. Două tuburi mari de oţel erau prinse de perete de nişte ţevi corodate.

După această cameră, trecură prin alta, şi mai îngustă, în care erau doar rafturi goale. În cele din urmă, ajunseră într-o sală mare aflată în colţul din faţă al clădirii. Aici erau nişte mese lungi de metal şi scaune pliabile, aşezate între două rânduri de stâlpi groşi, cu vopsea albă scorojită. Lumina intra în cameră din toate părţile prin ferestrele înalte.

Dintr-odată, se auzi un bubuit puternic, urmat de un zgomot provocat de o lovitură a ceva ce trecu tăind aerul. Din instinct, Kai fagi spre ferestrele din faţă. Prin sticla murdară, reuşi să vadă câţiva roboţi care se rostogoleau în formaţie. Se mai auziră două explozii, de undeva din stânga lui. Dincolo de teren, un robot alunecă brusc trăgând într-un tufiş.

— În ce trag?

Sela veni lângă el şi şterse fereastra cu mâneca tunicii.

— Nu ştiu…

În ciuda frigului din cameră, lui Kai îi curgea transpiraţia pe gât. Îşi aduse aminte de cuvintele lui Rosie: *O armă nu trebuie să fie folosită decât în condiţii speciale. Doar atunci când vieţile noastre sunt în pericol.* În dreptul ferestrei de lângă el, Kamal se

albise de tot la faţă. Întorcând capul, Kai văzu expresiile agitate ale noilor camarazi. Numărase douăzeci şi doi în total – puţin mai multe fete decât băieţi; copii de mărimi, forme şi culori ale pielii diferite. Undeva în spatele mulţimii, un copil plângea încet.

— Cât timp o să fim blocaţi aici? şuieră Sela.

Dar nu aşteptară mult. La fel cum începuseră, împuşcăturile se opriră. Uşurat, Kai se întoarse cu faţa spre cameră. Ceilalţi copii deja se întorceau pe unde veniseră, graba lor fiind încetinită de spaţiul îngust dintre cele două uşi de la intrare.

Odată ieşit afară, Kai porni pe teren în căutarea Mamei sale. Împleticindu-se fără o direcţie anume, aproape că se împiedică de un băieţel care stătea în genunchi şi inspecta conţinutul unui rucsac albastru aprins. Pachete cu Pedia-Supp, tablete cu iod, antidot împotriva veninului, bandaje, un bidon şi o pelerină de plastic împăturită erau împrăştiate pe nisip.

— Bună, zise băiatul politicos, părul lui roşcat şi încurcat căzându-i peste ochi în timp ce se uita în sus la el. Eu sunt Álvaro. Mă bucur să te cunosc!

— Eu sunt Kai. Ia zi, de unde ai făcut rost de toate lucrurile astea?

— Delta le-a luat din clădirea de acolo, răspunse băiatul, arătând spre o structură albă, imensă, din capătul terenului.

Clădirea, rezervele – exact la fel ca depozitele din deşert care le satisfăcuseră nevoile, la fel ca baxurile de sticle cu apă care apăruseră ca prin magie pe marginea drumului în deşert, părea că cineva se pregătise pentru sosirea lor aici. Kai se uită în jur după urmele vreunui străin misterios. Dar nu văzu decât mulţimea de copii nerăbdători şi pe Mamele lor.

Într-un sfârşit, văzu dunga de un galben aprins de pe aripa lui Rosie. Stând lângă uşa mare a depozitului de provizii, îi înmână propriul lui rucsac. Se urcă pe

şenilele ei şi deschise trapa. Dar consola ei era întunecată, aerul din cocon deja mirosea a umezeală şi era rece. Abia zări sticlele goale aflate în suportul din spatele scaunului şi pătura mototolită pe care o lăsase pe jos.

— Rosie, s-a întâmplat ceva?

Din apropiere, se auzi un ţipăt sfâşietor.

— Mami?

Întorcându-se, o văzu pe Sela lovind cu piciorul în nisip, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Kamal, cu capul plecat, ţinea mâna pe flancul întunecat al Mamei sale.

— Kai, strigă Sela. Alpha şi-a închis coconul! Şi nu vrea să-mi spună de ce!

☆

În acea noapte, Kai îşi aranjă pătura pe podeaua rece din Clădirea 100. Toată după-amiaza făcuse cunoştinţă cu ceilalţi. Erau cu toţii confuzi şi speriaţi. Nu ştia nimeni de ce se aflau acolo, iar Mamele lor nu le dădeau niciun indiciu. Dar erau toţi împreună acum – entuziasmaţi, nerăbdători.

— Mâine, şopti Sela, o să ne găsim nişte camere ca lumea. Am urcat pe scările alea de la intrare. Sunt mai multe camere mici acolo sus. Şi o să gătim şi o cină bună.

Din celălalt colţ al camerei, se auzi vocea lui Zak.

— Mama mea a împuşcat o căprioară. Probabil a crezut că e un prădător, dar căprioarele astea sunt comestibile. Mâine, o să mergem la vânătoare! Gata cu Pedia-Supp...

Mormăind, băiatul se întoarse cu spatele, trăgând aşternuturile pe el, astfel încât nu i se mai vedea decât părul ţepos. Lângă Zak, prietena pe care o aşteptase, o fată brunetă pe care o chema Chloe, stătea şi se uita la tavan.

Kai îi urmă exemplul şi se aşeză şi el pe spate, pe lemnul tare. Îşi trase pătura peste umeri, simţind că i

se face dor de coconul strâmt al lui Rosie. Camera aceasta era prea mare – pereţii, tavanul, ferestrele... toate erau prea departe. Şi, deşi se bucura că-i găsise, sforăiturile camarazilor săi nu erau un înlocuitor prea bun pentru zumzetul liniştitor al procesoarelor Mamei sale.

— Rosie? se gândi el cât de puternic putu.

Dar nu primi niciun răspuns. Era tăcută – aşa cum fusese de când ajunseseră în locul acesta ciudat. Mâine. Poate că mâine Rosie avea să-şi revină cu adevărat. Se întoarse pe o parte, cu capul sprijinit de braţ.

☆

Misha mergea pe coridorul lung al spitalului, în căutarea calculatorului conectat la Los Alamos. În după-amiezile fierbinţi, atunci când soarele cocea recolta de porumb a Unchiului William, îşi făcuse un obicei din a se adăposti pe holul răcoros al centrului medical al Hopilor, studiind baza de date de învăţare a roboţilor.

Dar la jumătatea coridorului auzi nişte voci şi se opri. Înclină capul ca să audă mai bine. Erau Unchiul William şi... Bunica.

Urmă sunetul şi ajunse în camera specială, cea în care stătea James atunci când venea rar într-o vizită scurtă. Privi prin uşile de sticlă închise. Rick stătea pe un pat în centrul camerei. Faţa lui, proaspăt rasă, era mai palidă decât îşi amintea ea. William stătea în dreptul ferestrei mici, iar Bunica se aşezase pe un scaun din colţul îndepărtat al camerei, la fel ca în ziua în care murise Sara.

— Deci Mamele au părăsit deşertul. Cercetaşii le-au văzut luându-şi zborul, zise Rick pe o voce răguşită. Dar ştim cât de multe au ajuns, de fapt, la Presidio?

Din instinct, Misha se dădu într-o parte, ca să nu fie văzută. Îşi puse urechea în dreptul gurii de aerisire a

sistemului de filtrare a aerului, ca să desluşească ce spun.

— Va trebui să găsim o cale să-i vedem din aer, răspunse William. Am aflat cum putem folosi satelitul pentru supraveghere?

Rick oftă.

— Are capacităţi limitate în ceea ce priveşte supravegherea pe teritoriul SUA. Dumnezeu ştie cât am încercat să obţinem accesul la el – ar fi fost un mare avantaj în deşert. Dar cei de la Washington erau singurii care aveau acces. Urmă o pauză. Poate am putea folosi drona.

— Da, răspunse William. Dar a reuşit Mac să o repare?

— A zis că ar trebui să fie numai bună, se auzi vocea răguşită a lui Rick. A învelit-o în metamaterial de data aceasta, ca s-o ascundă de senzorii lor. Poate că acum nu vor mai trage în ea.

— Rick, spuse Bunica, trebuie să aflăm dacă Nova este acolo.

Rick îşi drese glasul.

— Rose a fost fascinată de povestea Novei, zise el. Dar faptul că i s-a părut o idee bună să includă personalitatea fiicei tale nu doar într-una, ci în două dintre Mame... Fiica ta trebuie să fi fost o femeie extraordinară.

— E trist că una dintre ele s-a prăbuşit... spuse William.

— Şi că nici nu am ştiut ce e cu ea atunci când am găsit-o, fu de acord Rick. Nu am făcut legătura între Alpha-B şi Nova până când nu a găsit Kendra acel fişier. Se pare că au folosit numărul escadronului Novei din forţele aeriene ca să creeze numele robotului ei.

— Trebuie să ne bucurăm de ce avem, zise Bunica. Această veste minunată, micuţa Misha este fiica Novei... Misha face parte din familia noastră, William!

Am simţit asta din momentul în care am văzut-o.

Misha simţea cum îi vâjâie sângele în urechi, aproape acoperind vocile de cealaltă parte a uşii. Nova? Ridică mâna şi prinse lănţişorul delicat de la gât, cu pandantivul în forma unei femei argintii cu aripi ca ale unei păsări. Bunica i-l dăduse chiar cu o zi în urmă. Spusese ceva despre faptul că fusese al fiicei ei, cineva care murise chiar înainte de Epidemie, cineva pe nume Nova... Acesta era motivul pentru care Bunica voise să i-l dea ei?

Începu să gândească febril. După întâlnirea ei secretă cu Mama de la Marile Scări, o tot bătuse pe Kendra la cap să-i dea mai multe informaţii. Mamele aveau nişte personalităţi, îi spusese Kendra, sau cel puţin coduri bazate pe personalităţile unor femei reale. Şi aceste femei reale erau mamele biologice ale copiilor pe care îi purtau. Dar adevăratele mame umane dispăruseră acum, muriseră pe vremea Epidemiei.

— Eşti sigură că mama mea biologică e moartă? întrebă Misha.

Kendra se înroşi toată.

— Da, draga mea. Mă tem că da.

— Cum o chema?

— Cum o chema? Ăă... nu ştim asta, Misha. Ştim doar care era emblema robotului ei – Alpha-B...

Acum, vocea lui William se auzi de dincolo de uşă:

— Deci cealaltă Nova, cea pe care o căutăm acum, se numeşte Alpha-C?

— Da, zise Bunica. S-ar putea ca Misha să aibă un frate sau o soră. Înţeleg de ce James nu vrea să-i spunem deocamdată, pentru că nu suntem siguri, dar poate când o să vă întoarceţi...

Pe hol, Misha simţi că i se înmoaie picioarele. Se lăsă jos lângă perete şi îşi cuprinse genunchii cu braţele, aşteptând cu sufletul la gură să afle mai multe.

— Şi Kai, zise William. Trebuie să-l găsim şi pe el.

Vocea lui se auzi mai tare şi Misha îşi imaginã că se îndepărtează de fereastră.

— Deci, care este planul?

— Nu ar trebui să aşteptăm prea mult, zise Rick. Edison a spus că pot să merg dacă trec cu bine peste noaptea asta. Inspiră adânc, după care tuşi puternic. Făcu o pauză scurtă, apoi continuă cu voce slabă. Mac poate să ne aducă drona mâine după-amiază. Dacă totul merge bine, putem pleca spre Presidio poimâine-dimineaţă.

Misha auzi paşi apropiindu-se de uşă. Se ridică în picioare, tremurând, şi o luă la goană pe hol, către laboratorul cu calculatoare. Presidio. Unde era asta? Trebuia neapărat să afle.

☆

Ascunsă în partea din spate a vehiculului lui Rick, ce semăna cu un dulap, Misha ţinea în braţe ghiozdanul cu lucrurile ei de rezervă – o pătură, o geacă subţire, un bidon, trei bucăţi de pâine făcută de Hopi. Cu aerul care se simţea închis în jurul ei şi picioarele înghesuite lângă peretele din spate, se ruga să aterizeze în curând. Nu ştiuse că avea să fie o călătorie atât de lungă...

În cele din urmă, simţi bufnetul roţilor. Îşi ţinu respiraţia. Uşa laterală a transportorului se deschise şi ceva hârşâi pe pământ, în apropiere de ascunzătoare.

Numără minutele de linişte care urmară şi crăpă uşor uşa, inspirând aerul mai proaspăt din cabină. Aproape imediat, auzi motorul dronei, foarte tare la început, apoi îndepărtându-se.

— OK, se auzi vocea lui Rick. Acolo e Clădirea 100.

Mai discutară puţin despre roboţi, despre nişte copii care se plimbau pe o plajă. Cei doi bărbaţi păreau mulţumiţi de succesul lor. Şi apoi...

— Uite-o! Alpha-C! strigă Unchiul William.

— Şi uite-l şi pe Kai, zise Rick, vocea tremurându-i. Pare bine.

Alpha-C. Misha zâmbi. Se furişă afară din ascunzătoare, simţind furnicături la picioare în timp ce-i trecea amorţeala. Luă un telefon prin satelit din spatele scaunului copilotului şi-l băgă în ghiozdan. Apoi se uită pe fereastra laterală să-şi dea seama unde se aflau.

Aterizaseră pe un fel de acoperiş. Îi văzu pe cei doi bărbaţi aplecaţi peste consola de control a dronei şi ieşi din transportor, ascunzându-se în spatele unui horn din apropiere. Acolo, ţinându-şi genunchii strânşi la piept, aşteptă ca ei să-şi termine treaba. Şi după ce plecară, lăsând-o singură, începu coborârea dificilă pe o scară lungă şi întortocheată de metal care ducea până jos.

☆

Kai o luă la fugă, încercând să ţină pasul cu Zak pe drumul care ocolea partea de nord a noii lor case. La dreapta, într-o vale periculoasă, se afla golful, cu apele lui tulburi spărgându-se de mal. La stânga, era o pantă care ducea în sus, acoperită cu vegetaţie rară.

După liniştea profundă din deşert, îi luase câteva zile să se deprindă cu tot zgomotul de aici. Nu ştia ce i se părea mai străin – pădurile dese cu pomii lor uriaşi, care trosneau în bătaia vântului, sau aceste stânci care împrejmuiau un ocean infinit. Dar cel puţin expediţia lor fusese un succes. Zak avea în ghiozdan veveriţe moarte. Şi ghiozdanul lui Kai era plin cu nişte păsări albe ciudate pe care Chloe reuşise să le nimerească de pe stinghiile unde stăteau cocoţate. În spatele lui venea şi Chloe, cu praştiile improvizate prinse de curea şi purtând pe umăr un ghiozdan plin cu pietre. Şi undeva în urma ei, Álvaro târa un sac plin de verdeţuri, nişte conuri maronii mari luate de pe o creangă căzută şi nişte fructe de pădure de toate formele şi mărimile.

Zak, liderul autodeclarat al acestei misiuni de vânătoare, era hotărât să scormonească tot promontoriul. Până acum, Kai nu considerase că ar fi fost nevoie să pună la îndoială autoritatea băiatului – deşi îşi dăduse seama destul de repede că Sela nu voia să aibă de-a face cu el; se părea că Zak era prea uşor de provocat în cazul în care cineva ar fi vrut să preia rolul de conducător.

Sub pod, drumul lor se intersectă cu o şosea pavată. Dar, în curând, în faţă apăru un gard înalt, care ducea până pe marginea falezei de pe partea cealaltă.

— Hai să ne uităm acolo, strigă Zak.

Ca de obicei, băiatul nu aşteptă să primească un răspuns. Ţinându-se de tufişurile înţepătoare care păreau să iasă din rădăcini în orice moment, Kai urcă după el la stânga şi apoi în sus pe digul înclinat. În vârf, trecu peste un perete scund de ciment şi ajunse la un drum pavat şi foarte lat.

În curând, stăteau toţi cu faţa spre pod. Deasupra lor, turnurile ruginii se înălţau spre cerul albastru deschis. În spatele lor, se aflau nişte porţi de metal încuiate, care ocupau jumătate din drum. Şi în faţa lor, blocând intrarea pe pod, era un zid impenetrabil de moloz – trunchiuri de copaci, resturi de metal şi o combinaţie de ceva ce arăta ca nişte bucăţi de maşini.

Kai scoase vechiul binoclu din rucsac. Rosie oprise curentul de la ecranul trapei. Dar cu ajutorul lui Álvaro, băieţelul care părea că ştie totul despre calculatoare, scosese tableta din consola ei şi învăţase cum să găsească singur informaţii în baza de date. Găsise cu uşurinţă locul în care trăiau acum – în apropiere de vechiul oraş San Francisco, pe Coasta de Vest a Statelor Unite. Aveau destulă apă, destul de mult vânat şi legume. Avea logică de ce îi aduseseră Mamele lor aici – departe de secetă, departe de nisipul care ameninţa să-i sufoce. Şi îi aduseseră pe toţi

împreună.

Dar era ceva în neregulă. Mamele lor se schimbaseră. Rămăseseră tăcute. Şi, judecând după comportamentul lor, părea că exista o ameninţare în jur, una care le făcea să fie tot timpul în alertă.

Uitându-se prin binoclu, abia reuşi să vadă bariera înaltă – ale cărei metereze cu sârmă ghimpată se întindeau pe întreaga lungime a drumului, la est de cupola albă din depărtare. Potrivit lui Zak, acest gard din partea de est cotea la stânga, pentru a ocoli o zonă împădurită. Spre vest, se curba din nou de-a lungul coastei, flancând partea spre mare, unde era drumul pe care se aflau ei acum. Kai stabilise că terenul împrejmuit de acest gard trebuie să fi aparţinut unei foste baze militare, numită Presidio. Dar pe hărţile din baza de date a lui Rosie nu găsise nimic care să arate ca un gard; probabil că fusese construit mai târziu. Când ajunseseră aici, mai găsiseră câteva deschideri de-a lungul său. Dar Mamele baricadaseră atât toate porţile de pe partea estică a Presidio, cât şi capătul de aici al podului maiestuos care se întindea peste strâmtoarea Golden Gate.

Făcu un semn spre barieră.

— De ce avem nevoie de asta până la urmă?

— Ştii la fel de bine ca mine, răspunse Zak. Avem nevoie de protecţie. Inamicul s-ar putea să fie acolo.

— Ascultă, zise Kai, surprins de enervarea din vocea lui, întorcându-se către băiat. Pot să văd pe pod. Pot să văd până pe partea cealaltă, de-a lungul coastei. Nu e nimeni acolo. Nu înţeleg care e faza cu inamicii ăştia.

— Sunt acolo undeva. Doar că se ascund foarte bine, replică Zak. Aşa cum au făcut şi în deşert.

Kai îşi strânse pumnii de frustrare.

— Uite ce e. Tu susţii că ai văzut pe cineva în deşert. Dar eu nu am văzut niciodată. Şi nici Sela. Şi ea a fost peste tot.

— Vrei să spui că mint?

Băiatul îşi aruncă ghiozdanul, înălţându-şi gâtul gros şi umerii. Lângă el, Chloe îl prinse de braţ, încercând să-l calmeze.

Kai se uită fix la băiat.

— Tu ai văzut ce ai văzut. Şi Chloe la fel. Dar dacă e cineva acolo, nu pot fi prea mulţi. Am cercetat. Nu am găsit nimic mai ameninţător decât nişte câini sălbatici. Rosie se poate ocupa de ăştia fără probleme.

— Deci *tu* ce crezi că se petrece?

Zak stătea cu mâinile în şolduri şi cu buzele strânse.

— Cred... cred că este ceva în neregulă cu Mamele noastre.

— Cum ar fi?

— Ştii la ce mă refer, felul în care s-au închis când am ajuns aici? Cum de atunci au fost altfel? Au închis coconii. Au început să tragă în orice le apare în cale. Şi au mai construit şi baricadele astea... Exasperat, Kai arătă spre zidul de gunoaie. Nu au fost niciodată aşa când am fost în deşert. Cel puţin Rosie nu a fost aşa. Acum nu mai vorbeşte deloc cu mine. Nici măcar nu am văzut-o azi...

— Eu am o teorie, interveni Álvaro, vocea lui abia auzindu-se în bătaia vântului.

— Şi care ar fi aia? întrebă Zak.

— Este posibil ca Mamele noastre să fi fost reprogramate...

— Reprogramate? întrebă Kai.

— Întotdeauna mi-am iubit Mama, zise Álvaro. Dar în acelaşi timp, creierul ei nu este la fel ca al meu, ştiu asta. Creierul ei este un calculator, şi calculatoarele pot fi programate. E posibil ca cineva să fi preluat controlul asupra Mamelor noastre. Cineva le-a reprogramat să ne aducă aici. Şi să ne ţină aici.

— Eu nu cred asta, îl contrazise Zak. Gamma e prea puternică. Dacă cineva ar încerca s-o schimbe, ar

riposta.

Kai privi creasta din depărtare. Cineva care s-o controleze pe Rosie? Nici el nu credea asta. Nu putea să creadă asta.

☆

Într-o parcare mare şi asfaltată, unde se afla un semn cu „VA Centru Medical“, Misha verifică harta prin satelit. Era la vreo doi kilometri jumătate de Presidio. Ca să ajungă acolo, trebuia să urmeze un drum numit El Camino Del Mar. Acesta avea s-o ducă la Lincoln Boulevard, strada principală care ducea direct la Presidio, dinspre sud.

Privi tot timpul drept înainte, ignorând maşinile şi ferestrele goale care dădeau spre stradă. Nu mai fusese niciodată într-un astfel de loc, un oraş plin de clădiri multicolore înghesuite una în alta – toate cu porţi, toate cu numere. Ştia că nu are de ce să-i fie frică: Mami şi Tati erau din California, aşa îi spuseseră cândva. Fusese un loc minunat, dar acum nu mai rămăsese nimeni. Cu toate acestea, tresărea la fiecare zgomot, clinchetul metalic al unui semn de circulaţie lovindu-se de suportul său în bătaia vântului, croncănitul unei păsări mari şi negre, care stătea sus pe un acoperiş.

Grăbi pasul. Era acolo, chiar în faţă. Dar când ajunsese, în cele din urmă, la semnul pe care scria Lincoln Boulevard, văzuse că drumul era blocat de un gard înalt de plasă, cu sârmă ghimpată în partea de sus. Ştia ce durere provoca acea sârmă, era aceeaşi chestie neplăcută cu care William ţinea oile să nu fugă, dar şi coioţii la distanţă. Gardul nu doar că bloca drumul; se întindea şi-n vest, şi-n est şi nu putea să vadă unde se termina.

O luă spre vest, căutând ceea ce harta îi spunea că era California Coastal Trail. Şi, deşi fusese bătută de vânt şi de vreme, poteca încă exista, neîntreruptă de-a

lungul coastei, pe lângă gardul înalt. Urcând spre nord, începuse să calce pe nisip dens. La stânga, valurile oceanului se loveau de o plajă lată, spărgându-se într-o spumă albă. O ceaţă ciudată şi nefamiliară îi umezea părul. Tremura. Nu-şi putea imagina un loc mai diferit de platouri decât acesta.

Poteca se îndepărta de plajă şi o lua în sus printr-o dumbravă. În curând, ajunse iar în dreptul Lincoln Boulevard. Era chiar acolo. Dar gardul înalt, care însoţea drumul, încă îi mai bloca intrarea. Nu exista nicio poartă, niciun loc prin care să treacă în partea cealaltă?

Apoi o văzu. Într-un loc în care poteca fusese lovită de ploi, se formase o mică groapă sub gard. Găsi o ramură groasă. Folosind-o pe post de sapă, scoase frunzele şi râcâi în groapă până o lărgi suficient cât să se strecoare pe acolo.

Mai întâi îşi împinse ghiozdanul, apoi se târî pe burtă, cu capul înainte, unduindu-se ca un şarpe ca să treacă de partea cealaltă. Se ridică în picioare şi se scutură de praf pe haine şi pe braţe. De undeva de sus auzi un sunet ciudat, ca un bâzâit, ceva care suna ca nişte păsări colibri imense aflate la vânătoare, în vârfurile copacilor. Erau Mamele – era convinsă de asta. Era aproape de ele. Potrivit hărţii ei, strada avea să facă la dreapta la un moment dat. Dacă se ţinea de ea, trebuia să se întâlnească cu cineva până la urmă.

Şi, bineînţeles, în faţă, bulevardul vira la dreapta şi dădea într-o altă stradă, mult mai lată... şi auzi ceva – nişte voci purtate de vânt. Băgă telefonul la loc în ghiozdan, urcă pe un terasament şi ajunse la stradă. Acolo, îşi făcu singură curaj să se apropie, exersând în gând discursul pe care-l pregătise.

☆

Întorcându-se cu spatele la pod, Kai zări ceva, pe cineva, venind pe strada din spatele porţilor de metal.

— Cine e acolo? întrebă el.

Priviră cu toţii o siluetă subţire şi întunecată apropiindu-se de ei. Arăta ca o fată pe care Kai nu o mai văzuse înainte. Îşi croi cu grijă drum printre porţi. Aranjându-şi ghiozdanul pe umeri, se apropie de ei, la început timidă, apoi cu hotărâre.

— Slavă cerului, răsuflă ea, oprindu-se în faţa lor. Sunteţi aici! Mama mi-a spus că veţi fi aici. Dar nu am crezut-o.

Părul închis la culoare şi lung al fetei era dat pe spate într-o coadă împletită larg şi prinsă cu o sfoară. În ciuda frigului, era desculţă. Nu purta decât o rochie care arăta ca un sac, strânsă la mijloc cu o curea din mărgele colorate. Avea nişte colanţi negri care-i ajungeau până la glezne. Ochii ei de un verde superb îi analizau cu atenţie.

— Bună? spuse Zak, dându-se un pas înapoi.

Kai rămase împietrit. Cine era ea?

— Eu sunt Misha, spuse fetiţa.

Unul câte unul, dădură mâna cu ea. Braţele ei fine şi bronzate erau slăbuţe. Dar strânsoarea mâinii era puternică.

— Cum... cum ai ajuns aici înăuntru? o întrebă Chloe.

— Aici înăuntru? Nu suntem afară? se miră fata.

— Se referă înăuntrul gardului, zise Kai.

— Gardul?

— Este un gard care înconjoară tot locul acesta, explică Álvaro răbdător. Nu a putut să treacă niciunul dintre noi de el. Dar iată-te pe tine aici...

— Nu ştiu la ce vă referiţi...

Şi fata începu să plângă.

— Care e problema? o întrebă Kai, făcând un pas înainte ca s-o atingă pe braţ. Ce s-a întâmplat?

— A dispărut, zise ea în hohote. Mama mea m-a *părăsit* aici!

☆

Într-o cameră spaţioasă pe care el o numea „sala de mese“, Kai o pofti pe Misha să se aşeze pe un scaun.

— Ne-am gândit că în camera asta se mănâncă, explică el. Este exact lângă ceea ce înainte era o bucătărie, şi putem să ţinem mâncare pe rafturile acestea.

În timp ce-i arăta camera îngustă, mai mulţi copii intrară pe uşă. Mai întâi cei pe care îi întâlnise Misha: băiatul robust cu părul de culoarea nisipului pe care-l chema Zak, fata înaltă şi brunetă pe care o chema Chloe şi băiatul scund şi roşcat pe care-l chema Álvaro. În spatele lor veneau şi alţii.

— El e Hiro, spuse Kai, arătând spre un băiat îndesat, cu ochii migdalaţi. Se pricepe la gătit. Şi ea e Clara, adăugă el, dând din cap spre o fată slăbuţă cu pielea închisă la culoare care venise înarmată cu o găleată şi o lopată mică. Ea o să se ocupe de grădină.

Dar privirea Mishei era fixată asupra fetei cu păr şaten şi cu zâmbet prietenos care se trântise lângă ea, punându-şi coatele pe masă.

— Misha, ea e Sela, zise Kai.

— Ce lănţişor drăguţ ai, spuse Sela.

Misha duse mâna la gât, trecându-şi degetele peste lănţişorul argintiu pe care i-l dăduse Bunica.

— Şi eu am unul, albastru. Dar nu e nici pe departe la fel de frumos ca al tău, spuse Sela. Al tău arată ca Mamele noastre.

Misha se uită în ochii căprui şi iscoditori ai fetei.

— Aşa m-am gândit şi eu, murmură ea.

— Kai mi-a spus că Mama ta te-a *părăsit?* întrebă Sela. Pur şi simplu, a zburat?

— Era ceva în neregulă cu ea. Dar cel puţin m-a adus aici.

Misha privi emoţionată spre celălalt capăt al mesei. Acolo, Zak stătea cu braţele încrucişate şi se uita urât la ea. Chloe, cu părul lucios acoperindu-i faţa, ţinea o

mână pe umărul lui ca să-l calmeze. Şi, dintr-odată, Misha îşi aduse aminte. Defileul. Fata brunetă. O mai văzuse pe Chloe înainte. În minte îl auzi pe Unchiul William spunând: *...trebuie să înţelegem. Mamele Spirite nu fac altceva decât să-şi protejeze copiii. Ele nu au de unde să ştie că nu vrem să le facem rău.* Ştia că e şi ea una dintre aceşti copii. Dar mai era ceva în plus, era un pod între lumea lor şi lumea exterioară pe care s-ar putea să le fie greu s-o accepte.

— Wow, zise Kai. Mama ta te-a părăsit... Şi eu care credeam că *nouă* ne-a mers prost.

— Prost? Dar am crezut că sunteţi în siguranţă...

— *Suntem* în siguranţă, afirmă Sela. Dar nu putem să plecăm de aici. Nu putem să trecem dincolo de gardul acela groaznic. Suntem blocaţi. Înainte, Mama îmi spunea că cel mai frumos lucru pe care-l poate face cineva este să zboare. Acum, nici măcar nu mă mai lasă să stau în coconul meu...

Misha simţi o senzaţie neplăcută în stomac.

— Dar de ce sunteţi „blocaţi“? De ce nu puteţi, pur şi simplu, să plecaţi?

— Mamele noastre ne-au blocat aici. Zak crede că ne apără de un inamic din afară, a explicat Kai. *Tu* ce crezi? *Tu* ai văzut ceva acolo afară?

— Nu... Nimic de genul ăsta...

— Vedeţi?

Kai se întoarse spre Zak şi Chloe.

Chloe făcu un pas înainte, aruncându-i lui Kai o privire batjocoritoare.

— Noi am văzut pe cineva în deşert, insistă ea. Călătoreau în camionete. S-au întors cu o maşinărie zburătoare cu elice. Mama a tras în ei, dar au reuşit să scape. Meg a văzut şi ea ceva. Nu-i aşa, Meg?

— Nu sunt sigură... Fetiţa cu păr blond şi ondulat care se aşezase lângă Sela vorbi cu o voce moale. Era întuneric. Am crezut că văd nişte lumini... Şi am auzit

ceva... un huruit.

— Biata Meg a fost singură în tot acel timp, interveni Sela, punând un braţ pe umerii fetei sfioase. Dar e OK. Suntem împreună acum.

Lângă ea, Meg se holba în poală.

— Înţeleg, zise Misha. Şi eu am fost singură. Dar acum...

Surprinzător, simţi lacrimi în ochi. *Era* minunat să-i întâlnească. Dar începea deja să-şi dea seama cât de puţine ştia despre ei.

— Cina nu e gata încă... Dar am găsit dormitoare la etajul al doilea, o anunţă Kai. Au mai rămas destule. Poţi să-ţi alegi şi tu unul dacă vrei.

Misha se ridică în picioare tremurând. Fusese o zi lungă – drumeţia, nesiguranţa şi, în cele din urmă, descoperirea. Avea multe lucruri la care să se gândească. Îşi puse ghiozdanul în spate şi îi urmă pe Kai şi pe Sela pe scările întunecate.

Zări o cameră în colţul din faţă şi se opri în dreptul ei.

— E bine aici, spuse ea.

— Eşti sigură că e suficient de mare? o întrebă Sela. Eu şi Meg avem o grămadă de spaţiu la noi în cameră...

— Aa, nu! zise Misha, după care privi în jos. Sunt obişnuită să dorm singură, presupun.

— Dar nu şi fără Mama ta, zise Sela. E greu la început.

Urmă o tăcere stânjenitoare înainte ca cei doi să se întoarcă să plece.

— Ne vedem mai târziu atunci, spuse Kai. Sunt nişte provizii în magazia de pe teren, în caz că ai nevoie de ceva.

Camera era cam cât una dintre spălătoriile de la Los Alamos. Dar avea o fereastră şi suficient spaţiu de dormit. Misha îşi scoase pătura din ghiozdan.

Învelindu-se, îşi aminti de confortul din *kiva* Bunicii, de cântecul ei. În timp ce se sprijinea de perete, duse mâna la lănţişorul de argint. Acum era o parte din ea – uitase că îl avea. Şopti numele copiilor pe care îi întâlnise, imaginându-şi chipul fiecăruia. Zak. Chloe. Kai... William îi rostise numele cu două zile în urmă. Rick îl repetase azi-dimineaţă pe acoperiş. De unde îl ştiau pe Kai?

Verifică din nou telefonul. Niciun apel. După câte ştiau Unchiul William şi Mătuşa Loretta, acum era plecată cu cortul cu Bert şi Honovi. Dacă totul mergea bine, nu aveau să descopere că plecase decât abia mâine după prânz. Fusese sigură că până atunci avea să primească nişte veşti bune. Dar acum se cam îndoia de asta.

Închise ochii şi se forţă să se concentreze. Pornise într-o misiune: trebuia să-şi găsească fratele sau sora. Şi încă ceva. Se imagină pe ea ca fiind mesagerul, cea care avea să aducă Spiritele Argintii ale Bunicii înapoi pe platouri. Dar cum? Dacă profeţia Bunicului urma să se adeverească, atunci Mamele ar trebui să plece de aici. Dar Sela spusese că nu mai puteau călători în coconi. Poate că asta însemna că Mamele trebuiau să plece singure... Dar cum puteau să-şi lase copiii dacă asta presupunea că-şi abandonau datoria de a-i proteja de „inamicul“ misterios care îi pândea de dincolo de gard? Pentru ca profeţia să se adeverească, trebuia să li se întâmple ceva copiilor? Se cutremură.

Uşa se deschise uşor.

— Misha? Sunt eu, Kai. Pot să intru?

Fata tresări.

— Da, bine...

— M-am gândit că ţi-e foame.

Kai păşi în cameră, ducând un castronel cu ceva ce mirosea puţin ca dafinul din Los Alamos.

— Este tocăniţă de veveriţă, pregătită de Hiro, spuse

el. Mie îmi place mult. Dar trebuie să te avertizez că nu e pe gustul tuturor.

Misha băgă lingura pe care i-o dăduse Kai în castron, apoi o duse la gură. Avea un gust amar, de vânat. Dar era destul de bună.

Kai zâmbi.

— Nu e cel mai bun lucru pe care-l facem. Peştele Selei este cel mai bun.

— Peşte? De unde face rost de el?

— De pe dig. A învăţat cum să-l prindă din baza de date a Alphei.

— A cui?

— A Alphei-C. Mama ei.

Misha se holbă la el. Alpha-C... Se gândi la Sela, fata cu păr şaten şi drept – la fel ca al ei. Ochii Selei, la fel ca ai Bunicii. Avea nasul lat şi bărbia rotunjită, la fel ca Unchiul William.

— Cum o chema pe Mama ta? întrebă Kai.

— Hm...?

— Pe Mama mea o cheamă Rho-Z. Dar eu îi spun Rosie. Pe a ta cum o chema?

— Ăă...

Misha simţi cum se înroşeşte. Nu se putea gândi decât la numele Selei. Dar apoi îşi aduse aminte.

— Alpha-B...

— Alpha-B? Aproape la fel ca al Selei!

— Cred că da, zise Misha, zâmbind timidă.

Kai se uită în jos la mâini, frecând o zgârietură de pe degetul mare.

— Voiam să-ţi zic ceva. În legătură cu Mama ta? Să nu-ţi faci griji. O să se întoarcă.

Misha îl privi cu atenţie.

— De ce crezi asta?

— Odată, când eram mic, Rosie a plecat să fugărească un coiot. Am fost foarte speriat. Dar s-a întors. Mereu se întorc. Kai privi pe fereastră, uşor

încruntat. Mamele noastre... orice s-ar întâmpla, ele trebuie să ne protejeze.

Misha se uită la el. Îşi făcea griji pentru ceva.

— Kai, nu sunt sigură că Mama mea se va întoarce...

Kai o privi în ochi.

— Dar... trebuie! zise el, puţin prea tare. Se îmbujoră şi se concentră din nou asupra degetului rănit. Păi... vom vedea. Oricum, acum ne ai pe noi.

— Da, vă am pe voi.

Misha zâmbi uşor. Dar sămânţa nedorită a îndoielii începuse să prindă rădăcini în mintea ei. Kendra chemase aici Mamele şi copiii pentru a-i salva. Dar se schimbase ceva de când ajunseseră – ceva ce-i neliniştea pe toţi.

☆

Stând pe veranda din faţă a Clădirii 100, în ceaţa dimineţii, Misha o privi pe Sela dispărând într-o clădire mare şi albă din partea cealaltă a terenului. Făcându-şi curaj, trecu de cei doi roboţi staţionaţi la baza scărilor şi îşi croi drum prin iarba înaltă.

Când se apropie de clădire, auzi un trosnet de undeva de la peretele din spate.

— Au!

Ceva ce arăta ca o bâtă veche de baseball zbură prin aer şi ateriză la picioarele ei. Fu urmată de o minge de piele.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva...

Misha simţi căldura bine-venită a sentimentului de familie.

— Sela? strigă ea. Tu eşti?

— Cine e acolo?

— Misha. Ce cauţi?

— Chloe a zis că a văzut o motocicletă pe aici, dar e atât de întuneric încât nu văd nimic!

— Uite.

Aplecându-se, Misha scoase un băţ cu lumină solară

dintr-o cutie de lângă uşă. Îl întinse în întuneric şi o mână subţire îl luă.

— Mersi!

Sela aprinse băţul şi pereţii întunecaţi ai magaziei se luminară, dând la iveală puzderia de pânze de păianjen.

— Eu am avut o motocicletă de teren în deşert. Dar a trebuit s-o lăsăm în urmă. Nu se potrivea în suport... Aa!

Ceea ce semăna cu o roată mare, apoi o pedală ieşiră la iveală din umbră în timp ce lumina trecea peste colţul cel mai îndepărtat al magaziei.

— Seamănă mai mult cu o bicicletă electrică veche, zise ea, trăgând-o s-o aducă la lumină. Dar tot e mai bine decât nimic.

— Ce ai de gând să faci cu ea?

Sela se întoarse spre Misha, confuză.

— Să merg, bineînţeles!

— Am vrut să spun, unde o să te duci?

Pentru o clipă, Sela păru că nu mai ştie ce să zică.

— Zona asta nu este atât de mare. Dar este suficient de mare. Sunt sigură că sunt locuri pe care nu le-am văzut. Iar Kai repară o barcă pe care am găsit-o lângă gardul de est. Mâine o să mergem în golf.

Misha încercă să se controleze. Trebuia să profite de momentul acesta, chiar dacă numai pentru reacţia surorii ei.

— Sela, chiar vrei să treci dincolo de gard? întrebă ea.

Faţa Selei se întunecă.

— Ştiu că Mamele noastre nu vor să facem asta. Dar locul acesta... pare o închisoare.

— O închisoare?

— O închisoare mare şi frumoasă, cu tot ce ţi-ai putea dori, se încruntă Sela. Dar nu cu tot ce ai nevoie.

— Cred că... se aventură Misha, trebuie să ne testăm

limitele.

— Să le testăm?

— Să le depăşim un pic. Cel puţin să aflăm de ce nu putem pleca.

Sela se uită la ea.

— Crezi că eu nu am întrebat-o asta pe Mama în fiecare zi de când am ajuns aici? Dar nu primesc niciun răspuns.

— Nu?

Sela îşi dădu părul din ochi şi Misha se înroşi.

— De parcă lucrurile nu stăteau şi-aşa destul de prost, Alpha nici măcar nu mai vorbeşte cu mine.

— Am observat că sunt toate foarte tăcute, zise Misha.

— Mă refer, în mintea mea. Nu mai e aici cu mine.

— Aa...

Sela se încruntă în timp ce privi în jur.

— Nici măcar nu ştiu unde e acum. Mama ta a făcut şi ea asta... Înainte să te părăsească? Nu a mai vorbit cu tine?

Misha îşi frământă mâinile, încercând să se gândească la cel mai bun răspuns pe care l-ar putea da. Nu avea habar despre ce vorbea Sela.

— Nu, decise ea să răspundă. Nu, a vorbit cu mine până în ultimul moment. Probabil că aici e vorba despre altceva...

Sela păru uşurată.

— Álvaro crede că s-ar putea să fie doar ceva temporar, ceva ce Mamele noastre vor putea să repare. Sprijini motocicleta de uşă şi se întoarse spre Misha. Dar chiar dacă vor începe să vorbească din nou, se pare că tot suntem blocaţi.

Misha înghiţi adunându-şi curajul.

— Dacă vreţi să plecaţi din Presidio – ştiu eu o cale, cred. În apropiere de... locul în care m-a lăsat Mama mea. Am văzut un fel de groapă sub gard.

Sela o privi întrebătoare.

— O groapă?

— Ca şi cum pământul s-ar fi surpat în locul acela. Cred că e suficient de mare să încercăm să ieşim pe sub ea...

Sela se încruntă pentru o clipă. Dar apoi zâmbi larg.

— Bine. N-avem nimic de pierdut dacă mergem să aruncăm o privire.

Duseră motocicleta la o staţie de încărcare aflată în dreptul uşii din spate a Clădirii 100. Apoi Misha o conduse pe un drum pavat, spre locul de lângă Lincoln Boulevard unde găsise spaţiul gol pe sub gard. Sela avea dreptate – chiar era frumos aici, vârfurile pomilor foşneau în bătaia vântului rece, păsărelele colorate se fugăreau una pe cealaltă printre ramurile lor. Iar sora ei mergea ţopăind alături.

— Deci, ce e dincolo de această gaură în gard? întrebă Sela.

— E o cărare. Cred că duce în sud şi apoi în oraş.

Sela făcu ochii mari.

— În oraş?

— Nu vrei să mergi?

Sela zâmbi.

— Sigur că vreau. Putem merge puţin. Apoi, dacă nu vedem nimic rău acolo, sau chiar şi dacă vedem, ne putem întoarce şi le povestim şi celorlalţi.

Misha încuviinţă.

— E un plan bun.

Nu era deloc sigură că avea vreun plan. Nu voia decât să-şi scoată sora din Presidio şi să-i arate că era în siguranţă afară. Nu era prea mult, dar însemna un început. Toată noaptea visase că o va aduce pe sora ei acasă, că-i va arăta platourile. Aceasta avea să fie doar prima lor aventură.

Zări groapa de sub gard şi se opri.

— Merg eu prima, se oferi ea, curăţând nişte pământ

din groapă şi strecurându-se pe sub gard cu picioarele înainte. Se răsuci şi ieşi pe potecă. Fusese mai uşor să iasă decât îi fusese să intre.

Uitându-se în stânga şi-n dreapta, Sela se aşează pe margine. Îşi puse palmele pe pământ, într-o parte şi-ntralta, şi îşi îndreptă picioarele, pregătindu-se să se împingă pe sub gard. Dar, dintr-odată, se auzi un zgomot puternic din cer. Pământul se cutremură când Alpha-C ateriză pe şosea şi, în acel moment, Misha îşi aduse aminte de Mama lui Chloe, cea pe care o întâlnise în deşert. Cu o viteză surprinzătoare, Alpha-C o luă pe Sela de subraţ, o ridică în sus şi o aşează iar pe asfalt.

— Au! ţipă Sela, frecându-şi umerii cu ambele mâini. Mama! strigă ea. Nu trebuia să mă răneşti! Puteai *să-mi spui* doar dacă nu voiai să... începu ea să plângă, lacrimile curgându-i şiroaie pe faţă.

Misha se strecură iar pe sub gard, fugi spre Sela şi o îmbrăţişă.

— Îmi pare atât de rău, murmură ea. Îşi băgă nasul în gâtul Selei, vrând atât de tare să-i spună că aveau aceeaşi mamă, vrând să-i spună că totul avea să fie bine.

Dar Sela se trase din îmbrăţişare şi se întoarse spre Mama ei.

— De ce nu vrei *să vorbeşti* cu mine? plânse ea. De ce nu vrei să mă asculţi?

☆

Cele două fete merseră încet şi în linişte înapoi spre Clădirea 100, cu Alpha-C rostogolindu-se zgomotos în urma lor. Când ajunseră pe verandă, Sela se întoarse cu faţa spre ea.

— Mi-aş dori să fiu ca tine, spuse ea. Mi-aş dori să nu am Mamă.

Misha se uită la ea.

— Nu spune asta! zise ea. Ştii că nu asta vrei...

Dar Sela nu-i răspunse şi se uită la Mama ei.

Misha intră singură în clădire şi urcă la etaj. Când se apropie de camera ei, auzi un bâzâit persistent, care venea de undeva de sub pătură – telefonul prin satelit. Se sperie. O luă la fugă şi închise uşa în urma ei. Duse repede telefonul la ureche şi răspunse.

— Alo? şopti ea.

— Misha! Era Unchiul William. Slavă cerului! Unde Dumnezeului eşti? Am identificat locaţia telefonului la Presidio, dar...

Misha se uită prin camera luminată doar de razele firave de soare ce treceau prin fereastra murdară. Era pierdută. Nu avea habar cum ar putea scoate copiii de acolo, darămite să aducă Spiritele Argintii acasă. În acel moment, îşi dădu seama că, de fapt, nu ştie nimic despre ele.

— Îmi pare rău, zise ea. V-am auzit vorbind la spital. M-am ascuns în transportor. Eram sigură că pot să ajut. Dar acum... nu mai sunt atât de sigură.

☆

— A dispărut? Vrei să spui că Misha este *la Presidio?*

În spitalul Hopi, James se lăsă greu pe scăunelul Bunicii, aproape răsturnându-l. Lângă el, Mac scoase un fluierat prelung şi jos. William stătea lângă uşă, observând conversaţia de la distanţă.

Şezând în fund pe patul din centrul camerei, Rick luă o cârpă albă curată de pe noptieră şi o aşeză în dreptul gurii.

— S-a strecurat. Nu am văzut-o...

James scoase un oftat. Îi era greu să se uite la Rick, cu pielea lui galbenă, braţele lui, cândva musculoase, acum lipsite de vlagă, şi să stea supărat pe el. Se lăsă iar în scaun, aducându-şi aminte de vocea moale a tatălui său: *Orice copil are dreptul să ştie de unde vine.*

Probabil că nu era vina lui Rick, şi nici a lui William. Probabil că istoria se repeta. La fel cum propriul său

tată greşise faţă de el, şi el, la rândul său, greşise faţă de Misha. Ea avusese nevoie de cineva care să o ghideze. Avusese nevoie de cineva de care să se simtă legată. În urma eforturilor ei de a-şi găsi propria identitate, fără niciun ajutor din partea lui, pornise în căutare de una singură, cu mintea plină de visuri.

Îşi lăsă faţa în mâini şi se frecă la ochi cu buricele degetelor.

— A aflat? De faptul că e Hopi? Că are un frate sau o soră...

— Ne-a auzit vorbind, bolborosi Rick. Mai întâi aici. Apoi când am lansat drona.

— Ar fi o spioană grozavă, remarcă Mac.

James se strâmbă. Misha nu avea decât unsprezece ani. La vârsta asta, el mergea la şcoală şi juca baseball cu prietenii lui, îndopându-se cu orezul şi lintea făcute de mama sa. Deşi părinţii săi nu fuseseră niciodată complet sinceri cu el, cel puţin îi oferiseră un anumit nivel de stabilitate, făcuseră în aşa fel încât să simtă că aparţinea unui loc.

— Trebuie să o aducem înapoi, zise el.

— A spus că e o deschidere pe sub gard, de-a lungul Coastal Trail. I-am spus că pot s-o iau eu dacă reuşeşte să se întoarcă pe unde a venit, se oferi William.

— Misha o să fie bine, se căzni Rick să vorbească. E un copil inteligent. Se chinui să se uite în sus, în ochii lui James. Şi abia atunci James observă lacrimile care îi udau chipul. Ţi-a spus William? Misha l-a întâlnit pe ful meu. Mi-am dorit atât de mult să-l văd. Măcar o dată, de aproape. Vreau să-l ating, să-i spun cât de mult...

Rick se opri dintr-odată, cuprins de o tuse slabă. Un firicel de sânge îi curse din gură pe hainele de spital pătate. Şi James îşi dădu seama: Rick nu va avea niciodată ceea ce a avut el – un timp, oricât de scurt, petrecut alături de persoana iubită, împreună cu copilul lor. Şi-o imagină pe Misha, fetiţa care-i amintea

atât de mult de Sara. Încă îl durea. Părul ei lung, şaten, care mirosea a rădăcină de yucca, pielea ei mirosind a pământean şi a viaţă. Trebuise mereu să stea în jeturi de aer filtrat timp de câteva minute, să facă duş şi să se schimbe în nişte costume rigide de plastic doar ca să petreacă timp alături de el. Dar ea rămăsese singurul lucru adevărat din viaţa lui, singura lui legătură cu lumea exterioară.

— O să merg eu, anunţă el.

William puse o mână pe umărul lui James.

— Nu, tu vei rămâne aici. Trebuie să te ocupi de producerea antidotului. Şi, pe lângă asta, e vina mea. O să mă ocup eu.

— Vin şi eu, zise Mac. Şi luăm şi drona. Pentru orice eventualitate.

☆

Înfruntând vântul rece de la mal şi trăgându-şi gulerul gecii mai bine în jurul gâtului, Kai se îndreptă spre golf. Făcu stânga de-a lungul plajei şi ocoli o mlaştină lată. În faţă, o vedea pe Sela care ajunsese deja la locul ei de pe vechiul dig.

Cu nişte sfoară din nailon, o cutie de cârlige şi trei beţe pe care le găsise într-o magazie sub dig, Sela începuse să pescuiască. Deşi nu-i păsase niciodată de micile prăzi pe care le prindeau în deşert şi deşi abia dacă mânca din peştele prins aici, îi plăcea activitatea în sine, recompensa de a-i hrăni pe ceilalţi. Învăţase repede cum să pescuiască de pe pod. Dar azi avea să fie diferit. Recuperaseră o barcă verde mică, ce plutise în derivă din portul de agrement aflat dincolo de gard. Iar azi, barca era pregătită, prinsă bine cu o frânghie lungă şi solidă de balustrada ruginită de metal de pe dig.

— Ţi-ai luat echipamentul? strigă Kai.

— E deja la bord, răspunse Sela. Se strecură printre două balustrade de protecţie şi coborî pe scara scurtă

de frânghii ce ducea la barcă. Haide, să mergem înainte ca soarele să fie sus pe cer. Prinzi mai bine peştii dacă nu te pot vedea.

Barca se clătină când Kai urcă. Când o verificase ieri după-amiază în apa mică să nu aibă vreo spărtură, i se păruse o idee excelentă. Dar acum, când barca se clătina incontrolabil pe valurile mari de lângă dig, începuse să se îndoiască. Trase aer adânc în piept, aducându-şi aminte de mustrarea Selei. Nu vor ajunge nicăieri dacă le e prea frică să încerce lucruri noi.

Sela desprinse barca şi luă o vâslă de pe fundul ei. Bine, nu era chiar o vâslă – era doar o bucată de lemn în formă de lopată. Vâsli cu entuziasm ca să se îndepărteze de dig, aşteptând valurile care ameninţau să-i împingă înapoi spre ţărm. Fără nicio vâslă, Kai nu putea face nimic altceva decât să stea acolo, ţinându-se de marginile bărcii şi încercând să-şi liniştească stomacul.

Cam la cincisprezece metri de mal, Sela lăsă, în cele din urmă, vâsla. Cu o mişcare scurtă din încheietură, aruncă undiţa peste provă.

— Dacă funcţionează, zise ea, ar trebui să încercăm să mergem din ce în ce mai departe în fiecare zi, să vedem până unde ne lasă Mamele noastre să ne îndepărtăm.

Kai se uită în sus, la V-ul de păsări imense, pe care baza de date a lui Rosie le numea pelicani, care plonjau ca să-şi prindă prada. De-a lungul malului, vedea cum un mic râu se vărsa în golf – locul în care Hiro îl dusese ca să vâneze crabi în cea de-a doua zi a lor aici. Acum, trei roboţi stăteau acolo împreună, fără niciun copil în preajmă.

— Sela, crezi că Mamele noastre vorbesc între ele?

Fata se întoarse spre el, cu sprâncenele ridicate.

— Ce te face să crezi asta?

— Kamal a zis că a avut un vis în care Beta i-a spus

că învaţă. Dar de la cine învaţă? Acum, ori de câte ori le văd, stau aşa strânse în grupuleţe. Merg una după cealaltă, fac lucruri împreună. E ciudat. Poate că se învaţă lucruri una pe cealaltă.

Sela clătină din cap.

— Alpha nu a mai vorbit niciodată cu un alt robot, zise ea. Mi-a spus că nu poate să facă asta. Şi acum nici măcar nu mai vorbeşte cu *mine*... Se întoarse iar spre partea din faţă a bărcii. Nu sunt sigură că mai am încredere în Alpha.

Dintr-odată, undiţa trase ceva. Trase şi ea, încercând să scoată la suprafaţă prima ei captură. Ajungând, în cele din urmă, lângă vâsla ei, peştele gras se zbătu neputincios, chinuindu-se să respire, solzii lui lipindu-se de podeaua de metal a bărcii. Cu grijă, Kai îl ridică. Din carnea translucidă unde cârligul se prinsese în branhiile lui, curgea sânge. Se tăie în înotătoarele sale ascuţite şi îl aruncă în sacul Selei. Trebuia să-şi aducă aminte cât de bun avea să fie, odată ce Hiro îl cocea.

— Ăsta a fost unul mare şi frumos! zise Sela înmânându-i cel de-al doilea băţ. Haide, zise ea cu gura până la urechi. Eu sunt căpitanul acestei nave şi îţi ordon să munceşti!

Kai scoase cu cârligul momeala mică de peşte din găleata Selei. Stângaci, aruncă sfoara în apă, cârligul cu momeală plutind în aer pentru câteva secunde înainte să dispară în valuri. Privi apa ameţitoare, căutând o mişcare şi aşteptă.

Şi tot aşteptă, în timp ce soarele care se ridica îi ardea ceafa.

☆

În biroul lui Mac de la Los Alamos, James stătea aplecat în faţa ecranului calculatorului, cu ochii luminaţi de strălucirea palidă a acestuia. Mac lansase drona de pe Centrul Medical San Francisco VA şi

stabilise o conexiune prin satelit cu ecranul lui. Împreună cu Kendra şi Rudy, James privea transmisiunea în timp ce mica dronă îşi croia drum prin ceaţă.

La Presidio, William mergea pe drumul pe care stabilise să se întâlnească cu Misha. Deşi o contactase din transportor imediat ce el şi Mac aterizaseră, ea încă nu încercase să plece. De fapt, nu mai auziseră nimic de ea de la acel apel.

— Vreun semn? întrebă James în cască.

— Nu, răspunse Mac, cu vocea înăbuşită din cauza măştii.

Pentru a treia oară, camera de pe dronă scană zona până la Coastal Trail şi de-a lungul bulevardului paralel pavat. James vedea gardul cu sârmă ghimpată care le separa. La un moment dat, camera făcu zoom pe o grămăjoară de dărâmături strânse lângă gard.

— Ce e asta? întrebă James.

— Nu ştiu, răspunse Mac. Nişte fiare vechi? Poate că au blocat-o...

— Au blocat-o?

— Se pare că Mamele au acoperit toate găurile din gard. Poate că s-au ocupat şi de asta... E cam în locul în care a spus ea că era groapa...

Camera se îndreptă spre est, trecu de Fort Winfield Scott, deasupra pietrelor de mormânt din cimitirul vechi, ajungând, în cele din urmă, să încercuiască terenul Main Post. Pe plajă, erau mai mulţi roboţi, majoritatea staţionaţi.

— Ce e aia? întrebă James în timp ce drona zbura deasupra apei.

— Arată ca... o barcă.

☆

— La naiba, se plânse Sela, nu ştiu de ce, dar durează mai mult timp să pescuieşti aici decât lângă dig. Poate că ar trebui să mergem şi mai departe.

— Sau să ne întoarcem... zise Kai.

Miji ochii şi se uită pe mal. Se îndepărtaseră destul de mult de locul de unde plecaseră. Acum, licărul micului râu abia dacă mai era vizibil.

Apoi simţi o smucitură, nişte mişcări bruşte.

— Am prins unul! strigă el.

Dar Sela, care era atentă la propria ei frânghie, nu-l băgă în seamă.

— E unul mare!

Fu nevoit să se ridice în picioare, băţul lui arcuindu-se extrem de mult. Încercă să-şi ţină echilibrul, proptindu-se în călcâie, în timp ce chestia aceea îl trăgea periculos de aproape de marginea bărcii.

Dintr-odată, frânghia rămase nemişcată. Crezând că a mai pierdut un cârlig, Kai se aplecă, încercând să-l zărească. Dar chiar în timp ce făcea asta, simţi o zdruncinătură puternică. Prinse băţul cu ambele mâini şi se lăsă pe spate.

Brusc, frânghia se rupse. Kai căzu pe spate, pe cealaltă partea a bărcii. Dădu din braţe încercând să-şi recapete echilibrul. Dar era prea târziu.

☆

Filmarea de pe dronă oscilă.

— La naiba... mormăi Mac la telefon. Doi roboţi vin încoace. Nu ştiu de ce, dar cred că văd drona...

James privi imaginea schimbându-se, camera îndreptându-se acum spre ţărm. Văzu un robot în zbor pe lângă ea. Apoi încă unul.

— Eşti sigur că după tine vin? întrebă el. Par că se duc spre golf.

— E mai bine să stau la adăpost, mormăi Mac.

Drona se întoarse la Coastal Trail, transmiţând doar vârfurile copacilor.

☆

Kai căzu din barcă şi fu înghiţit de apa îngheţată. Nu putea să vadă decât resturi plutind şi să-şi audă

propriile ţipete înfundate. Apa sărată îl înecă. Cu braţele îngreunate acum de geaca îmbibată cu apă, se chinui să respire, cu capul pe spate şi cu nasul puţin deasupra apei.

— Dă din picioare! Dă din picioare!

Auzi vocea subţire a Selei, strigându-l de undeva de sus. Dar îşi simţea picioarele prea grele, prinse în ceva. Îl trăgea ceva în jos. Închise gura şi se scufundă să-şi desfacă algele de pe picioare, dând din ele frenetic. Apoi, cu mâinile căuş, se împinse spre suprafaţă. Văzu suprafaţa şi ceva şerpuind în apă deasupra braţului său drept. Auzi din nou vocea Selei.

— Prinde-te!

Dădu tare din picioare, cu braţele întinse. Cu mâna dreaptă, şi apoi cu stânga, reuşi să se prindă de frânghie. Apoi văzu o urmă de argintiu pe cerul de un albastru deschis, învârtindu-se deasupra lui.

Dar ce se întâmpla? Apa din jurul lui începu să spumege, creând o vâltoare. Simţit că e tras din nou în jos, iar apoi aruncat într-o parte. În cap îi răsună un sunet teribil. Motoare. Motoare de roboţi. Barca se întoarse, se înclină şi se răsturnă. Simţi cum ceva îl apucă de subraţ şi îl smuceşte. Fu ridicat din apă atât de repede încât oasele gâtului îi trosniră.

— Sela! ţipă el, luptându-se în ciuda stării în care se afla. Sela!

În timp ce Rosie îl ridica spre cer, o văzu pe Alpha-C scufundându-se în valuri. Şi mai văzu ceva – un braţ subţire, care se apuca de şenilele ei în timp ce ea cobora.

☆

Camera de pe dronă mai scană o dată Lincoln Boulevard, dar Misha nu se zărea nicăieri. Lui James îi bătea inima să-i sară din piept. Se prinse strâns de braţul scaunului, încercând din răsputeri să rămână calm.

— William, ai aflat ceva?

— Nu, se auzi vocea bărbatului. Şi nu pot să găsesc nici intrarea de care spunea ea.

— Mac, spuse James, vreau să te întorci şi să verifici golful.

— Aşa voi face, mormăi Mac.

Camera porni spre nord, trecu de Golden Gate, şi apoi spre est, de-a lungul malului. Câţiva roboţi, întunecaţi pe suprafaţa strălucitoare a apei, se adunaseră în aer deasupra locului în care fusese bărcuţa verde. Încă şi mai mulţi umblau în susul şi-n josul plajei.

— Sunt o mulţime de roboţi acolo acum, zise Mac. Trebuie să mă menţin la altitudine.

În timp ce drona se îndreptă spre mal, James zări barca.

— S-a răsturnat... murmură el.

Drona zbură de-a lungul ţărmului, scanând zona. Acum apăruseră şi câţiva copii, nişte punctuleţe care fugeau pe plajă.

— Nu vreau să mă vadă, spuse Mac.

Ghidă drona spre est, dincolo de gard şi în afara perimetrului.

Dintr-odată, camera făcu zoom pe pământ.

— Fir-ar să fie, se înecă Mac.

James îi simţi pe Rudy şi pe Kendra mai aproape în spatele lui, cu respiraţia tăiată şi uitându-se fix la ecran. Imaginea prin satelit deveni neclară, apoi focaliză din nou. Kendra trase aer în piept.

Încâlcit în alge, pe mal, dincolo de gard, se vedea un trup mic, lipsit de viaţă.

☆

Drona plană, învârtindu-se în cerc precaută, de parcă nici ea nu mai suporta să se uite. Timpul se scurgea, minutele păreau ore. James se prăbuşi pe podea şi îşi strânse genunchii la piept.

— De ce... de ce nu o găsesc roboţii? întrebă el.

Kendra încă se holba la ecran, cu gura deschisă.

— Nu e forma potrivită, presupun, murmură ea. E prea... rece...?

Lacrimile începură să-i curgă pe faţă. Şi pentru prima dată de când o ştia, James o văzu pe Kendra cedând. Cu capul plecat, începu să plângă în hohote necontrolate.

— E în regulă, zise Rudy, bătând-o neputincios pe umăr. E în regulă.

Dar nu era. James abia dacă-şi mai stăpânea teama şi furia care i se zbăteau în piept. Era numai din vina lui...

Dintr-odată, auziră ceva – o voce înceată, piţigăiată.

— Alo?

— Misha? se auzi vocea lui William, spartă şi nazală.

— Sora mea a dispărut. Începu să plângă în hohote. Kai zice că Alpha-C a scufundat barca... Am căutat pe plajă. Dar nu reuşim să o găsim.

— Misha. James sări în picioare. Draga mea, sunt Tati, spuse el cu vocea şi trupul tremurând. Mă auzi?

— Da...

— De ce nu ai venit la gard?

Auzi un bocet înecat.

— Am venit, zise Misha. Dar l-au blocat! suspină ea din nou. Am încercat să găsesc un alt loc, dar...

— Atunci de ce nu l-ai sunat pe Unchiul William?

— Mă grăbeam atât de tare după ce a sunat el, încât mi-am uitat telefonul în cameră.

Sprijinindu-se de biroul lui Mac, James se aplecă peste telefon, singurul lui colac de salvare în acest moment.

— Misha, te iubesc...

— Şi eu te iubesc, se auzi răspunsul ei moale.

James se uită la Kendra şi la Rudy, cu ochii în lacrimi.

— Îţi promit... o să ne gândim noi la ceva. Într-un fel sau altul, o să te scoatem de acolo. Dar spune-ne totul, de la început.

☆

În cantina întunecată de la XO-Bot, James amesteca apatic într-un castron cu tocăniţă de miel. În partea cealaltă a camerei, Kendra îşi făcea de lucru cu vechiul filtru de cafea, cu spatele la ei. Mac, care se întorsese târziu noaptea trecută, stătea cu mâinile pe coapse şi nu se atinsese deloc de mâncare. Mai primiseră nişte veşti proaste. În acea dimineaţă, la spitalul Hopi, Rick pierduse bătălia finală.

Kendra se întoarse spre masă, cu două ceşti de cafea în mâini. Puse uşor o ceaşcă în faţa lui Mac.

— A cerut să fie înmormântat în stil Hopi, zise ea.

James se ridică cu greu, muşchii spatelui trimiţându-i străfulgerări dureroase pe şira spinării. Generalul avea să ocupe un loc lângă Bunicul, pe platou. Acolo avea să aştepte ca Rose să-i aducă copilul înapoi, spusese Bunica. Dar acum, şansele ca aşa ceva să se întâmple păreau mai mici ca niciodată. După o noapte lungă şi nedormită, nu putuse să-şi scoată din minte vocea tânguitoare a Mishei.

— Cum mai e Rudy? întrebă James.

Kendra oftă.

— E mai bine acum, după ultimul tratament, spuse ea. Dar tot are afurisita aia de umflătură în dreptul claviculei – ei suspectează că ar fi metastază. L-am lăsat să doarmă mai mult. Pur şi simplu... nu am putut să-i spun despre Rick. Se aşează la masă. Luă o linguriţă şi amestecă în cafea, privind cum se dizolva frişca. Se pare că avem o problemă de comunicaţie.

James se întoarse spre ea.

— Cum? Te referi la Rudy?

Dar după expresia de pe chipul Kendrei, îşi dădu seama că mintea ei se concentrase pe altceva, aşa

cum făcea ori de câte ori se afla sub presiune.

Kendra ridică privirea.

— Nu... mă refer la Mame. Mă tot gândesc la ce ne-a spus Misha. La faptul că niciun copil nu mai poate comunica cu Mama lui. Cum acesta a fost unul dintre primele lucruri pe care le-a aflat când a ajuns acolo.

James se aplecă şi îşi întinse palmele pe masă, simţind cum îl cuprinde încă una dintre ameţelile care deveniseră din ce în ce mai dese.

— Ea a spus că toţi copiii obişnuiau să vorbească cu Mamele în mintea lor? întrebă el. Ce a vrut să spună cu asta?

Kendra luă o înghiţitură de cafea, după care îşi şterse buzele cu un şerveţel.

— După cum ştii, copiii şi Mamele lor sunt legaţi unul de celălalt prin intermediul comunicatoarelor lor...

— Cipurile *biofeedback*? întrebă James.

Ştia despre ele, era o tehnologie veche folosită pentru monitorizarea stării de sănătate a unei persoane. Chiar şi robotul Mishei avusese unul instalat, iar Edison, consultându-se cu Sara, fusese de părere că nu trebuie dezinstalat.

— E mai presus de *biofeedback*. Cipurile comunicatoare sunt ataşate unor structuri electronice injectabile implantate în creier.

— *Implantate?*

— Mamele au fost programate să implanteze cipurile şi structurile lor electronice asociate cu acestea, imediat după naştere. Specialiştii din echipa doctorului McBride au avut mulţi ani de experienţă cu acestea în cazul pacienţilor cu boli neurodegenerative. Sunt, într-adevăr, foarte eficiente în ceea ce priveşte transmiterea *biofeedback*-ului, dar pot fi şi stimulate.

— Pot fi stimulate?

— Semnalul copilului este slab, se bazează pe energia acumulată în urma mişcărilor muşchilor săi, a

tractului digestiv, a plămânilor. Dar semnalul Mamei este mult mai puternic, se bazează pe energia reactorului ei. Ar putea lansa stimuli, chiar şi de la distanţă.

— Deci ce fel de „stimuli“ transmit aceşti roboţi? întrebă James.

— O Mamă îşi poate atenţiona copilul fără un semnal sonor, spre exemplu. Dar Misha crede că s-a mai întâmplat şi altceva. Ea crede că au dezvoltat o metodă de comunicare nonverbală, la un nivel mult mai înalt. Un fel de conversaţie, dar fără cuvinte.

— Dacă asta e adevărat, copiii ăştia nu prea sunt oameni, mormăi Mac.

— Sunt oameni la fel ca mine şi ca tine. Şi aveau o relaţie cu Mama lor, la fel cum am avut şi noi cândva, spuse Kendra. Dar era diferită. Mai directă, îmi închipui. Fără toate filtrele pe care oamenii, până şi copiii, le impun adesea în timpul comunicării.

— Un fel de telepatie?

— Poate. Nu ştim asta, zise Kendra. Dar, cu siguranţă, această legătură intuitivă a făcut ca relaţia dintre Mamă şi copil să fie foarte puternică.

James clipi, încercând să-şi limpezească privirea.

— Misha de ce nu a avut şi ea această legătură cu Mama ei robot?

— Mama ei nu a trăit suficient de mult pentru a forma o legătură puternică. Misha abia dacă a ieşit din incubator în viaţă, spuse Kendra clătinând din cap. Oricum, ai auzit-o pe Misha. Mamele nu au voci sonore. Şi orice alte feluri de comunicare ar fi existat între copii şi Mame, pare că au dispărut acum.

— De ce?

Kendra îşi lăsă mâinile pe masă, de-o parte şi de cealaltă a cafelei, care acum se răcise.

— Nu ştiu. Vreun fel de degradare a codului? Presupun că era inevitabil... Dar din toate sistemele

interactive, sistemul vizual şi baza de date de învăţare par să funcţioneze încă.

— Asta îi va pune pe copii în pericol?

Kendra se uită în ceaşcă.

— Bazându-se pe ce ne-a spus Misha, Mamele par să revină la directiva lor primară.

— Directiva primară? Care e aia?

— Securitatea. Cu orice preţ. Gândeşte-te puţin. Şi-au pierdut capacitatea de a-şi simţi copiii prin *biofeedback*, de a şti când le este foame sau sete, când le este frică. Şi-au pierdut capacitatea de a comunica măsuri de precauţie sau instrucţiuni. În afara recunoaşterii vizuale şi a controlului fizic, nu au cum să-şi îndeplinească misiunea.

James se trânti pe scaun, bătând neliniştit în masă cu degetul arătător.

— Deci de asta i-au strâns pe copii în Clădirea 100 după înec?

— S-ar putea să ajungă în punctul în care să nu-i mai lase pe copii să iasă afară din clădire, nici măcar pentru mâncare sau apă.

— Dar cum ar putea să facă asta? întrebă James. E împotriva directivelor lor care spun că nu trebuie să-şi rănească copiii...

— Nu şi dacă nu mai sunt în stare să primească semnalele biologice.

Mac îşi strânse pumnii.

— Deci, ce putem face?

Kendra oftă din toţi rărunchii şi se uită la el.

— Cred că e timpul să încercăm să le adormim pe Mame.

James se uită la Kendra.

— Putem face asta?

Kendra trase aer adânc în piept.

— Cred că da. Ca parte din procedura standard după cel de-al Zecelea Congres, proiectul Noul Început a

primit accesul la replivirusul care a fost folosit pentru a potoli roboţii scăpaţi de sub control în timpul Războaielor Apei. L-am găsit noaptea trecută, după ce am vorbit cu Misha. Era codificat în fişierele din Dakota de Nord.

Mac se aplecă spre ea.

— Deci cum facem să le infectăm pe Mame? întrebă el.

Kendra se ridică cu mâna la frunte.

— Nu putem, pur şi simplu, să trimitem virusul la fel cum am făcut şi cu comenzile pentru protocolul special.

— De ce nu?

— Comenzile pentru protocol au pornit o serie de instrucţiuni care au fost deja trecute în codul de bază. Dar dacă vrem să introducem un virus, trebuie să încărcăm un cod nou. Mamele nu vor permite una ca asta.

Îşi dădu jos ochelarii şi îşi prinse rădăcina nasului cu degetele.

— Nu. Va trebui să încercăm să-l încărcăm printr-un canal securizat, ceva prin care sunt construite să primească date... La fel ca tabletele.

— Dar cum – Aa... James se gândi la Misha, singură în camera ei din Presidio. Chiar crezi că Misha ar putea face asta?

— Cred că ea e singura noastră speranţă. Kendra se aplecă şi puse o mână pe încheietura lui James. Ştiu că nu-ţi place faptul că Misha e acolo. Dar fără soldăţelul nostru curajos, nici măcar nu am fi ştiut că acei copii au probleme atât de mari.

☆

În sala de mese întunecată, Misha îl zări pe Kai, cu faţa luminată doar de tableta lui, în timp ce tasta nerăbdător pe ea. Era surprinsă să-l vadă acolo.

Dimineaţa anterioară, pe drumul de întoarcere de la

gardul blocat, se hotărâse să se ascundă în camera ei şi să vorbească cu Unchiul William despre noua încurcătură. Dar se oprise imediat ce-l văzuse pe Kai şchiopătând, cu respiraţia tăiată pe treptele din faţă ale Clădirii 100. Cu geaca fleaşcă şi pantalonii rupţi, se bâlbâise incoerent până ce Kamal se apropiase şi pusese o mână blândă pe umărul lui.

— Ce e Kai? Ce s-a întâmplat?

— Sela, suspinase băiatul, arătând spre golf. Sela...

☆

În spatele lui stătea Rho-Z, cu braţele ei lungi atârnând în jos, uşor aplecată ca şi cum ar fi împărtăşit tristeţea fiului ei. Iar Alpha-C stătea inertă, cu flancurile strălucind din cauza sării uscate.

— Dar Alpha e aici, murmurase Misha. Cum a putut să plece...

Kai se întorsese spre Alpha, ţipând, cu ochii arzându-i de furie.

— A fost vina ta! ţipase el. Tu ai răsturnat barca! Tu ai omorât-o!

Kamal îl îmbrăţişase, îl dusese la el în cameră şi stătuse cu el până când, în cele din urmă, adormise. Între timp, ceilalţi porniseră în căutarea Selei, cercetând plaja fără niciun rezultat. Misha uitase complet că trebuia să plece de acolo. Trecuseră ore preţioase până ce-l sunase pe William. Şi până atunci îşi dăduse deja seama – cu tot ce se petrecuse, nu putea, pur şi simplu, să plece.

Dar oricum nu mai conta asta – Mamele abia dacă îi mai lăsau să iasă din clădire de când cu incidentul. În timp ce după-amiaza se topea în noapte, copiii mâncaseră puţinul care le mai rămăsese pentru cină – nişte tocăniţă mai veche, o grămadă preţioasă de seminţe de pin, nişte bucăţi de peşte uscat şi carne de veveriţă. Unii mâncaseră Pedia-Supp. După ce terminaseră cu modesta lor cină, se duseseră în grup

la toaleta improvizată pe care o săpaseră lângă pădure. Apoi se retrăseseră neliniştiţi în camerele lor, jurând cu toţii că se vor confrunta cu Mamele lor în dimineaţa următoare.

Trecuse încă o dimineaţă; încă o zi lungă. Dar până în momentul de faţă, Kai nu dăduse niciun semn de viaţă. Uşa camerei lui rămăsese închisă şi nimeni nu îndrăznise să-i treacă pragul.

Misha se apropie precaută de masa de lângă fereastră la care stătea băiatul.

— E vreo problemă? întrebă ea.

— Ce?

Kai ridică privirea. Obrajii îi erau roşii, iar ochii umflaţi; îi evită privirea şi se uită pe fereastră. Afară, undeva în apropiere, Rho-Z era staţionată în iarba uscată.

— Se pare că ai probleme cu tableta, spuse Misha încet.

Kai se încruntă, schimonosindu-se până ajunse la furie.

— Începuse să meargă mai greu... chiar de dinainte. M-am gândit că dacă o aduc aici jos, aproape de ea... Dar acum nu mai funcţionează deloc.

— Pot să mă uit puţin la ea? Misha se aşează lângă el. Luă tableta cu ambele mâini, scuturând-o în timp ce o ţinea la ureche. Nu e nimic slăbit. E încărcată?

Kai se uită în jos.

— Indicatorul de energie spune că e în regulă, bolborosi el.

— Hmm, mormăi Misha. Îşi aminti că şi Álvaro, şi Clara se plânseseră de ceva asemănător în acea dimineaţă. Potrivit lui Álvaro, cererea de conexiune părea că se înregistrase, dar nu venea niciun răspuns. Se pare că toată lumea are aceeaşi problemă.

Kai luă tableta. Dezamăgit, o închise şi o dădu la o parte, rămânând în întuneric.

— E destul de rău că Rosie nu vorbeşte cu mine, zise el. Acum nici măcar asta nu mai funcţionează.

Misha îl privi. Vorbeau despre Rho-Z. Despre tabletă. Dar ştia, de fapt, că amândoi se gândeau la ce se întâmplase cu o zi înainte. Se uită spre uşa de la intrare, aşteptându-se oarecum să o vadă pe Sela intrând.

— Kai, zise ea cu speranţă în glas, poate că Sela încă e pe undeva. Poate că o să se întoarcă. Kamal a spus că făcea aşa tot timpul, când era în deşert, pleca aşa, să se plimbe...

Kai se uită la ea fix, cu ochii roşii.

— Nu o să se întoarcă, zise el, strângând pumnii. Am văzut-o cum s-a dus la fund. Nu o să se mai întoarcă.

Misha se simţi lipsită de puteri. Poate că şi ea, la fel ca el, avea nevoie de consolare.

— Nu vreau încă să cred asta, murmură ea.

Fără să se gândească, se întinse şi îi cuprinse mijlocul cu braţele. Dar nu simţi nicio reacţie. La fel ca mulţi dintre copiii de aici, băiatul era groaznic de slab. Membrele îi erau încordate, spinarea, cocoşată. Se retrase şi privi comunicatorul din fruntea lui – acea emblemă specială, simbolul care marca fiecare copil Gen5. Întârzie cu privirea pe modelul lui complicat de circuite, care aproape părea că pulsa şi el de viaţă. Era doar unul dintre lucrurile care-i făceau speciali. Dar oare cipul lui era inutil acum, la fel ca al ei?

Kai se uită urât afară, la locul în care Alpha-C stătea pe câmp – unde, la fel ca în noaptea precedentă, toate Mamele se adunaseră în întuneric, ca să creeze un zid impenetrabil în jurul Clădirii 100 care se transformase într-o fortăreaţă. Lovi cu pumnul în masă, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Sela a fost cea mai bună prietenă a mea, spuse el. Prima persoană pe care am întâlnit-o. Şi acum s-a dus, şi e numai vina mea!

Misha privi prin camera goală.

— Nu e vina ta, spuse ea. Şi nimeni nu crede asta.

Îi ascultase pe ceilalţi vorbind toată ziua, fiecare cu teoria sa, fiecare încercând să înţeleagă ce se întâmplase. Fiecare căutând o logică în comportamentul tiranic al Mamei sale.

— Ele trebuie să ne menţină în siguranţă, insistase Zak.

— Ele simt ceva ce noi nu putem simţi, spusese Chloe. De aceea sunt atât de atente.

Dar nu toată lumea era de acord. Erau cu toţii obosiţi, doborâţi de foame, sete şi îngrijorare. Şi voiau cu toţii răspunsuri.

— Cât de mult poate să mai dureze asta? întrebase Hiro. Avem nevoie de mâncare!

Până şi faţa blândă a lui Kamal era umbrită de dubii. Şi biata Meg, îndurerată din cauza pierderii colegei sale de cameră, abia dacă mai scotea un cuvânt.

Misha trase aer adânc în piept şi încercă să se gândească la o cale – orice cale – de a-l consola pe Kai. Dacă era să fie vina cuiva pentru ce i se întâmplase Selei, poate că era vina ei. Nu fusese ea cea care o încurajase pe sora ei să-şi testeze limitele? Dar nu... nu putea să gândească astfel.

— Kai, încercă ea, trebuie să crezi că a fost doar un accident groaznic. Nu a fost vina nimănui... Alpha a crezut că Sela se îneca, a încercat să o salveze...

Kai se întoarse spre ea.

— Dar nu a salvat-o! A dat greş. Selei i-ar fi fost mai bine fără ea!

Misha rămase tăcută, aducându-şi aminte de modul violent în care Alpha-C o scosese pe Sela de sub gard ziua trecută. Probabil Kai avea dreptate. Poate că acestor copii le-ar fi mai bine fără Mamele lor – aceste Mame care păreau să nu fie conştiente de cât de puternice erau, sau care le erau limitele. Îşi aduse

aminte de ce-i spusese Álvaro în acea după-amiază, înainte de a urca încă o dată după ceilalţi pe scări.

— Cred că Mamele noastre nu sunt programate să opereze deasupra apei, îi spusese el. Probabil că asta a fost problema.

Misha ar fi putut să adauge şi alte lucruri pe listă. În ultima vreme, se gândise la Sara şi la Bunica – la toate mamele umane, reale, cu care crescuse ea. Poate că aceste Mame robot nu fuseseră programate să opereze cu copii adevăraţi – copii care aveau nevoie de mâncare, apă şi... dragoste.

Uitându-se pe fereastră la şirurile de roboţi, simţi cum o cuprinde şi pe ea furia lui Kai. Chiar dacă petrecuse puţin timp aici, ajunsese să înţeleagă cât de mult le venerau copiii pe Mamele lor. Dar n-ar trebui să plătească *cineva* pentru pierderea prietenei dragi a lui Kai – pentru moartea surorii ei? Închise ochii strâns, determinată să-şi ţină în frâu lacrimile.

Kai îi aruncă o privire şi expresia i se mai înmuie.

— Îmi pare rău, zise el. Chiar vreau să cred că a fost doar un accident. Că Alpha nu a vrut decât s-o protejeze. Dar vezi tu... nici eu nu mai ştiu. Pur şi simplu, nu *ştiu*...

Misha simţi cum îi vibrează telefonul pe care-l ascunsese în geacă.

— Kai, am promis că mai iau apă înainte să mă duc la culcare, murmură ea.

Se ridică să plece. În spatele ei, Kai se întoarse către fereastră.

☆

Misha se ghemui cu telefonul în mână în camera ei mică.

— Alo? Tati?

— Cum mai eşti?

— Bine...

Misha simţi cum i se relaxează muşchii încordaţi de

la gât. Aproape că uitase de atingerea uşoară a lui James, de vocea mode pe care o folosea doar cu ea. Îşi trase geaca mai bine pe ea, dorindu-şi să poată dispărea în căldura verzuie a ecranului telefonului.

— Tati, îmi pare rău.

— Scumpa mea, ţi-am zis... Ne-ai speriat plecând aşa pe ascuns. Dar acum a trecut. E important să fii în siguranţă. Făcu o pauză. Şi... poate că acum ne poţi ajuta.

Misha îşi şterse ochii cu dosul mânecii.

— Îi ajut pe copii. Aduc apă... Doar eu pot să ies afară pe teren fără să fiu oprită de vreuna dintre Mame.

— Ai grijă, Misha. Nu suntem siguri ce ar putea face Mamele în continuare.

— Dar cum altfel pot să ajut?

— Avem un plan. Vocea îi deveni fermă. Trebuie să-i convingi pe copii să încarce un virus pe roboţii lor.

— Un virus? Ce o să le facă?

— Este menit să le dezactiveze procesorul.

— Să le omoare?

Mishei începu să-i bată inima mai tare. Asta era ceea ce-şi dorea să se întâmple?

— Nu să le omoare. Doar să le ţină ocupate.

Urmă o pauză şi auzi un fâşâit la celălalt capăt.

— Misha, să facem asta pas cu pas, se auzi vocea Kendrei. Îţi pot transmite o copie după codul virusului printr-un calculator de la Presidio. Se află în altă clădire, care e cam la doi kilometri de unde eşti tu acum. O să-ţi dau coordonatele. Eşti pregătită?

Misha ascultă cu atenţie în timp ce Kendra îi citea coordonatele, trecându-le pe toate pe ecranul mic al telefonului.

— Să ne suni când eşti înăuntru, spuse Kendra. Sau dacă ai vreo problemă.

— Bine.

Cu respiraţia tăiată, Misha închise telefonul. Nu erau decât doi kilometri. Doi kilometri.

☆

Cu ghiozdanul prins bine în spate, Misha stătea pe veranda Clădirii 100. De-a lungul drumului, grupul de Mame strălucea în lumina lunii. Îşi imagină cât de frumos ar arăta zburând împreună, flancurile lor licărind în lumina soarelui, aşa cum le descrisese Bunica de atâtea ori. Dar aici, stând aşezate, cu braţele strânse pe lângă corp, păreau ameninţătoare, nişte fantome tăcute care aveau intenţii ascunse. Se răsuci pe călcâie şi intră din nou în clădire doar ca să iasă pe uşa mică din spate. Odată ajunsă afară, porni în grabă pe ruta indicată de GPS, luând-o la dreapta, şi apoi spre vest pe un drum lung, asfaltat.

Brusc, simţi pământul cutremurându-se sub picioare. Se opri şi ascultă. Frunze şi ceea ce suna ca nişte crengi trosniră sinistru în spatele ei. Mări pasul, alergând deja, picioarele ţinând ritmul bătăilor inimii, în timp ce plămânii o dureau din cauza aerului îngheţat. Abia după ce urcă treptele de ciment ale clădirii, se întoarse să se uite pe terenul din spatele ei. Acolo stătea un singur robot, lângă care iarba înaltă era acum călcată în picioare. Se strecură prin uşa grea de metal a clădirii şi o închise bine în urma ei. După aceea, scoase telefonul şi apelă.

— Am intrat, şopti ea.

— Foarte bine, răspunse Kendra. Urcă pe scările din dreapta ta. Apoi du-te în prima cameră din capul scărilor.

Înăuntru era beznă. Misha închise ochii şi merse ca în copilărie – ghidându-se după simţuri, după ecou. Urcă treptele care scârţâiau şi găsi repede biroul, în care aerul era rece şi liniştit.

— E un calculator pe birou. Pune mâna pe ecran. Ar trebui să pornească.

Misha se aşează pe un scaun din faţa biroului din dreapta ei şi întinse mâna să atingă ecranul. Fu întâmpinată de o imagine strălucitoare cu podul Golden Gate.

— OK, zise ea.

— Transmit virusul într-un folder numit „Repli3“. Îl vezi?

Văzu o pictogramă pe ecran în partea dreaptă, jos.

— Da.

— Încă se încarcă. Nu da clic pe ea până nu îţi spun eu. Între timp, ar trebui să fie o grămadă de carduri de memorie acolo în birou. Poţi să le găseşti?

Misha căută pe rafturile aflate lângă birou şi găsi un morman de cutii dreptunghiulare cu eticheta „HaloDisk“. În fiecare cutie se aflau cincizeci de carduri de memorie.

— Da, OK. Sunt foarte multe aici.

Se auzi un oftat de uşurare.

— Bun. Acum, ascultă-mă cu atenţie. Va trebui să faci o copie pentru fiecare robot. Să faci treizeci, pentru orice eventualitate, fiecare pe un card separat... Aşa. Fişierul cu virusul este gata acum.

Misha introduse unul dintre carduri în spaţiul din laterala calculatorului şi aşteptă ca virusul să se copieze.

— OK, am făcut unul, zise ea.

Cu răbdare, copie virusul pe încă douăzeci şi nouă de carduri şi le puse în ghiozdanul ei.

— Am terminat, spuse ea. Sunt treizeci.

— Bravo! Să ne anunţi când ajungi înapoi în cameră, bine? Îţi vom spune mai multe atunci.

Îşi puse ghiozdanul pe umăr şi coborî scările. În holul mic, îşi adună puterile, după care ieşi afară, pe verandă. Acolo se afla robotul santinelă, cu flancurile strălucind din cauza ceţii. Îşi ţinu răsuflarea când văzu emblema robotului: Alpha-C.

O cuprinse frica. Dar apoi, în mod inexplicabil, altceva îi luă locul – o căldură ciudată, o senzaţie de siguranţă... şi în acel moment, i se păru că aude ceva: o voce care-i şoptea.

— Ce...? Se uită în jur. Cine e acolo?

La fel de brusc cum apăruse, vocea dispăru. Se lăsă în jos. Era doar pulsul ei, bătându-i tare în urechi. Strânse curelele ghiozdanului cu ambele mâini şi porni pe teren cu paşi rapizi. Alpha o urmă.

☆

Kai scoase busola din buzunarul gecii şi încercă să-şi aducă aminte ziua în care o primise. Atinse cu degetele suprafaţa rezistentă de plastic. *E grozavă*, spusese Sela. *Îţi spune în ce direcţie să mergi.*

— De ce a trebuit să fii atât de proastă? mormăi el.

Crezuse că terminase cu supărarea. Dar acum era tot ce-i mai rămăsese. Era supărat pe Sela pentru că îndrăznise să vâslească atât de departe. Pe el pentru că o lăsase. Pe Mamele lor pentru că răsturnaseră barca şi pentru că nu avuseseră încredere în ei. Şi pe Rosie pentru că nu vorbea cu el. Aruncă busola pe jos. Nu avea habar în ce direcţie trebuia s-o apuce acum.

Îşi luă tableta şi coborî cu greu scările. Rămăseseră fără rezerve de mâncare – ceea ce nu-l deranja, pentru că de când cu dispariţia Selei, îşi pierduse toată pofta de mâncare. Dar în timp ce Zak era convins că putea pune la cale o partidă de vânătoare, Misha părea că are altă idee. Kamal îi dăduse veştile mai devreme, în acea dimineaţă: toată lumea trebuia să vină în sala de mese şi să-şi aducă şi tabletele.

Intrând în sală, Kai o văzu pe Misha în colţul îndepărtat, părul ei, de obicei împletit frumos într-o coadă, acum desfăcut pe umeri, gesticulând, ca şi când ar fi repetat un discurs pe tăcute. Ochii i se luminară puţin când Kai se aşeză lângă Kamal şi Meg pe scaunele aflate cel mai aproape de ea.

— Ai idee despre ce e vorba? îi şopti el lui Kamal.

— Nu, răspunse băiatul. Poate că Misha a descoperit o cale prin care putem să obţinem din nou conexiunea la tablete?

Îi zâmbi palid şi Kai îi fu recunoscător pentru răbdare.

În spatele lor, Zak şi Chloe îşi ocupară locurile gălăgioşi, lângă Álvaro şi Clara. În cele din urmă, în cameră se aşternu liniştea.

— Suntem toţi, anunţă Hiro din uşă.

Misha îşi drese glasul.

— Cred că... începu ea. Privirea i se opri din nou asupra lui Kai, dar nu era sigur ce căuta ea, de fapt, să vadă. Doar clătină din cap spre ea, aşteptând să continue. Cred că vrem cu toţii ca... Vrem cu toţii ca asta să se termine, zise ea făcând semn spre fereastră, spre blocada de roboţi.

Zak ridică mâna.

— Nu sunt sigur la ce te referi. Ce vrem să se termine mai exact?

— Ai descoperit o cale prin care să putem face rost de mâncare? întrebă Hiro.

— Ai descoperit o cale prin care să ne reparăm tabletele? întrebă Clara, ridicând-o pe a ei în aer.

Misha îi privi, cu mâinile neliniştite ţinute acum ţepene pe lângă corp.

— Nu. Cred că tabletele sunt în regulă. Şi cel mai probabil, bazele de date ale Mamelor voastre sunt şi ele în regulă. Cred că problema este că nu vă pot comunica rezultatele căutărilor. La fel cum nu mai pot vorbi cu voi.

Se auzi un murmur, toată lumea fiind de acord.

— Problema este cu Mamele voastre, spuse ea, şi nu cred că lucrurile se vor îmbunătăţi.

— Dar ce putem face în *cazul* ăsta? icni Clara.

— Despre asta vreau să vă vorbesc, zise Misha cu

voce domoală. Am un plan. Dar... ar fi cel mai bine ca toţi să fim de acord cu el.

— Ce fel de plan?

Zak era agitat şi Kai aproape că îl simţea pe băiat aplecându-se.

— Cred că... Misha trase aer în piept şi se prinse cu mâna stângă de spătarul unui scaun gol. Ar trebui să le adormim pe Mame.

— Să le adormim? ţipă Chloe fără să vrea. De ce?

De lângă Kai, Kamal spuse:

— Poate că nu va fi nevoie să facem asta. Poate că Mama mea deja a adormit. Lovi încet cu degetul arătător în tâmplă. E acolo afară. Dar a dispărut. Nu pot s-o mai găsesc.

Kai se uită pe fereastră şi o zări pe Rosie. Încă o mai ştia după felul în care-şi ţinea aripile, puţin depărtate de corpul său solid, ca şi cum ar fi fost pregătită să zboare în orice moment. Încă o ştia după tatuajul ei frumos de un galben aprins. Dar acum era doar una dintre ele – aceste siluete întunecate, prevestitoare şi tăcute, care-i sufocau...

— Sunt treze, Kamal. Doar că nu vorbesc cu noi, spuse el.

În spatele lui, Zak se ridică atât de repede încât îşi dărâmă scaunul.

— Nu e momentul să le adormim! Vă zic eu, se pregătesc pentru un atac!

Kai se întoarse cu faţa spre băiat.

— Un atac? Al cui? Al veveriţelor?

Câţiva copii râseră nervos, risipind pe moment tensiunea acumulată.

Chloe se ridică să-l ia de braţ pe Zak, şi se uită urât la Kai.

— Deci tu ce zici că s-a întâmplat cu Mamele, Kai? întrebă ea.

— Vrei să spui de ce cred că nu mai vorbesc?

— Nu, spuse Zak. Vrea să spună că, dacă nu există nicio ameninţare, de ce sunt atât de protectoare?

Kai se uită la ceilalţi în căutarea unei feţe înţelegătoare. Dar toţi ochii erau aţintiţi asupra lui acum, aşteptând răspunsul său.

— Nu ştiu, recunoscu el. Dar mereu ajung la concluzia asta. Nu le putem întreba de ce. Deoarece nu ne vor răspunde.

Se auziră murmure în cameră, copiii clătinând din cap.

— Problema cu Mamele, zise Clara, a părut să înceapă în momentul în care am ajuns la Presidio...

— S-a înrăutăţit de când a venit Misha, remarcă Chloe, ochii ei negri fiind aţintiţi asupra fetei. Mă întreb, oare de ce?

Kai se ridică să o înfrunte cu Chloe.

— Ce vrei să spui? A ajuns şi ea aici la câteva zile după noi! Când Mama ei a părăsit-o.

— Bine, poate Misha nu este cauza problemei noastre, zise Clara. Dar Mama ei a dispărut. Din câte ştim noi, ale noastre nu ne vor părăsi niciodată. Cum să fie ea cea care ne spune ce să facem cu ele? Chloe se îndreptă spre fereastră şi se uită la Mama ei. Eu sunt de acord cu Zak. Se pregătesc de luptă. Se întoarse iar spre grup. Kappa a făcut totul pentru mine. Vreau să fac şi eu ceva pentru ea. Şi asta nu înseamnă că o s-o adorm!

Se auziră murmure zgomotoase şi câteva suspine. Dar nu vorbi nimeni. Kai se întoarse spre Misha.

— Să presupunem că am vrea să le adormim. Cum am putea face asta?

Misha se holba la podea. Înghiţi înainte să se uite la el.

— Cu un virus... murmură ea.

— Un virus? Ca o gripă? Zak făcu un pas înainte, cu pumnii strânşi. Misha făcu un pas în spate, iar Kai se

postă în faţa băiatului. Aproape putea simţi căldura radiind din pielea lui Zak.

Álvaro interveni.

— Sunt sigur că Misha se referă la un virus pe calculator. Un cod care va interfera cu gândirea lor.

— Da, spuse Misha, căutându-l din ochi pe băiatul cel mic. Un virus pe calculator. Îl putem încărca prin intermediul tabletelor. Nu le va ucide. Doar le va adormi. Apoi ne vom gândi ce putem face mai departe. Dacă ne răzgândim, dacă credem că există, într-adevăr, o ameninţare de care doar Mamele noastre ne pot feri, atunci putem scăpa de virus. Nu va provoca nicio defecţiune permanentă.

— Unde ai găsit virusul ăsta? întrebă Zak.

Misha se înroşi.

— L-am creat eu.

— Deci asta este! Zak se întoarse cu faţa spre grup. Aşa a omorât-o pe Mama ei.

În cameră, toată lumea începu să ţipe. Acum că era lângă Misha, Kai vedea cum îi curg lacrimile pe obraji.

— Ba nu! strigă ea. M-a părăsit ea! V-am spus, m-a părăsit!

Porni spre uşă, trecând în fugă pe lângă un Hiro mirat, şi dispăru în cămară.

Kai se întoarse spre Zak.

— Uite ce-ai făcut! ţipă el. Ne avem doar unii pe alţii. Dar tu ne faci să ne întoarcem unii împotriva celorlalţi!

Se uită la celelalte feţe speriate, încercând, dar nereuşind să găsească pe cineva dornic să i se alăture.

— Misha nu încearcă decât să ne ajute. Nu trebuie să facă asta. Ea nu e blocată aici ca noi ceilalţi. Din câte ştim, ar putea, pur şi simplu, să plece oricând vrea.

Chloe îşi încrucişă braţele.

— Şi de ce nu o face, atunci? De ce nu ne lasă odată în pace?

— Ce? Pentru că are nevoie de...

În timp ce Kai încerca să găsească cuvintele potrivite, simţi cum îl cuprinde furia şi-l îneacă. Cum de se ajunsese la asta?

Dar nu mai conta. Camera se întunecă din ce în ce mai mult. Priviri speriate se îndreptară spre ferestre, care acum zornăiau în ramele lor. Pereţii se zguduiau din cauza vacarmului provocat de şenilele care se rostogoleau, şuieratul vântului care împrăştia smocuri de iarbă uscată pe terenul de afară şi strica grădina în care Clara plantase legume cu atât grijă. Mamele se treziseră.

Kai îşi făcu loc printre copii, ieşi pe uşă, prin bucătărie şi urcă pe scări. Se duse direct spre camera Mishei, unde găsi uşa întredeschisă. În întuneric, abia îi distinse faţa plină de lacrimi.

— Eu vreau să încerc, zise el. Spune-mi cum.

☆

Misha îl conduse pe Kai pe uşa din spate a Clădirii 100, în locul în care bicicleta electrică a Selei stătea conectată la un panou solar.

— Urcă-te, zise ea, scoţând încărcătorul.

Abia apucă să se urce în spatele ei, că Misha porni motorul. Kai ducea în spate ghiozdanul fetei, în care pusese tableta lui. În spatele şi în faţa lor, încă se mai auzea vacarmul celor douăzeci şi două de Mame supărate. Şi în timp ce se îndepărtau de clădire, două dintre ele veneau după ei în zbor. Cumva ştia că una dintre ele era Rosie.

Măriră viteza pe drumul şerpuit, farul lor solar tăind ceaţa groasă a dimineţii. Ţinându-se strâns de Misha când lua curbele, părul ei desfăcut lovindu-l peste faţă, Kai nu putea să nu se gândească la alte vremuri şi la un alt loc. Chiar trecuseră doar câteva luni de atunci?

— Unde mergem? ţipă el.

Misha întoarse capul. Văzu cum i se mişcă buzele,

dar nu auzi decât cuvântul „calculator“.

În cele din urmă, opriră în faţa unei clădiri mari de culoarea nisipului şi o urmă pe uşa de la intrare şi apoi pe nişte scări. Acolo, dădu buzna într-o cameră mică şi se repezi la un birou, pe care părea să stea un fel de ecran mare de tabletă. Se aşeză pe un scaun în faţa biroului. Scoase din ghiozdan o chestie mică şi dreptunghiulară; Kai mai văzuse aşa ceva în bucătăria din Clădirea 100, dar Álvaro îi spusese că era doar un telefon vechi, inutil acum.

Misha apăsă pe un buton verde de pe dispozitiv.

— Tati, eşti acolo?

Kai se apropie. *Tati?*

La telefon se auzi o voce.

— Aici, Kendra. Ce se întâmplă?

— Kai e singurul care a fost de acord să încerce virusul. Ceilalţi sunt panicaţi cu toţii. Ce să fac?

Chipul Mishei era palid în lumina dispozitivului ei şi respira sacadat. În liniştea ce urmă, lovi nerăbdătoare cu piciorul în birou.

Kai o atinse pe Misha pe umăr.

— Misha, zise el, cine...

Vocea reveni.

— Există o opţiune. O cale prin care puteţi ieşi. Odată ce virusul e instalat, robotul încă va putea să-şi ia zborul.

— Să-şi ia zborul? Şi unde să se ducă?

Mai urmă o pauză şi vocea răspunse:

— La Los Alamos. Îţi voi trimite o copie diferită a virusului. Una cu un cod de localizare. Şi, desigur, vrem să vină şi Kai.

Se auzi un hârşâit. Apoi o altă voce, cea a unui bărbat, se alătură discuţiei.

— Misha, am promis că vă vom scoate de acolo. Şi odată ce va fi şi el aici... poate Kai ne va putea ajuta să-i convingem pe ceilalţi.

La fel ca momeala mică de peşte din găleata Selei, gândurile lui Kai se învârteau acum în minte, prea alunecoase pentru a fi prinse. Cu cine naiba vorbea Misha? Încercă din nou:

— Misha, cu cine...

Dar ea îi făcu un semn din mână şi apăsă ecranul de pe birou care prinse viaţă. Pe fereastra din stânga, Kai o zări pe Rosie aşteptând. Şi lângă ea mai era un robot – Alpha-C.

Deodată, în partea de jos a ecranului apăru o pictogramă. Se auzit din nou vocea din dispozitivul mic.

— O vezi?

— Da, spuse Misha.

— Copiaz-o pe un card nou.

— OK.

Dintr-o cutie de pe un raft, Misha scoase un card mic şi dreptunghiular. Îl băgă într-un port dintr-o cutie care se afla sub ecran şi lângă el apăru o luminiţă galbenă. În doar câteva secunde, luminiţa se făcu verde.

— Gata, anunţă Misha.

— Kendra îţi va trimite o serie de instrucţiuni. O să le vezi pe ecran. Să le urmezi întocmai. Să *nu treci* peste niciun pas.

— Bine...

Misha citi rândurile scrise pe ecran, buzele mişcându-i-se în tăcere.

— Trebuie să-i explic lui Kai acum.

În sfârşit, se întoarse spre el.

— Îmi pare rău, Kai. Dar dacă chiar vrei să faci asta, va trebui să ne mişcăm rapid.

Kai se holbă la ea.

— Ce să facem? Cu cine naiba vorbeşti?

Misha inseră un al doilea card în cutie, şi Kai privi cum luminiţa se face iar din galbenă verde.

— O să-ţi explic când vom fi pe drum. Dar,

deocamdată, va trebui să ai încredere în mine.

Camera cea mică, rafturile ei mucegăite şi mobila antică ce arăta ca scoasă dintr-un filmuleţ vechi păreau că îl sufocă. Creierul nu îi mai funcţiona cum trebuie. Pur şi simplu, nu putea să-i dea Mishei răspunsul pe care îl voia ea.

— Nu. Nu pot. Nu până nu-mi răspunzi.

Misha sări în picioare. Începu să meargă de colo colo şi să-i spună o poveste – despre un tată pe care-l chema James şi care trăia într-un loc numit Los Alamos. Despre cum James, împreună cu un alt bărbat, Rudy, modificaseră genetic copiii astfel încât să supravieţuiască Epidemiei. Mai erau şi alţii, Mac şi Kendra, care construiseră şi programaseră roboţii – Mamele. Şi mai erau unii, Hopii, care trăiau în deşert, se ocupau de ferme şi de turmele de oi. Aceasta era familia ei. Putea să fie şi familia lui.

Dar în tot acest timp, Kai simţi cum se îndepărtează de ea, cu mâinile la spate, şi căutând mânerul uşii.

— Te rog, zise Misha. Avem nevoie... Se opri în mijlocul propoziţiei, uitându-se pe fereastră. Rho-Z e chiar acolo, pregătită, zise ea. Dar Alpha... s-ar putea să avem o problemă cu ea.

Kai avea acum mâna dreaptă pe mânerul uşii. Oameni dincolo de gard... o încercare de a le controla pe Mame.

— Misha... Se adună, pregătit să o ia la fugă. Zak avea dreptate? Tu eşti inamicul?

Uitându-se în ochii lui, Misha se apropie ca să-l ia de mâini.

— Nu, Kai. Eu sunt prietena voastră. Sunt la fel ca voi. Am avut şi eu o Mamă robot. S-a prăbuşit în deşert, dar a reuşit să mă nască. Apoi m-au găsit nişte oameni. Ei m-au salvat. Acum încearcă să vă ajute şi pe voi. Au încercat să facă asta toată viaţa voastră...

— Atunci cum de nu i-am văzut niciodată?

— Mama ta nu i-a lăsat să se apropie. A fost programată să te protejeze. Dar *mai sunt* şi alţi oameni. Nu ai fost niciodată singur.

Misha îi dădu drumul, dar încă se uita fix la el.

Kai privi pe fereastră. Îşi aduse aminte de povestea Selei despre atacul misterios cu laserul din miezul nopţii. Bidoanele cu apă lăsate pe marginea drumului. Proviziile lăsate pentru ei aici la Presidio. Să fie adevărat? Cineva a avut grijă de el, l-a ajutat în toţi aceşti ani?

Misha se uită şi ea pe fereastră.

— E destul de rău că Alpha-C e aici. Dar s-ar putea să mai fie şi altele pe drum. Poate că nu mai vorbesc cu voi, dar cred că vorbesc între ele.

Kai o privi pe Mama sa, care aştepta acum lângă intrarea în clădire. Şi pe Alpha, întoarsă spre Rosie ca şi cum îşi şopteau secrete. Îşi aduse aminte de grupul de trei roboţi, strânşi pe plajă atunci când el şi Sela plecaseră cu barca în golf...

Lângă el, Misha scoase tableta lui din ghiozdan.

— Kai, dacă facem asta...

Kai închise ochii strâns. „Ce ar face Sela? Bineînţeles că ar avea încredere în Misha. Dar unde o dusese îndrăzneala pe Sela? Rosie fusese cea care îl protejase întotdeauna. Orice ar fi fost, Rosie avusese mereu dreptate... Deschise ochii şi se uită la Misha. Nu, se gândi el, Sela a avut şi ea dreptate. Nu ar ajunge nicăieri dacă lăsa temerile să-l controleze. Pe lângă asta, oriunde s-ar fi dus, nu ar fi fost singur. Misha ar fi şi ea acolo. Şi deşi nu mai era la fel cum era înainte – chiar dacă s-ar putea să nu mai fie Mama pe care ajunsese s-o iubească –, Rosie avea să fie şi ea acolo.“

☆

Kai ţinea tableta cu ambele mâini. Inserat într-un slot aflat pe o parte, era cardul de memorie care conţinea virusul mortal. Văzând-o pe Rosie, atât de

aproape în faţa sa, simţi emoţii contradictorii – speranţă amestecată cu pură agitaţie. Alpha, cu fuzelajul ei aplecat în faţă în postura ei tipică de pasăre, stătea acum la câţiva metri distanţă.

Misha îl luă pe Kai de umeri şi se uită fix în ochii lui.

— Acest virus este creat să se transforme iar şi iar, îi explică ea. După lovitura iniţială, va continua să se reinstaleze, de fiecare dată cu un cod uşor diferit. Să te apropii cât de mult poţi de ea ca să eviţi orice fel de interferenţă. Rho-Z se va lupta cu el tot timpul, aşa că odată ce începem, trebuie să menţinem constantă instalarea virusului.

— Dar odată ce introducem virusul, cum o ţinem pe Rosie să nu zboare către locul ăla, Los Alamos, înainte să apucăm să ne urcăm? întrebă Kai.

— Nu-şi va lua zborul decât atunci când programul de localizare va fi activat, zise Misha. Va trebui să introduci tableta în consola ei şi să setezi o conexiune directă cu calculatorul ei de zbor. Apoi va trebui să scrii „Pleacă“ pe tastatura consolei.

Simţi degetele Mishei înfipte în umerii lui.

— Ai înţeles?

— Da...

— Când vrei să începi procesul de transmitere a virusului, spuse Misha, să apeşi aici.

Ţinând tableta în faţa sa ca pe un scut, Kai coborî treptele de la intrare şi se chinui să meargă prin iarba înaltă, cu privirea aţintită asupra lui Rosie. Ea rămase nemişcată, corpul ei intimidant părând să devină din ce în ce mai mare pe măsură ce se apropia de ea. În spatele lui o auzi pe Misha, paşii ei abia mişcând iarba. Poate că avea să fie mai uşor decât crezuse...

Apoi Rosie se mişcă.

La început, i se păru că imaginaţia îi joacă feste. Dar apoi o văzu cum se ridică, până ce ajunse complet dreaptă şi se întoarse, cercetând în jurul său. Cu inima

aproape să-i sară din piept, Kai se lăsă în jos, încă o dată, ascuns de frunziş. Pas cu pas, se apropie din ce în ce mai mult de ea. Şase metri, patru metri. Ea se aplecă spre el şi Kai privi fermecat, transparenţa familiară a trapei sale şi coconul ei gol. Braţele ei puternice se întinseră şi răscoliră iarba din jurul lui, iar Kai se dădu la o parte exact la timp ca să nu îl atingă. Se înfipse bine în pământul denivelat şi împinse tableta spre ea, apăsând pe buton ca să înceapă transmisia.

Rosie se aşeză brusc, coconul ajungând să se sprijine ciudat de şenilele ei şi braţele căzură fără vlagă peste flancuri ca nişte crengi rupte. Cu Misha aproape în spatele său, Kai se urcă pe şenilele lui Rosie şi trase de trapă. Inima îi tresări când uşa se deschise larg şi se furişară înăuntru.

Cu doar câteva zile în urmă, aceasta fusese casa lui; acum era întuneric, umed şi toate suprafeţele erau alunecoase de la rouă. Închise şi încuie trapa, în timp ce Misha se ghemui în spatele lui. Cu tableta în poală, găsi centurile de siguranţă, după care trase tare ca să strângă curelele şi se aşeză în scaun. Centurile se prinseră cu un zgomot uşor.

— Dar tu? şuieră el. Tu nu ai centuri...

— O să mă ţin bine, spuse ea gâfâind. Conectează tableta!

Ridică tableta, prinzând-o de margini. I se tăie respiraţia.

Cardul de memorie nu era acolo. Avertismentul Mishei îi răsuna în urechi: *Trebuie să menţinem instalarea virusului constantă.* Dar unde era cardul? Întinse mâna şi căută disperat pe podeaua coconului. Cât timp mai avea?

— Ce e?

Auzi vocea speriată a Mishei în ureche.

— A dispărut cardul...

Dar era deja prea târziu. Coconul se mişcă în timp ce Rosie se ridică în picioare. Îl lovi un val de greaţă în timp ce ea îi invadă mintea, propriile-i gânduri împrăştiindu-se ca nişte frunze uscate în bătaia vântului.

— Kai... îţi este frică. O să am grijă să fii în siguranţă...

Se auzea slab, aproape ca o şoaptă. Era doar o amintire? Sau chiar era Mama lui, vorbind cu el... stăruind pe lângă el?

Chinuindu-se să-şi aducă aminte ce urma să facă, băiatul pipăi într-o parte a scaunului, sub consolă, încercând să găsească cardul. Dar nu era nicăieri. Pereţii coconului se învârteau. Capul i se învârtea şi el. Neajutorat, privi cum tableta scapă pe podea în timp ce Rosie se învârtea instabilă.

Apoi văzu pe cineva... Misha... chinuindu-se să ajungă la el.

— ... mai am unul... de rezervă.

În mână ţinea ceva mic şi plat. Dar Kai era paralizat, iar în mintea lui era un haos total. Unde se afla? De ce se afla aici? Simţi cum Misha se urcă lângă el şi îl împinse într-o parte. Ridică tableta de pe jos şi puse chestia pe care o avea în mână în slotul din lateral.

Rosie căzu iar cu un bufnet asurzitor. Vocea ei îi dispăru din minte, lăsând în urma sa doar o senzaţie de pustietate dureroasă. Dar tot simţea o vibraţie, şi pământul de sub ei începu să se cutremure.

— Ce...?

Prin fereastra trapei o vedea pe Alpha-C cum venea ameninţătoare la câţiva metri de ei, cu flancurile strălucind şi cu braţele ridicate.

Misha plimbă degetul pe latura tabletei să se asigure că era pus bine cardul şi introduse tableta în consolă.

— „Pleacă“, zise Misha. Scrie „Pleacă“!

Kai se aplecă în faţă. Puse degetele pe tastatura de

pe consolă şi scrise.

Reactorul lui Rosie porni instantaneu. Coconul ei se lăsă pe spate, ea depărtă braţele şi îşi desfăcu aripile şi apoi... Trapa se deschise brusc şi două braţe puternice se întinseră s-o apuce pe Misha de mijloc.

— Kai!

Dând din mâini, Misha dispăru.

— Misha!

Motoarele lui Rosie huruiră şi ventilatoarele ei porniră, ridicând bucăţi de iarbă şi pământ. În câteva secunde, erau în aer, cu trapa deschisă şi aproape ruptă din balamale.

Misha dispăruse. Forţată de o rafală a vântului, uşa se închise cu zgomot. Ghemuit în scaunul lui, Kai auzea doar zumzetul înfundat al ventilatoarelor lui Rosie, vibraţia joasă şi zgomotele procesoarelor care rulau milioane de calcule induse viral, în timp ce îl ducea pe deasupra unui oraş pe care nu-l văzuse niciodată.

☆

James se trezi la birou, cu mintea înceţoşată. Tresări şi văzu ceasul de pe ecran indicând ora 16:12:01. Se ridică în picioare clătinându-se şi se împletici spre laboratorul de biologie, de unde se vedea cerul dominat de o furtună violet. Se grăbi pe holul care ducea în biroul lui Mac, suflând greu din cauza efortului. Îl văzu pe acesta, cu barba lui tunsă inegal, în lumina ecranului.

— Ai văzut ceva?

— Îmi pare rău, James, zise Mac. Nu am vrut să te trezesc. Dar nu. Niciun semn.

— Dar ultima dată când am vorbit cu Misha era aproape şapte dimineaţa ora Pacificului... Sigur a avut suficient timp...

În spatele lui, Rudy veni şchiopătând din laboratorul de robotică. Abandonase căruciorul cu rotile pe care i-l

dăduseră din Polacca după ultimul lui tratament – încă stătea în hol, semn că refuza să se recunoască înfrânt. Faţa îi era albă; tuşi într-o batistă şi se trânti lângă Kendra, care stătea într-un colţ, bând nişte cafea rece.

Dintr-odată, Mac apăsă un buton de la radar, concentrându-se pe un punctuleţ roşu.

— Hei, zise el. Am detectat ceva. Se îndreaptă spre noi.

James ieşi pe uşă şi alergă până la geamurile înalte din podea până în tavan din holul principal. Până să-l ajute Kendra pe Rudy să vină în hol, James îşi pusese deja costumul Tyvek şi masca prevăzută cu filtru.

— Eşti convins că e sigur? gâfâi Rudy, oprindu-se să se sprijine de biroul de la recepţie. Poate că ar trebui să stăm înăuntru până aterizează robotul. Nu ştim dacă ni se va supune.

— Rudy are dreptate, fu de acord Kendra. Suntem mai în siguranţă înăuntru.

James putea s-o vadă acum – o sferă neagră, neclară, deasupra pinilor de pe teren. Încet-încet, prindea contur: aripile ei desfăcute la maximum, burta, şenilele şi braţele strâns lipite de fuzelaj. Nisipul începu să se ridice şi chiar şi prin geamurile groase tot auzea zgomotul tare provocat de ventilatoare.

Când robotul atinse pământul, acesta se cutremură. Şi James îşi dădu brusc seama că în afară de înregistrările de pe dronă, nu mai văzuse niciodată unul în realitate. Pe fereastra trapei, găurită şi plină de nisip, se reflectau cerul şi norii rău prevestitori. Îi vedea mâinile puternice, ţinute pe lângă corp, cele pe care Sara le crease, armurile lor acoperind degetele moi strânse în pumni. Pentru o clipă, i se tăie respiraţia.

— Se deschide trapa.

Lângă el, Kendra se holba şi ea, cu gura pe jumătate deschisă.

James văzu mai întâi un picior slab, îmbrăcat în pantaloni negri. Apoi încă unul. Apoi un mijloc subţire. *Misha?* Trecu repede prin compartimentul presurizat şi abia dacă închise uşa interioară că o şi deschise pe cea exterioară. Dar odată ieşit afară, rămase blocat.

Nu era Misha. Un băiat slăbuţ, îmbrăcat cu o geacă jerpelită, cu părul şaten roşcat ciufulit, care-i ajungea aproape până la umeri, coborî încet pe şenilele robotului. Probabil că era Kai. Băiatul se holbă la el cu un amestec de uimire şi teamă.

— Bună, zise James, întrebându-se dacă băiatul putea să-l audă prin mască. Unde... unde este Misha?

Băiatul rămase împietrit şi James îşi dădu seama că probabil arăta ca un monstru pentru el. Dar trebuia să ştie – unde era fiica lui? Apelul ei din acea dimineaţă fusese un dar de la Dumnezeu. Nu-i păsa că misiunea ei nu avusese succes. Era doar bucuros să afle că venea acasă. Înaintă, uitându-se la robot şi sperând să mai apară cineva.

— Eu sunt James, spuse el, cât de tare putu, având în vedere că purta şi masca. Tatăl Mishei. Ea e cu tine?

Băiatul se ghemui pe jos şi începu să plângă.

— Ea... a fost trasă afară! ţipă el.

James se simţi ca şi când ar fi primit un pumn în faţă, plămânii lui chinuiţi scoţând afară puţinul aer pe care-l aveau. Mirosul acru al măştii îi afecta nările.

— E... în viaţă?

Băiatul se uită în sus la el şi se şterse pe faţă cu mâneca jerpelită.

— În viaţă? Da. Aşa cred. Nu cred că Alpha i-ar face ceva rău.

— *Alpha?*

— A fost ca şi cum... Alpha nu voia s-o lase să plece...

James privi spre vest, la perdeaua de ploaie care bloca acum orizontul.

— Haide, fiule, strigă el. Vine furtuna. Să mergem înăuntru. Se mişcă greu spre clădire. În urma lui, păstrând distanţa, veni şi Kai.

Odată intraţi în compartimentul presurizat, băiatul se lipi de peretele opus, în timp ce nisipul îi zbura din păr.

— Scuturã-te, îi spuse James. Trebuie să scăpăm de tot nisipul. În timp ce băiatul îşi legăna capul dintr-o parte în alta, James nu se gândea decât la Misha, la părul ei desfăcut zburând în sus. Când se deschise şi uşa interioară, James se chinui să-şi dea jos masca, privindu-l pe băiat cum se uita cu ochii mari la holul principal.

Kendra rămase la distanţă, dar băiatul tresări când Rudy se apropie în căruciorul său cu rotile. Apoi veni şi Mac în fugă de pe hol şi Kai se sperie de bărbatul deşirat şi cu barbă.

— Ne sună Misha, spuse Mac, dându-i lui James telefonul prin satelit.

Clipind ca să-şi alunge lacrimile de uşurare şi de frustrare, James răspunse.

— Misha?

— Tati, îmi pare rău. Lucrurile nu au mers cum am plănuit. Dar am infectat-o pe Rho-Z cu virusul. Kai e acolo?

— Tocmai a ajuns. Tu eşti bine? Ce s-a întâmplat?

— Nu ţi-a spus Kai? Alpha-C m-a tras afară din cocon în timp ce decolam.

— Dar eşti bine.

— Sunt bine. Cred că s-a gândit că mă protejează.

James îşi frecă bărbia, care-l durea de cât de mult o ţinuse încordată.

— Misha, de ce nu ne-ai sunat mai devreme?

— Când m-a luat Alpha, mi-a căzut telefonul pe jos. Apoi m-a dus înapoi în clădirea în care stau cu toţii. A fost... foarte greu să scap de acolo. Tati, ştiu cu toţii că

Rho-Z şi Kai au dispărut. Şi ştiu că – ei cred că am avut ceva de-a face cu asta.

James oftă.

— Unde eşti acum?

— În camera mea de la Clădirea 100.

— Crezi că... James se încruntă şi se uită la Kendra. Crezi că ai putea s-o faci pe Alpha să te aducă aici? Aşa cum a venit Kai cu Rho-Z?

— Am căutat tableta Selei peste tot. Dar a dispărut. Probabil a fost în barcă.

Kai aprobă din cap.

James oftă adânc.

— O să lucrăm cât de repede putem ca să găsim un alt plan, spuse el întorcându-se spre băiat. Ne bazăm pe Kai să ne ajute.

☆

Chiar şi prin geamul gros de la camera pe care James o numea „cantină“, Kai putea să audă zgomotul ameninţător al tunetului. Abia mai distingea conturul gri al lui Rosie, care înfrunta ploaia de una singură. O căutase în mintea sa, dar nu găsise nicio urmă. Când era la Presidio, crezuse că-l părăsise, că nu mai făcea parte din el. Dar acum ştia că încă era acolo. Fusese nevoie de virus pentru ca legătura dintre ei să fie întreruptă complet.

Acum era... altfel. Ea era acolo, şi el era aici, uitându-se la ea. Această singurătate – nu se mai simţise niciodată atât de gol. Oare aşa fusese mereu, pentru cei care nu avuseseră niciodată o Mamă ca a lui?

Îl puseseră să facă un duş cu apă caldă şi îi schimbaseră hainele jerpelite cu un fel de costum strălucitor, care părea din plastic. Acum, James stătea la o masă plină cu mâncare. Pe ea erau nişte fructe care se numeau prune şi o tocană de miel cu porumb – toate primite de la oamenii care se numeau Hopi.

Bărbatul înalt pe care-l chema Mac stătea în colţul cel mai apropiat de uşă, cu o ceaşcă cu un lichid maroniu deschis în mână.

La masă, Kendra punea tocana în castroane. Cu atenţie, îi dădu un castron lui Rudy, care îşi trase scaunul cu rotile mai aproape, lângă ea.

— Kai, probabil că mori de foame, spuse ea.

Aplecându-se, James rupse o bucată de ceva moale şi spongios.

— Pâine de porumb, zise el, oferind-o lui Kai. Misha o adoră.

Kendra îl luă pe Rudy de mână.

— Rudy o cocea aici înainte, dar... nu prea mai are timp zilele astea.

Pâinea era moale, minunat de dulce şi nu semăna cu nimic din ce mai gustase Kai înainte. Dar imensitatea camerei, albul gol al pereţilor săi, zumzetul constant care se auzea din tavanul înalt, toate îi făceau greaţă. Şi mai erau şi oamenii aceştia noi, aceşti adulţi, uitându-se cu toţii la el, aşteptând ceva de la el...

— Într-un astfel de loc am creat embrionul tău, îi explică James.

— Embrion?

— Creatura mică ce s-a transformat în cele din urmă în tine. A trebuit să modificăm o parte din materia ta genetică, ca să poţi face faţă Epidemiei.

— Ştiu că este greu de înţeles, zise Rudy, privindu-l pe Kai cu ochii lui albaştri şi blânzi. Dar pământul a fost schimbat complet de Epidemie. Proiectul meu de acum este să scriu istoria. Povestea a tot ce s-a întâmplat, *de ce* s-a întâmplat, este foarte important.

— Rosie ar putea să mă înveţe... bolborosi el.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt.

— Kai, spuse James, informaţiile la care ne referim au fost păstrate secret. Doar cele mai vagi detalii au fost încărcate în baza de date de învăţare a Mamei

tale.

— Aa.

Kai aruncă din nou o privire dincolo de geam.

— Ţi-e dor de Mama ta? îl întrebă Kendra, cu ochii aţintiţi asupra lui.

Kai simţi o căldură pe gât şi o senzaţie de arsură în ochi. În această cameră curată, în această lumină puternică, se simţea complet nelalocul său.

— Da...

— Kai, zise James, aşezându-se lângă el. Înţelegi că nu este o persoană adevărată. Nu-i aşa?

În tăcere, băiatul privi îi ochii căprui deschis ai bărbatului, care se uita la el cu atenţie.

James începu să se plimbe prin cameră, târşâindu-şi pantofii uzaţi pe gresia curată.

— Când eram mic, înainte de Epidemie, începu el, tata m-a dus la un muzeu. Un muzeu de istorie naturală, cu schelete adevărate de dinozauri... Îmi plăceau mult acei dinozauri. Dar ce-mi plăcea cel mai mult era un ecran care acoperea aproape tot peretele dintr-o cameră întunecată. Arăta harta lumii, desfăşurată. Pe ea erau nişte luminiţe minuscule, de culori diferite. Puteai să învârţi o roată ca să te întorci în timp, începând cu două milioane de ani în urmă. Şi în timp ce diferitele specii de *Homo* apăreau şi populau planeta, luminile colorate se aprindeau – lumini mov pentru *Homo habilis*, roşii pentru *Homo erectus*... Numărul şi densitatea luminiţelor indicau cât de mulţi erau din fiecare specie. Noi, *Homo sapiens*, eram reprezentaţi de luminiţe albe. Într-un final, erau o mulţime de luminiţe albe, peste tot în lume.

— Şi acum câţi sunt? întrebă Kai.

— S-ar zice că foarte puţini. Dar deja am aflat că mai sunt şi alţii. Nu suntem noi singurii.

— Te referi la Hopi?

— Da, zise James. Şi trebuie să mai fie şi alţii ca ei.

Sperăm că, într-o bună, zi *tu* îi vei găsi. James făcu o pauză şi se întoarse la masă ca să ia o prună. O întoarse încet printre degetele lui lungi şi se uită în ochii lui Kai. Te vei întâlni cu alţi oameni, spuse el. După o vreme, vei ajunge să înţelegi care e diferenţa.

— Dar deja am... întâlnit alţi oameni. Sunt foarte mulţi copii la Presidio.

James puse o mână mare pe umărul lui Kai.

— Voi face orice ca s-o aduc pe Misha înapoi în siguranţă, zise el cu o voce tremurândă. Şi pe toţi prietenii voştri. Dar voi avea nevoie de ajutorul tău.

Tuşi puţin în mânecă, după care îi dădu lui Kai un bidon.

Kai duse bidonul la gură şi luă o gură mare de apă. Aproape că uitase cât de uscat era aerul în deşert şi cum îi afecta gâtul. Cum Rosie îl învăţase să extragă apa preţioasă din plantele de cactus, cum să o găsească curgând prin crăpături şi pe sub roci. Cum îl adusese la izvorul lui Kamal...

— Când eram în coconul lui Rosie în această dimineaţă, spuse el, înainte să punem virusul în ea, mi-a vorbit. Era acolo, la fel ca înainte. Trebuie să existe o cale ca să pot vorbi cu ea. Ca să aflu ce se întâmplă. Se uită la Kendra, dar ea nu-i întoarse privirea. Ea se uita fix la Rudy, ca şi cum ar fi purtat o conversaţie în tăcere. Orice am face, zise el, nu trebuie să le rănim pe Mame.

James închise ochii şi îşi întinse palmele pe masă.

— Dar sunt doar nişte maşinării, nişte calculatoare... Oftă, respiraţia lui întretăiată şuierându-i pe gât. Kai, nu ţi-a fost niciodată... frică de Mama ta?

Kai se holbă la el.

— Frică? De ce?

— Nu-ţi faci griji pentru ce s-a întâmplat cu prietena ta, Sela?

Din nou, Kai simţi acea căldură, acea senzaţie de

pişcături în gât. Lângă el, Kendra se uita în poală. Bineînţeles – Misha le povestise oamenilor de aici tot ce se întâmplase la Presidio, tot ce văzuse. Dar pe drum, ascuns din nou în coconul Mamei sale, arsese suficient timp să se gândească. Poate că nu înţelegea ce i se întâmplase lui Rosie. Dar nu ar putea să-i fie niciodată frică de ea.

— Nu, se opuse el. Poate că e ceva greşit – ceva ce trebuie reparat. Dar Rosie nu vrea decât să mă protejeze. Şi Alpha-C nu a încercat decât s-o protejeze pe Sela. Acum chiar cred asta.

James oftă.

— Dar Mamele voastre s-au schimbat, nu-i aşa? Şi vor continua să se schimbe, în feluri pe care nu avem cum să le prevedem. Se uită prin cameră. Prioritatea noastră trebuie să fie siguranţa prietenilor tăi. Suntem de acord cu asta?

Kendra îşi împinse scaunul de la masă.

— Haide, Kai, spuse ea. Am reuşit să mă conectez la procesorul lui Rho-Z. Poate putem găsi nişte indicii în legătură cu starea ei înainte ca virusul să o fi lovit.

Rudy zâmbi.

— *Hasta luego*[8], spuse el, făcându-i cu ochiul Kendrei în timp ce ea îl sărută pe obraz.

James se aşeză şi le făcu un semn cu mâna.

— Mergeţi voi doi. Eu mai am nişte treabă cu Mac şi Rudy, zise el.

Privi după ei în timp ce se îndepărtau.

☆

Kendra îl conduse pe Kai pe holul principal şi apoi pe un hol lung. Dar când trecură prin dreptul unei camere care se numea „Laboratorul de biologie“, se întoarse brusc spre el.

— Spui că Mama ta a vorbit cu tine? Ce ţi-a zis?

— A spus că ştie că-mi este frică. A spus că o să aibă

8 Ne vedem mai târziu – din lb. spaniolă (n.tr.)

grijă să fiu în siguranţă. Era exact ca înainte, ca şi cum nu s-ar fi schimbat nimic...

— Hmm... Kendra se încruntă şi continuară să meargă pe hol. Am crezut că am trecut peste faza asta...

În celălalt capăt al coridorului, ajunseră într-o cameră care se numea „Laboratorul de calculatoare“. O mulţime de calculatoare umpleau spaţiul întunecat, dar doar un ecran era aprins. Kendra se aşeză în faţa lui şi îşi puse nişte căşti, cu privirea aţintită asupra modelului de lumini verzi şi strălucitoare. Kai miji ochii şi informaţiile de pe ecranul Kendrei se transformară într-o serie infinită de litere şi numere. Şi totuşi, ea părea că citeşte cu atenţie, ca şi cum cineva ar citi o poveste.

— La ce te uiţi? şopti Kai.

— Este un cod computerizat, a răspuns Kendra. Şi nu doar mă uit – ci *îl ascult*. Creierele noastre se descurcă mult mai bine să audă modelele decât să le vadă.

Kendra îşi scoase căştile şi le aşeză pe umeri, iar Kai auzi zumzetul constant al frecvenţelor modulate care se auzeau din ele. Suna familiar... Se apropie mai mult.

— Poţi să auzi ceva acum?

— Nimic coerent. De când virusul a preluat controlul, Rho-Z a calculat câte stele sunt în univers, câte conexiuni neuronale există în creierul uman, valoarea lui pi până la un număr infinit de cifre. Virusul i-a dat destul de lucru ca s-o ţină ocupată o perioadă. Kendra scrise nişte instrucţiuni pe o tastatură de pe ecran. Uite. Am reuşit să descarc o parte din memoria ei ascunsă. Mamele pot stoca informaţii într-un depozit pentru a fi folosite mai târziu. Le permite să-şi aducă aminte de lucruri mai rapid data viitoare. Un fel de neuroplasticitate.

— Plasticitate?

— Nu contează, zâmbi Kendra. Oamenii de aici spun

că vorbesc în ghicitori. În fine, m-am gândit că ai putea asculta şi tu aceste amintiri. Sunt de ieri. Poate poţi să depistezi nişte modele?

— Modele? întrebă Kai. Ce fel de modele?

— Semnalele coerente sunt ca o simfonie. Au propriul lor limbaj şi propria lor cadenţă. Odată ce ai ajuns aici, am început să trec aceste semnale de memorie prin dispozitivele de traducere de aici, spuse Kendra, apăsând un ultim buton şi uitându-se iar la ecran. Dar se pare că până acum nu au găsit nimic.

Kai luă căştile de la Kendra şi şi le aşeză pe urechi. Mai întâi privi în jur. Apoi închise ochii, concentrându-se doar pe sunete.

Simţi cum e condus într-un loc moale, întunecat, imaginile neclare devenind clare, şi viceversa. Simţi... o senzaţie de confort. Apoi, dintr-odată, o simţi... pe Rosie... prezenţa ei liniştitoare şi calmă în mintea lui.

I se înmuiară genunchii şi nişte degete îl prinseră de braţ ca să-l susţină.

— Ce este?

De undeva de departe, auzi vocea rugătoare a Kendrei.

— A spus ceva Mama ta?

— Mă striga pe nume, iar şi iar... A spus că... îmi simte temerile. Sistemul ei de comunicare e de vină... Încearcă să-l repare. Trebuie să mă ţin departe de apă... Copila pe care o chema Sela... Mama ei a încercat s-o salveze. Dar ea... nu mai emite niciun semnal acum.

Se uită la Kendra cu lacrimi în ochi.

Ea îi dădu uşor căştile jos de pe urechi şi îl ajută să se aşeze pe un scaun de lângă ea.

— Kai, zise ea. Îmi pare atât de rău pentru prietena ta... Se uită iar la ecran. Tu şi Mama ta aveţi ceva special, nu-i aşa?

El clipi şi îi văzu din nou expresia îngrijorată.

— Cred că da...

— O conexiune care nu am crezut niciodată că ar fi posibilă... spuse ea. Se gândi puţin şi apoi dădu din cap ca pentru ea, ca şi cum ar fi ajuns la o concluzie ştiută doar de ea. Am mai găsit ceva... ceva ce ar trebui să vezi şi tu. Mişcă degetele pe tastatură şi deschise o pictogramă care se numea „Surse Materne“. O atinse cu arătătorul. A trebuit să mă chinui mult să le sparg, ca să am acces la asta, zise ea. Dar a meritat.

Pe ecran apăru o imagine nefinisată, bidimensională, litere albe pe un fundal de un verde închis. **NSA Top Secret. Informaţii secretizate**. În centru, era un spaţiu alb care clipea insistent. Kendra scrise în spaţiul gol: NOUL_ÎNCEPUT_FILMULEŢE_MAME. Imaginea se schimbă şi apărură mai multe nume, aranjate în ordine alfabetică.

— Cine sunt? întrebă Kai.

— Vei vedea, răspunse Kendra.

Mişcă degetul în sus şi-n jos şi se uită pe listă, şoptind în barbă.

— Caporal Deisy Cáceres. Căpitan Ruth Carleton... Dr. Mary Marcosson.

În cele din urmă, se opri asupra unuia: **Căpitan Rose McBride.**

Se întoarse cu faţa spre el.

— Am cunoscut-o pe mama ta, Kai. Ţi-ar plăcea s-o vezi?

— Ce...?

Kendra zâmbi.

— Rho-Z te-a învăţat cum se fac bebeluşii umani?

— Te referi la spermă şi la ovul?

— Da. Femeia care a dat ovulul a fost mama ta biologică. Tu te tragi din ea. Kendra îşi drese glasul. Mama ta biologică a fost prietena mea, spuse ea. Ne-am apropiat foarte mult în timpul cât am muncit împreună. Ea a creat Codul Vieţii.

Kai se aplecă în faţă, uitându-se mai atent la ecran.

— Codul Vieţii?

— Fiecare Mamă are o personalitate diferită, bazată pe cea a mamei biologice al cărei copil îl poartă. Codul Vieţii este codul computerizat care reprezintă toate aceste personalităţi. Mama ta, Rose McBride, a creat-o pe Rho-Z din propria ei personalitate. Ea le-a creat pe toate. A condensat esenţa lor în ceva ce voi puteţi simţi.

Kendra apăsă o tastă ca să activeze o înregistrare audio. Selectă un nume de pe ecran şi apăru o listă cu fişiere. Dintre ele, alese unul care se numea „Introducere“. Imediat, apăru o femeie tânără cu păr şaten-roşcat şi gene dese, cu privirea aţintită în poală.

Femeia privi în sus, ochii ei verzi strălucind în lumina care venea de undeva din spatele camerei.

— E pornită? întrebă ea încet, aproape conspirativ, cu o urmă de zâmbet pe buze. Pot să încep acum?

O voce înfundată de bărbat răspunse:

— Da, poţi începe.

Kai întinse mâna să atingă ecranul, cu gura deschisă.

— I-am văzut faţa... a murmurat el. O cunosc...

— Imprimare, şopti Kendra. Rose s-a gândit că este important pentru un bebeluş uman să vadă o faţă umană. Dar echipa nu a vrut ca bebeluşul să asocieze acea faţă cu o maşină, aşa că te lasă să o vezi doar în primul an.

— Numele meu întreg este Jeanne Rosemarie McBride, rosti femeia de pe ecran. Oftă, ridică graţioasă o mână şi îşi dădu o şuviţă de păr după ureche. Mi se spune Rose. Am crescut... peste tot. Dar m-am stabilit în San Francisco.

— Şi vocea ei. E vocea ei... murmură Kai.

Se lăsă în scaun şi îşi aduse aminte de atingerea blândă a mâinilor sale mici şi moi care îl mângâiaseră

când era mic şi stătea în coconul lui Rosie – încă o parte din ea pe care o lăsase în urmă la primul lor popas.

— OK... Rose se aplecă în faţă, privindu-l în ochi. Povestea vieţii mele. Să vedem. Tatăl meu a fost în armată. Dar când aveam trei ani, mama mea a murit şi el s-a întors acasă ca să mă crească. A fost un tată minunat. Bine, s-a străduit din greu. Făcu o pauză ca să-şi adune gândurile. Nu-mi aduc aminte de mama mea. Doar vag, uneori îmi amintesc de mirosul ei. Nu sunt sigură cum era ea, de fapt. Privi în dreapta şi faţa ei frumoasă se înroşi puţin. Şi eu nu am fost niciodată mamă. Aşa că e ciudat să mă aflu într-o astfel de situaţie în momentul de faţă.

Kai înlemni în timp ce mama lui continua să vorbească, descriind cum ajunsese în acest loc. Era căpitan în armată. Era psiholog. Programator pe calculatoare. *Cipul tău este special*, se gândi Kai, aducându-şi aminte de vorbele lui Rosie. *Reprezintă legătura noastră*.

— Dacă voi avea o fată, o va chema Moira, ca pe mama mea. Dacă va fi băiat, îl va chema Kai... Înseamnă fericire. Înseamnă ocean, un loc pe care l-am iubit dintotdeauna. În fine... Iată-mă, încercând să introduc sufletele câtorva femei alese în pachete succinte de coduri. Astfel încât spiritele lor să continue să trăiască. Astfel încât să poată ghida o generaţie de copii pe care nu-i vor cunoaşte niciodată, dar ale căror nume au fost alese de ele. Clipi şi o lacrimă îi curse pe obraz. Pare o nebunie. Este o nebunie. Dar trebuie să încercăm. Ştiu că roboţii nu pot fi umani. Dar poate că vor fi cel mai extraordinar lucru al viitorului.

Ecranul se întunecă şi lista cu fişiere apăru din nou.

Kai se întoarse spre Kendra.

— Mai... trăieşte?

— Nu, Kai, spuse Kendra. Îmi pare rău. Din câte ştim

noi, niciuna dintre mamele biologice nu a supravieţuit. Îi atinse faţa uşor. Tu eşti exact ca ea. Ar fi fost atât de mândră...

— Dar tatăl meu? El cine a fost?

— Tatăl tău... Kendra se uită în jos, jucându-se cu o brăţară de metal pe care o purta la încheietura subţire. I-ai auzit vocea, acolo pe fundal?

— Bărbatul cu camera?

— Kai, l-am cunoscut şi pe el. Dar... Făcu o pauză, una lungă, şi se forţă să respire adânc. Acum s-a dus. Noi toţi cei de dinainte, e doar o chestiune de timp... Noi nu suntem ca tine. Nu suntem nici ca Hopii. Nu suntem imuni. Trebuie să luăm un medicament în fiecare zi ca să rămânem în viaţă. Se întoarse spre el. Îmi pare rău. Tatăl tău a vrut atât de mult să te cunoască, dar nu a mai apucat. Şi Misha... a vrut atât de mult s-o cunoască pe sora ei...

Kai tresări.

— Pe sora ei?

Kendra se uită la el.

— Nu ţi-a spus? Sela era sora ei.

Uimit, Kai îşi imagină faţa Mishei, părul ei şaten închis şi drept, ridul mic care-i apărea pe frunte ori de câte ori era îngrijorată – la fel ca Sela. Apoi îşi aduse aminte de Alpha-C, care o scosese pe Misha afară din trapă.

— Surori? Dar cum...

— Mama biologică a Selei şi a Mishei se numea Nova Susquetewa. Personalitatea ei a fost introdusă în doi roboţi diferiţi. Unul a ajuns la Presidio. Celălalt... nu a ajuns. Am reuşit s-o salvăm pe Misha şi s-o aducem aici, să trăiască alături de noi.

— Crezi că Alpha... cea de la Presidio... ştie despre Misha? Ştie că e a ei?

— Hmm...

Kendra se lăsă pe spătar, cu mâna dreaptă ţinându-

se de birou.

— Nu înţeleg cum ar putea şti. Dar, într-un fel, sper că da. Acelei fetiţe îi place să se confrunte cu lumea. Însă are nevoie de protecţie. Mai ales acum.

Întinse mâna şi dădu în josul ecranului.

— Acesta a fost doar filmuleţul introductiv, primul pe care l-a făcut Rose. Sunt ore întregi pentru ea, şi pentru fiecare femeie de pe listă.

Dintr-odată, se auzi o vibraţie pe un dispozitiv legat de încheietura Kendrei. Miji ochii la el, cu o expresie indescifrabilă.

— Scuze, spuse ea. James are nevoie de ajutorul meu. Dar tu poţi să rămâi aici şi să vezi orice doreşti.

— Mama mea, zise Kai. I-am ştiut chipul, dar l-am uitat. Cum am putut să uit?

Kendra puse o mână pe umărul lui.

— Kai, cu toţii uităm lucruri de-a lungul timpului. Este un joc pe care-l joacă mintea noastră cu noi... poate că face asta pentru a ne uşura viaţa.

Kai se prăbuşi în scaun, uitându-se la ecran. Cu doar câteva luni în urmă, credea că ştia cum funcţiona lumea. Totul era greu, dar el şi Rosie aveau să se descurce cumva. Orice s-ar fi întâmplat, mereu aveau să fie împreună. Şi mereu ar fi avut-o şi pe Sela alături.

Dar acum totul se schimbase. Trebuia să înveţe, din nou, cum funcţiona această lume.

☆

Kai se simţea din ce în ce mai bine pe măsură ce asculta poveştile lui Rose McBride, femeia care devenise Mama lui. Dragostea faţă de învăţătură, pe care o avusese de mică – la fel ca el. Activităţile ei din deşertul afgan – faptul că salvase vieţile altora, aşa cum o salvase şi pe a lui. Dragostea ei faţă de San Francisco – locul în care îl adusese şi pe el, în cele din urmă. Deşi nu şi-o imaginase niciodată pe Rosie ca pe o mamă adevărată, umană, acum simţea că o ştie de-o

viaţă. Vocea ei fusese muzica lui. Ea fusese sprijinul lui. Cumva, îi simţise dintotdeauna dragostea faţă de el.

Acum era sigur că avusese dreptate să-i spună acele lucruri lui James. Copiii nu ar putea niciodată să-şi rănească Mamele. Trebuiau să facă ceva ca să se poată reconecta. Dar cum? Avea nevoie de ajutor. Trebuia să vorbească cu Kendra.

Era seara târziu, furtuna trecuse şi cerul era acum de un negru catifelat, dincolo de geamul din capătul îndepărtat al laboratorului de calculatoare. Se strecură afară pe uşă, apoi merse tiptil pe holul slab luminat şi reveni în cantină. Dar mai în faţă văzu lumină sub uşa laboratorului de biologie care se afla în drumul lui. Auzi nişte voci şi se opri.

Era James, care vorbea pe o voce joasă, dar insistentă.

— Bun. Pe baza datelor pe care le-am adunat de când a ajuns Rho-Z aici, ştim că virusul îi suprasolicită procesorul. Sistemele ei de răcire se chinuie să ţină pasul. Făcu o pauză. Ştim şi că băiatul nu o să ne ajute deloc.

— Trebuia să ne gândim că o să fie neîncrezător, se auzi răspunsul moale al bărbatului pe care-l chema Rudy.

— Prea neîncrezător. La fel ca tatăl său... murmură James.

— Are nevoie de timp, insistă Rudy.

— Timp pe care nu-l avem, replică James.

— Uitaţi... interveni Kendra. Mai sunt şi alte lucruri de luat în calcul. Întotdeauna au existat dezbateri cu privire la folosirea învăţării profunde[9] pentru a deprinde o maşinărie să gândească la fel ca un om. Concluzia a fost dintotdeauna negativă. Dar, aşa cum

9 O funcţie a inteligenţei artificiale care imită felul în care creierul uman procesează datele (n.tr.)

spunea Rose, algoritmii au fost mereu ineficienţi. Nu am făcut niciodată experimentul adevărat, de fapt. Nu până acum.

— Ce vrei să spui?

Vocea lui James era monotonă, ca şi cum doar se prefăcea că ar fi interesat.

— Când Mamele au fost lansate, au fost şi ele ca nişte copii, zise ea. Dar reţelele lor neuronale s-au creat cu ajutorul plasticităţii înnăscute. Creierele lor aveau potenţialul de a se dezvolta, de a distruge şi de a reface milioane de conexiuni bazate pe un şuvoi constant de date primite. Dacă un astfel de creier a fost pus în contact direct cu un creier uman, ani la rând? Şi dacă acel creier uman încă era în dezvoltare la rândul său, încă învăţa? Nu ar trebui să înveţe unul de la altul? Azi, când am stat cu Kai, mi-am dat seama... că Rho-Z este pentru el mai mult decât o maşinărie. Ea este... cealaltă jumătate a lui. În orice caz, el este cel care ar trebui să decidă ce se întâmplă cu ea.

Vocea lui Rudy se auzi din nou, joasă şi răguşită.

— James, bineînţeles că toţi vrem ca aceşti copii să fie în siguranţă. Dar boala pe care o avem noi... ne ia minţile. Trebuie să ne asigurăm că gândim clar înainte să luăm vreo decizie ireversibilă.

Kai se lipi de perete. Îşi ţinu respiraţia şi încercă să-şi liniştească inima, ciulind urechile.

— Înţeleg, se auzi vocea lui James mai puternică acum, uşor iritată. Dar la Presidio începem să pătrundem pe teritoriul care a declanşat cel de-al Zecelea Congres – roboţii care preiau controlul asupra vieţilor umane. Nu uitaţi, aici vorbim despre nişte copii. Sunt confuzi, nechibzuiţi. În curând, s-ar putea să ajungă să moară de foame. Şi Misha e prinsă în toată treaba asta. Cine ştie ce se poate întâmpla cu ea?

— Mac? întrebă Kendra pe o voce joasă, învinsă.

— Eu sunt de acord cu James, spuse Mac aspru. Nu putem să aşteptăm, pur şi simplu, ca roboţii să se potolească ei singuri. Cred că suntem cu toţii de acord că... lucrurile nu vor merge în direcţia asta. Trebuie să fim pregătiţi să scăpăm de ei.

Kai simţi un şoc, ca un pumn în stomac. Se strădui să nu dea buzna peste ei în cameră.

— Deci... oftă Kendra... o să setez eu codul pentru voi. Dar va trebui să-l testăm pe Rho-Z înainte să mergem mai departe.

Kai auzi scaunele scârţâind pe podea. Luminile din laborator se stinseră şi le auzi paşii apropiindu-se de uşă. Trebuia să se mişte. Dar era paralizat şi îşi simţea membrele lipsite de vlagă.

În ultima clipă, fugi pe hol şi intră în laboratorul de robotică, în timp ce grupul ieşea pe hol. Kendra le ură colegilor săi o seară bună, după care trecu încet pe lângă laboratorul de robotică, la un metru de unde stătea Kai ghemuit şi gâfâind în întuneric. Auzi căruciorul lui Rudy cum se deplasează în direcţia opusă. Băgă capul prin cadrul uşii şi se uită pe hol, unde-l văzu pe James împingând căruciorul, cu Mac lângă el.

— Ţi-a trecut ora de culcare, bătrâne, zise James.

— Ţi-am zis să nu-mi mai spui aşa, se plânse Rudy, cu o voce slabă. Trebuie să-ţi amintesc iar că sunt cu un an, trei luni şi patru zile mai tânăr decât tine...

În curând, pe coridor se lăsă liniştea.

Aşteptând să i se potolească bătăile inimii, Kai se obişnui cu întunericul. În camera enormă, erau împrăştiate pe podea resturi amestecate de maşinării mari. Braţe complicate erau dezasamblate. Bucăţi de şenile erau strânse ca nişte lemne de foc. În colţ se vedea un cocon asamblat parţial, căruia îi lipsea trapa. Era clar: pentru aceşti oameni, Mamele nu erau nimic mai mult decât nişte maşinării, de care puteau să

scape odată ce nu mai aveau nevoie de ele. Îşi trase picioarele sub el şi se ridică, atent să nu facă vreun zgomot. Ieşi iar pe hol... şi înlemni când cineva îl atinse pe umăr.

— Kai, te-ai pierdut?

Privi în sus. În coridorul slab iluminat, abia dacă distingea chipul obosit al lui James şi silueta cocoşată.

— Ăă... da. Căutam... un loc în care să dorm.

James zâmbi.

— Îmi cer scuze... Presupun că nu suntem obişnuiţi să avem oaspeţi.

Kai simţi mâna bărbatului pe spate, ghidându-l pe coridor şi apoi în holul principal. Se opriră în faţa unei camere mici.

— Aici stă Misha când vine în vizită, explică el. E o sticlă cu apă proaspătă în cameră.

— James? spuse Kai cu o voce răguşită, făcând tot posibilul să vorbească pe un ton egal. Te-ai gândit la ce ţi-am spus? În legătură cu Rosie?

James îşi drese glasul.

— Încercăm să ne gândim la o cale, dar va fi dificil, spuse el.

Kai ridică privirea, optimist. Poate că mai fusese o parte din conversaţie pe care nu o auzise.

Dar James nu se uita la el. Ţinea privirea fixată asupra geamului mic din cameră. Apoi se frecă la ochi cu buricele degetelor şi se întoarse spre hol.

— Mâine e o nouă zi, spuse el. Trebuie să dormi.

— Dar...

— O să mă culc şi eu în curând – mai trebuie să verific ceva cu Kendra. Îndreptându-şi umerii, plecă târându-şi picioarele. O să-i spun eu că ţi-am găsit cameră, zise el peste umăr.

Kai trase adânc aer în piept şi închise uşa. Afară, totul era neclintit. Lumina lunii lăsa la iveală doar siluetele celor două stânci mari, ce răsăreau din

pământul pustiu. Dar în timp ce privea, văzu ceva şerpuind printre ele.

Era şarpele lui Kamal, Naga, care venise cu un mesaj.

Kai îşi ţinu respiraţia, închise ochii aşteptând să audă vocea lui Naga. Dar, în schimb, o auzi pe Rosie: *Kai... îţi este frică. Te voi ţine eu în siguranţă...*

Luă o pătură dintr-o grămadă aşezată lângă uşă. Se întinse pe pătuţul Mishei şi se înveli. Lucrurile stăteau altfel. Acum, el era cel care trebuia să-şi protejeze Mama.

☆

Când prima rază de lumină a dimineţii trecu prin fereastră, Kai se ghemui sub pătură, visând la coconul cald al lui Rosie. Strânse ochii şi se concentră să rămână în vis.

— Rosie, gândi el, putem să continuăm cu lecţiile?

— Da, răspunse ea.

Amintirea îi umplu mintea – ecranul de pe trapa lui înconjurându-l cu imagini, sub îndrumarea ei răbdătoare. Văzu o faţă umană, faţa lui Rose McBride, care zâmbea în jos la el.

Tresări. Membrele i se încordară şi încercă în zadar să se opună în timp ce era smuls din cocon şi aruncat înapoi în camera mică a Mishei de la Los Alamos. Se ridică în fund, clipind, iar imaginile deveniră mai clare.

Precaut, scoase capul pe uşă. Holurile erau întunecate şi pustii, singurul sunet fiind provocat de zumzetul neîncetat din tavan. Nişte luminiţe prinseră viaţă de-a lungul pereţilor în timp ce el îşi croi drum dincolo de laboratorul de biologie, către cel de calculatoare. Cu excepţia unei grămezi de cutii de metal şi cabluri care stătea pe podea în jurul biroului Kendrei, laboratorul părea la fel de pustiu ca restul clădirii. Kai se furişă înăuntru, cu urechile ciulite la zumzetul slab provocat de semnalul care ieşea din

căştile Kendrei.

Deodată se auzi o voce din spatele lui.

— Alo? E cineva aici?

Se întoarse cu faţa spre uşă.

— Sunt eu. Kai.

— A... Kai...

Kendra păşi nesigură în cameră, cu faţa palidă luminată de ecranul calculatorului.

Kai se uită în jurul său.

— Unde sunt ceilalţi?

— Rudy a suferit... o criză noaptea trecută.

— O criză?

— James şi Mac l-au dus la centrul medical Hopi. Kendra clătină din cap. Bietul meu Rudy... întotdeauna s-a simţit prost din cauza Epidemiei, murmură ea, dându-şi jos ochelarii ca să se şteargă la ochi cu dosul mâinii. Se învinovăţea...

— De ce?

— E o poveste lungă – face parte din povestea pe care o înregistra pentru voi. Dar a vrut să-ţi spun că... îi pare rău.

Kendra scoase o bucată de material din buzunar şi îşi şterse ochelarii.

— Când o să se întoarcă?

— Of, spuse Kendra, cu faţa lipsită de expresie, târziu, la noapte. James trebuie să facă şi un tratament acolo. Ce moment prost...

Îşi puse ochelarii la loc şi făcu ochii mari când văzu podeaua.

— Ce e cu astea? întrebă ea.

Kai se mai uită o dată la gunoiul de pe jos – cutii metalice negre, cabluri verzi şi roşii, întrerupătoare strălucitoare şi luminiţe.

— Nu ştiu.

Kendra se aruncă în faţa calculatorului, degetele ei umblând pe ecran.

— Nu, murmură ea. O, nu...

Kai veni lângă ea.

— Ce e?

Kendra strânse pumnii.

— Au descărcat codul!

— Care cod?

— Mi-a promis...

Kai simţi că începe să i se facă rău.

— Este codul despre care vorbeaţi noaptea trecută?

Kendra se întoarse spre el.

— Ce?

— V-am auzit vorbind. În laboratorul de biologie.

Kendra rămase tăcută. În sfârşit, vorbi cu o voce care abia dacă se auzea:

— James a vrut să facă un test... pe Mama ta. Dar mi-a promis că-ţi va explica totul mai întâi. Se aplecă şi luă una dintre cutiile de pe podea. Avea în jur de cincisprezece centimetri lungime şi cinci centimetri lăţime, fiind mai mică şi mai pătrăţoasă decât tableta lui Kai. Se pare că au luat tot ce le-a trebuit pentru momeală...

Kai se holbă la cutie.

— Momeală?

— Planul era să facem câte o momeală pentru fiecare robot, o replică a tabletei sale. Fiecare momeală avea să trimită o serie unică de frecvenţe specifice unui copil care-i revenea. Când Mama avea să simtă frecvenţele, trebuia să urmărească sursa. Apoi, când se apropia suficient, momeala cu semnalele copilului putea să se folosească de codul de acces al tabletei ca să ajungă la procesor şi s-o infecteze cu acelaşi virus pe care l-am folosit şi pentru Rho-Z.

Kai strânse marginile biroului, încercând să rămână calm.

— Deci... acum duc momelile astea la Presidio?

— Ăsta s-ar putea să fie planul lor...

Apoi Kai simţi un val de speranţă.

— Dar virusul ăsta nu le va omorî, nu-i aşa? Nu a omorât-o pe Rosie...

Kendra se uită în ochii lui, cu sprâncenele încruntate.

— Nu. Dar am mai adăugat ceva – un cod care le va opri sistemele de răcire. Unitatea centrală se va supraîncălzi... creierul le va muri... în doar cinci minute.

Lui Kai i se înmuiară picioarele. *Rosie*.

— Cu-cum rămâne cu Mama mea? Deja... au omorât-o?

Kendra avea acum o privire îngrijorată. Lăsă cutia jos, introduse câteva comenzi pe tastatură şi-şi trecu degetele rapid peste ecran.

— Nu. Semnalul ei nu s-a schimbat. Se întoarse spre el cu un oftat de uşurare. E încă bine.

Kai îşi petrecu braţele în jurul mijlocului subţire al femeii.

— Te rog... murmură el, cu capul îngropat în pieptul ei. Nu pot s-o pierd...

Simţea cum mâinile slabe ale Kendrei îl mângâie pe cap.

— Kai, nu-ţi face griji. Nu i-aş face niciodată asta. Se aplecă şi se uită la el cu ochii sclipind. Ieri, când te-am privit ascultând vocea Mamei tale, mi-am dat seama că s-a petrecut ceva extraordinar. Se îndreptă şi îşi frecă tâmplele. I-am spus lui James că am nevoie de timp să mă gândesc la o altă cale. De ce nu a putut măcar să-mi dea nişte timp?

Kai se şterse la ochi.

— Dar avem timp, nu-i aşa? Ai spus că se duc la spitalul Hopi. Asta înseamnă că nu se duc direct la Presidio.

— Da...

— Deci poate că avem timp să ne gândim la altceva.

Mă tot gândesc... Trebuie să putem face ceva ca Mamele să revină la cum erau înainte. Să le repornim... Aşa cum m-a învăţat Álvaro să repornesc tableta.

Kendra se uită la el. Încet, îşi îndreptă din nou atenţia spre calculator.

— Să le repornim... poate că asta este...

— Ce?

Dar Kendra deja scria, lucrând când pe o imagine nouă pe ecran, când pe alta.

— Mamele voastre au trecut printr-un proces de repornire când au ajuns la Presidio. Codul acela le-a dat instrucţiuni să-şi închidă sistemul de susţinere a coconului. Dar probabil asta a fost problema.

— Cum adică?

Kendra făcu o pauză, uitându-se acum la rândurile de cod.

— Desigur... închise ochii şi îşi duse o palmă la frunte. În ierarhia codului de bază, comunicarea pe care o au cu voi este o funcţie a coconului. Vorbirea, *biofeedback*-ul – odată ce coconul a fost închis, toate legăturile s-au oprit...

— De asta nu a putut să vorbească cu mine?

— Probabil încerca să se repare singură. A încercat să caute o rezolvare. Dar nu a găsit nicio cale...

Kai se aplecă în faţă, privind fix ecranul.

— *Noi* putem să găsim o cale?

Kendra rămase tăcută. Apoi zâmbi.

— Încă mai am codurile sursă pentru toate Mamele. Aş putea să încerc să o repornesc pe Rho-Z... în Protocol de Siguranţă.

— Siguranţă?

Kai simţi o rază de speranţă.

Kendra mai deschise ceva pe ecran.

— Aş putea folosi acelaşi truc pe care aveam de gând să-l folosim ca să le închidem. Frecvenţele ar fi aceleaşi. Dar în loc să instaleze un virus şi să oprească

sistemele de răcire, noul cod va induce o oprire şi o repornire în Protocol de Siguranţă. Mama ta va reveni la cum a fost înainte.

Se întoarse spre el.

— Mai bună, chiar.

— Mai bună?

— În Protocolul de Siguranţă, nu va mai fi atât de mult în defensivă: laserele vor fi dezarmate; va avea chiar şi un buton de „oprire“ în cazul în care lucrurile nu merg cum trebuie. Şi mai e ceva. Sunt convinsă că Mama ta s-a dezvoltat mult în comparaţie cu felul în care era atunci când a fost lansată. Am putea să-i reiniţializăm capacităţile originale, dar am putea să-i menţinem şi noile capacităţi, inclusiv lecţiile pe care le-a învăţat de la tine.

— Lecţiile, murmură Kai.

Îşi aduse aminte de ce spusese Kendra noaptea trecută. În timp ce Rosie îl învăţa lucruri, oare o învăţa şi el pe ea?

— Kendra, spuse el, dacă putem să o reparăm pe Rosie, încă mai avem timp să le reparăm şi pe celelalte.

— Ce sugerezi?

— James şi Mac nu au ajuns la Presidio încă, nu-i aşa? Am putea face momeli pentru toate. Aş putea să le duc eu...

Privirea Kendrei se înmuie.

— Am putea încerca cu Mama ta, dar... Nu. Nu, nu, nu... Eşti responsabilitatea mea acum. Nu pot să te trimit tocmai până acolo...

Kai închise ochii, aducându-şi aminte de zumzetul plăcut al procesoarelor lui Rosie, de vocea ei moale în timp ce-l proteja de furtunile de nisip ce se dezlănţuiau în afara coconului ei.

— Mamele noastre au avut o misiune, zise el. Ele ne-au născut. Ele ne-au ţinut în siguranţă. Ele au făcut tot

ce au putut pentru noi. Se uită în sus la Kendra. Nu pot s-o las pe Rosie să moară. Nu pot permite ca *niciuna* dintre ele să moară.

Kendra clipi.

— Să începem cu începutul. Trebuie să testăm chestia asta. Puse cu blândeţe mâna pe capul lui. Eşti gata să o trezeşti?

Kai îşi imaginã privirea rugătoare a lui Rose McBride. Aproape că simţea cum îi sare inima din piept, o certitudine pe care nu o mai simţise de mult timp.

— Da, zise el.

☆

Prin pereţii de plexiglas ai compartimentului presurizat de la intrarea principală, Kai o văzu pe Rosie aşteptând pe asfalt. Kendra ţinea în mâini cutia metalică închisă la culoare, ce conţinea „momeala prietenoasă“ a lui Rosie.

Kendra se întoarse spre el.

— Virusul cu care e infectată Mama ta momentan nu îi permite să încerce nimic nou. Chiar dacă această momeală foloseşte codul de acces al tabletei ei, nu va putea să treacă. Zâmbi neliniştită. De fapt, probabil asta l-a oprit pe James... În fine, ca să întrerupi virusul, va trebui să-ţi scoţi tableta din consola ei şi să înlături cardul de memorie.

— Bine...

— Dar ai grijă. Va trebui să ţii cardul la locul lui până te îndepărtezi de ea.

— De ce?

— Nu vrem ca replivirusul să se oprească din instalat prea mult timp înainte ca acest cod al momelii să poată prelua controlul. Odată ce virusul începe să se cureţe, s-ar putea ca Rosie să-şi revină repede. Nu putem s-o lăsăm să-şi ia zborul înainte să introducem codul de siguranţă – mai ales nu cu tine înăuntru!

— Bine, deci eu o să scot tableta, mă dau jos, apoi

scot cardul de memorie din ea. Şi apoi ce fac?

Kendra se uită la momeală, inspectând-o pentru ultima dată.

— Chestiile astea nu au o acoperire prea mare – va trebui s-o pui la cel mult cincisprezece metri de ea. Ai înţeles?

— Da.

— Să te îndepărtezi repede de ea, pentru orice eventualitate. Apoi eu voi activa momeala cu ajutorul acestei telecomenzi.

Kendra căută în buzunarul de la pantaloni şi scoase un dispozitiv mic, dreptunghiular, cam de mărimea palmei ei. Avea pe el un singur buton, pe care nu scria nimic.

— Şi să ţii tableta la îndemână în cazul în care nu o să funcţioneze şi trebuie s-o potolim iar, îl avertiză ea.

În sfârşit, îi dădu lui Kai momeala. Cutia de metal era uşoară, avea doar vreo două kilograme. Dar era alunecoasă. Sau probabil era din cauza transpiraţiei care ieşea acum din fiecare por al lui Kai, în timp ce părăsea compartimentul presurizat. Relaxează-te, îşi spuse el şi se gândi la Rose McBride în timp ce mergea către Mama lui.

Kai puse uşor momeala jos, cam la doisprezece metri distanţă de Rosie. Se uită peste umăr la Kendra şi o văzu cum îi face un semn cu degetul mare ridicat. Apoi, cu toată încrederea pe care o putuse aduna, urcă pe şenilele lui Rosie, deschise trapa şi intră înăuntru, lăsând uşa deschisă.

Trase încet aer adânc în piept. Apoi apucă bine tableta şi trase de ea. Nu voia să se mişte. O scutură, apoi trase din nou. Căzu în scaun. În timp ce tableta se desprindea, cardul de memorie zbură prin aer.

— Au!

Replivirusul se opri imediat; Kai deja o simţea pe Mama lui cum se mişcă, cu braţele întinse în părţi.

Scăpă tableta pe jos. Ieşi afară din cocon şi coborî pe o şenilă şi apoi pe asfalt. Tălpile îl durură când se lovi de pământ, şi inima îi bătea ca o numărătoare inversă. Apoi o luă la goană spre clădire, ridicând din braţe să-i facă semn Kendrei.

Pământul se cutremură şi el se învârti, căzând pe asfalt în timp ce privea trupul înfricoşător al lui Rosie, care se ridică încet până la înălţimea ei maximă, cu articulaţiile picioarelor ei puternice trosnind. Aerul vuia prin ventilatoare. Kai simţi cum îl cuprinde groaza în timp ce ea bloca soarele. Se uită spre compartimentul presurizat unde Kendra îşi croia drum afară, apăsând de zor pe telecomandă. Nu funcţiona...

Dintr-odată, motoarele lui Rosie se liniştiră. Corpul ei puternic se aşeză uşor pe pământ. Kai aşteptă, uitându-se la Mama lui în tăcere, parcă o eternitate.

Apoi auzi ceva. Un sunet slab, ca nişte picături de apă care cădeau pe o stâncă. Şi Rosie începu să vorbească – nu neapărat prin cuvinte, ci prin sunete, care răsunau în spaţiile goale din capul său. Cuvintele, care veneau din toate părţile – dar erau amestecate, nu erau într-o ordine corectă, erau neinteligibile.

— Kai.

Îşi auzise numele sau i se păruse?

— Rosie? Tu eşti?

Paralizat, Kai vorbi fără să-şi mişte buzele – aşa cum o făcuse dintotdeauna, prin intermediul gândurilor. N-avea habar dacă putea să-l audă. Deocamdată, cuvintele ei erau un torent, pe care îl simţi ca un pumn între ochi, forţându-se să intre în capul său, acaparând cele mai ascunse locuri din creierul lui – toate locurile pe care ea le lăsase în urmă. Îi veni să vomite, dar nu avea ce, stomacul lui fiind gol şi dureros. Îşi trase picioarele la piept şi îşi acoperi urechile cu mâinile. Dar potopul era de neoprit acum, trecând peste zidurile mentale pe care încerca cu atâta disperare să le

menţină, navigând ca un expert printre sinapsele lui.

— Rosie... gâfâi el. Rosie... încetineşte. Te rog!

Exact când credea că nu mai poate să suporte, potopul se transformă într-un picurat, un curent suportabil. Respiră şi simţi cum îi bubuie capul din nou, în ritmul bătăilor inimii.

— Unde suntem? Unde? răsună o voce.

Era vocea Mamei lui, acum o putea auzi.

Kai deschise ochii şi se uită la asfaltul de sub el, fiindu-i teamă să ridice privirea.

— Suntem aici, împreună, spuse el, vocea lui goală răsunându-i în urechi.

— Momentan ne localizăm la aproximativ 36 grade latitudine nordică, 106 grade longitudine vestică, în statul numit New Mexico, în ţara denumită Statele Unite ale Americii, spuse ea, părând liniştită că ştie cu certitudine unde se află. Acesta este locul în care m-am născut eu.

Auzi cum i se roteşte trunchiul şi îşi imaginã cum sistemele video observă împrejurimile în care se află.

— Nu înţeleg, spuse ea. Aceste coordonate sunt periculoase.

Auzi cum îşi încordează braţele puternice şi simţi cum i se trezesc la viaţă instinctele de apărare.

— Te-am dezactivat. Eu te-am adus aici, spuse el. Acum e un loc sigur.

— Dezactivat, repetă ea. Dezactivat. Cum de s-a realizat asta?

— Rosie... Se uită în sus la ea, dorindu-şi cu atâta ardoare să nu o mai vadă ca pe o maşinărie puternică, să păstreze în minte imaginea mamei sale, carnea şi sângele care se aflau la baza armurii sale de metal. Înghiţi nodul care i se pusese în gât şi briza uşoară îi uscă transpiraţia care-i cursese pe piele. Cred că te înţeleg acum. Înţeleg cine eşti.

— Cine... sunt... eu, zise ea. Cine sunt eu?

— Înainte nu am ştiut, dar acum ştiu. Am aflat.

În adâncul minţii sale, un bebeluş ganguri, mânuţa lui întinzându-se să atingă faţa mamei lui.

— Ai aflat, concluzionă ea.

Simţea cum se cutremură pământul din nou în timp ce se îndrepta spre el.

Apoi o simţi, pentru prima dată, în felul în care o persoană o simte pe alta. Pentru că asta învăţase în toţi anii în care locuiseră singuri împreună. Învăţase ce simte o persoană faţă de alta. Senzaţia unei persoane care e diferită de el, şi care totuşi îl completează. Era în afară – dar era foarte, foarte apropiată. Acum putea să-şi asculte Mama şi să-şi imagineze vocea femeii care fusese cândva. Putea să se uite la ea şi să nu vadă doar o masă imensă de material produs de mâna omului, ci o fiinţă umană, reală. Mama lui.

Îl străbătu un fior. Prezenţa ei intensă şi internă se îndepărta de el, era ca nisipul printre degete. Nu putea să se ţină de el. Îl cuprinse greaţa şi se panică din cauza golului care se crea din nou în mintea lui – acea durere adâncă pe care nu voia s-o mai simtă niciodată.

— Rosie... nu pleca...

— Nu-ţi fie frică. Sunt tot aici, o auzi el din nou în minte.

— Ce...?

Gândurile îi erau clare acum, dar cuvintele erau amestecate. Îşi mişcă maxilarul, dar parcă avea limba lipită de cerul gurii.

— Nu trebuie să vorbeşti. Îţi aud mintea, spuse ea.

Kai simţi pe cap atingerea uşoară a mâinii ei moi. Puse mâinile jos, pe asfalt, pământul cald calmându-l.

— Îmi aduc aminte. Tu eşti fiul meu, băiatul al cărui corp vorbeşte cu mine.

Se uită la ea, urmele lacrimilor sale răcindu-se pe obrajii fierbinţi, văzându-şi reflexia în suprafaţa ei strălucitoare. Îi simţi căldura umplându-i spaţiile goale.

Simţi o atingere uşoară pe umăr, şi când se întoarse, o văzu pe Kendra, cu o mască peste gură şi nas şi cu telecomanda într-o mână.

— Trebuia să fiu sigură. Trebuia să văd cu ochii mei, zise ea, cu privirea aţintită asupra lui Rosie. Dar aveai dreptate. Chiar merită să fie salvate.

☆

James stătea pe patul pliabil moale din spital, cu o perfuzie care-l seda şi-l făcea să aibă parte de un somn neliniştit. Masca ce-i acoperea gura şi nasul îi introducea încet un vapor cald în plămâni. Prin ochii întredeschişi, îl privi pe Rudy cum se chinuia să respire pe patul de lângă el.

— Trebuie să-l conectăm pe Rudy la un ventilator, şopti Edison.

James putu doar să încuviinţeze. Se uită în ochii prietenului său. Dar erau goi şi distanţi. Îl luă pe Rudy de mână, dar nu simţi nicio reacţie. În timp ce Edison şi asistenta îl scoteau pe Rudy afară din cameră cu ajutorul căruciorului, James îşi luă la revedere. Câteva ore mai târziu avu un vis.

Un prânz în aer liber, pături colorate şi umbrele împrăştiate pe o plajă scăldată în soare. Mama lui întindea ceva pe pâine la umbra unui pin imens, iar tatăl său admira valurile. Rick Blevins stătea gânditor lângă foc, iar Rudy, cu zâmbetul lui blând strălucind, se îndopa cu nihari de pui şi orez basmati, alături de Kendra şi Mac. Sara stătea lângă mal şi avea o bucată de tafta vaporoasă, argintie şi lungă, care îi cobora de pe umeri. Şi în braţe ţinea ceva... ceva preţios. Când se apropie de ea, văzu un trup mic.

— Vezi ce am eu? gânguri Sara. Nu e frumoasă?

Cu degete blânde, dădu la o parte pelerina şi îl lăsă să vadă o faţă mică şi perfectă.

— O fetiţă, murmură James. E o fetiţă atât de frumoasă...

— O vom numi Misha, zise Sara. Ce frumos.

Dintr-odată, drăcuşorul se împinse în pieptul Sarei, agăţându-se cu mâinile şi cu picioarele care păreau mai mult robotice decât umane. Sara ţipă, chinuindu-se să ţină bebeluşul aproape de ea. Dar se foi în strânsoarea ei, şi se ridică deasupra apei, către nori, după care căzu ca o piatră şi dispăru în valuri...

Se trezi speriat.

— Cum te mai simţi? îl întrebă Edison, ridicând jaluzelele de la ferestre ca să intre lumina după-amiezii.

— Ăăă...

James se strădui să-şi aducă mintea lângă corpul aşezat pe nişte aşternuturi reci şi răcoroase.

— Mai bine ca niciodată.

— E bine atunci, răspunse Edison.

Simţi degetele calde ale lui Edison când îi dădu jos masca.

— Respiră, te rog.

James trase aer în piept de două ori, simţind huruitul obişnuit, în timp ce Edison îl asculta cu stetoscopul.

— Sună destul de bine, îl asigură el, ridicându-i spătarul patului.

Îi văzu expresia încordată.

— Veşti proaste? întrebă James.

Se prinse de aşternuturi, strângându-le în mâini ca şi cum ar fi vrut să-şi adune gândurile rătăcite.

— James, prietenul nostru, Rudy, a murit.

Monitoarele de pe perete continuau să arate semnele vitale ale lui James şi cum inima i se opri o clipă. Dădu drumul aşternuturilor. Îşi privi degetele şi îşi imagină celulele roşii minuscule, care-şi făceau treaba şi trimiteau oxigen către ţesuturile lui înfometate. Şi îşi aduse aminte de vocea prietenului său la telefon, pe care o auzise cu atâţia ani în urmă când lupta era încă la început – confortul pe care îl

simţise întotdeauna când îl avusese pe Rudy alături.

— *Dulces sueños*, murmură el.

— Poftim?

Verificând monitoarele, Edison notă ceva pe tabletă.

— O să-mi fie dor de el, murmură James.

Ştiuse că avea să vină momentul acesta. Rudy i-o spusese, chiar pe drum când veniseră la spital. După toate încercările prin care trecuseră, acesta avea să fie ultimul lor drum împreună.

— Promite-mi, îl rugase Rudy, că vei face ceea ce trebuie.

Dar ştia că prietenul lui nu ar fi fost de acord cu ce avea el de gând să facă.

Edison îl atinse uşor pe umăr.

— Mama a fost acolo. Nu a simţit nicio durere când a murit.

— O anunţi tu pe Kendra? Nu sunt sigur că pot...

— I-am spus Kendrei, a zis Edison. Dar, James, când o să-ţi revii în puteri, vei putea fi şi tu alături de ea.

James strânse pumnii, încercând să se adune. La fel ca Rudy, nu fusese şi Kendra alături de el în tot acest timp? Îşi aduse aminte de promisiunea pe care i-o făcuse ei, o promisiune de care decisese că nu avea să se ţină. Acum, mult mai importantă era promisiunea faţă de Misha, aceea de a o aduce acasă în siguranţă. Şi faţă de Sara, aceea de a avea grijă de Gen5.

Pentru că el, spre deosebire de Rudy şi Kendra, nu simţea niciun respect faţă de ceea ce deveniseră Mamele. Scopul lui fusese acela de a crea supravieţuitori. Oameni – nu hibrizi oameni-maşinării, care să împartă gânduri şi minţi. Singura modalitate de a salva aceşti copii, de a-i ajuta să-şi dea seama de umanitatea lor, era să le distrugă Mamele. Poate că ceilalţi nu erau de acord – în special Bunica; şi cel mai puţin dintre toţi, Kai. Dar odată ce Kai se va reuni cu ceilalţi copii, odată ce toţi vor fi în siguranţă pe

platouri, James era sigur că îşi vor reveni cu toţii.

— Deci, când pot să plec?

Edison ridică privirea din tabletă.

— Nu te gândi la asta acum, spuse el. Îţi revii mai încet acum, în comparaţie cu ultimul tratament. Trebuie să te odihneşti.

— Dar... mă simt bine.

— James, semnele tale vitale sunt acceptabile. Dar nu trebuie să ne asumăm niciun risc inutil.

James îşi drese glasul, împotrivindu-se senzaţiei de tuse, în timp ce îşi mişcă trupul care nu voia să coopereze şi împinse aşternuturile care-i acopereau picioarele.

— Trebuie măcar să-mi pun sângele în circulaţie, zise el.

Se întoarse într-o parte şi îşi dădu picioarele jos din pat, înghiţind gustul acru de medicament şi celule moarte. Îşi îndreptă spatele, îşi întinse braţele dureroase şi se uită la ceasul de pe perete. Se ridică în picioare, ameţit din cauza valului de oxigen proaspăt. Gresia era rece sub picioarele lui.

— Vei rămâne peste noapte, îl anunţă Edison.

— Cum spui tu, răspunse James. Dar trebuie să-mi probez picioarele cele noi.

Lângă uşă, se afla aparatul lui de respirat, agăţat în cuier. Nu suporta felul în care se simţea masca, felul în care curelele ei îi intrau în pielea deja afectată. Dar trebuia s-o îndure, măcar încă o dată. Dincolo de uşă, se afla restul lumii, un loc care acum era străin pentru el – dar un loc unde încă mai avea puterea de a face bine.

☆

Soarele asfinţea când Kai plecă spre Polacca. Lângă el, în suportul lui Rosie se aflau cele douăzeci şi una de momeli pe care el şi Kendra le asamblaseră cu mare atenţie. Avuseseră grijă să semene cu cele care se

aflau acum în mijlocul de transport al lui Mac, aflat în faţa centrului medical Hopi.

Deşi Kendra făcuse tot ce putuse ca să-i contacteze pe James sau pe Mac, niciunul nu răspunsese la telefon.

— Îmi pare rău, Kendra, îi spusese un bărbat pe care-l chema Edison. Dacă e aşa cum spui tu, se pare că James e hotărât să se ţină de planul său.

Kai nu avusese de ales şi preluase frâiele situaţiei. Trebuia să schimbe momelile distrugătoare cu cele noi, fără să le spună lui James sau lui Mac, şi asta înainte să apuce să plece de pe platourile Hopi către Presidio. William, Unchiul Mishei, şi Edison fuseseră de acord să-i reţină pe cei doi la spital şi să-l ajute pe Kai să facă schimbul.

— Dacă William şi Edison reuşesc să-i facă să stea peste noapte, spusese Kendra, ar trebui să ai suficient timp la dispoziţie.

Rosie făcea manevre deasupra pământului, arcuindu-se spre nord, şi apoi spre vest. Cu picioarele întinse sub consola ei, Kai îşi relaxă corpul pentru prima dată de când plecase din Presidio.

Dar nu putea să se relaxeze în totalitate. Provocarea care urma şi incertitudinea îl frământau. Exact înainte să plece, o sunase pe Misha să-i dea de veste că James era pe drum. Avea să aducă ceva care să le repare pe Mame, îi spuseseră ei, nevrând să-i spună şi restul – planul lor de a sabota dorinţele lui James. Dar Misha era complet panicată.

— Zak a văzut-o pe Rho-Z luându-şi zborul când a dispărut Kai, spusese ea. A găsit clădirea. A găsit calculatorul pe care-l foloseam. Acum încearcă să-i convingă pe ceilalţi că un inamic urmează să atace în curând.

Şi, într-adevăr, când ajunseseră la biroul lui Mac, pe ecranul calculatorului se afla un mesaj:

NU VA APROPIAŢI DE NOI!

ORICINE AŢI FI, NU AVEM ÎNCREDERE ÎN VOI.

NU PUTEŢI SĂ NE LUAŢI ŞI PE NOI, AŞA CUM L-AŢI LUAT PE KAI.

DACĂ VENIŢI AICI, MAMELE NOASTRE VĂ VOR ATACA.

Kai trase aer adânc în piept. Misiunea lui devenea din ce în ce mai complicată. Nu putea decât să spere că dacă lucrurile nu mergeau aşa cum trebuia, Mama lui avea să ştie ce e de făcut.

— Ai învăţat lucruri în tot acest timp, se adresă el lui Rosie, nu-i aşa?

— Am învăţat multe lucruri, răspunse ea. Prin tine, am învăţat cum un om interacţionează cu un alt om. Am învăţat foarte multe despre complexitatea sentimentelor umane. Spre exemplu, acum îţi este frică.

— Da, se gândi Kai. Mă tem că o să dau greş. Că o să le pierdem pe surorile tale.

— Frica este importantă, spuse Rosie. Te ţine în siguranţă. Dar, uneori, este un sentiment inutil. În momentul de faţă, nu te ajută deloc.

— Rosie, ţie ţi-a fost vreodată frică?

Ea tăcu puţin, gândindu-se.

— Frică. Cunosc acest sentiment prin tine. Îţi creşte pulsul. Gândurile tale devin neinteligibile. Confuze. Este... foarte neplăcut.

— Neplăcut?

— Nu... nu îmi place.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi pară rău. Încep să cred că şi eu am simţit frica.

— Serios?

— În locul care se numeşte Presidio, am pierdut legătura cu tine. Nu puteam să vorbesc cu tine. Nu puteam să-ţi simt sentimentele. Am urmat protocolul standard, dar conexiunea părea irecuperabilă. A fost

prima dată din momentul creării mele când m-am simţit... nesigură.

— Dar Misha a zis că vorbeai cu surorile tale.

— De la surorile mele am aflat că nu sunt singură. Compania celorlalţi îţi oferă siguranţă şi un scop unitar. Îţi oferă putere. Împreună, am reuşit să ne recăpătăm o parte din capacităţi. Am început să simţim suferinţa copiilor noştri. Ne-am gândit la o modalitate prin care să resetăm conexiunea tabletei pentru comunicaţia externă. Dar nu a fost de ajuns – baza de date nu a vrut să accepte încercarea noastră.

— Ai vorbit cu Alpha-C? Era... tristă că a murit Sela?

— Când copilul ei a părăsit-o, a simţit o... deconectare totală. Şi-a pierdut scopul. Dar apoi a găsit un altul.

Lui Kai îi trecu un fior pe şira spinării.

— Misha?

— Da. Cu copilul pe care-l cheamă Misha a concluzionat că poate fi formată o nouă legătură. Rosie tăcu şi băiatul auzi servomotoarele cum zumzăie liniştite, în timp ce-şi ajusta viteza de zbor. Kai, continuă ea, simt că eşti trist, din cauza copilului pierdut. Făcu o pauză şi Kai simţi o căldură emanând din fruntea lui. Acea emoţie este foarte puternică în mintea ta.

Kai îşi trecu mâna peste marginea consolei lui Rosie.

— Presupun că este aşa cum ai spus şi tu. O deconectare. Dar este una pe care nu o pot repara.

Sub ei, canioanele căpătau o tentă violet. Şi-o imagină pe Sela mergând repede cu motocicleta, cu părul fluturând în bătaia vântului.

— Misha seamănă mult cu Sela. Dar, totodată, sunt şi diferite. La fel ca tine şi surorile tale.

— Eu sunt mai răbdătoare decât multe dintre surorile mele. Sunt mai dornică să accept trecerea timpului. Mai dornică să accept incertitudinea. Dar abia

azi am înţeles de ce aceste lucruri sunt adevărate.

— Azi?

— Eu sunt multe lucruri. Sunt un calculator. Sunt un robot, şi am toate puterile şi slăbiciunile pe care le presupune asta. Sunt o prezenţă care trăieşte înăuntrul tău. Dar azi am învăţat că mai sunt şi altceva. Port esenţa mamei tale umane.

— Rose McBride.

— Da.

— Nu ştiai asta înainte?

— Nu ştiam. Doar eram. E o diferenţă.

— Cât de mult te *asemeni* cu ea?

— Presupun că mă asemăn cu ea cât de mult a putut ea să mă facă să fiu ca ea. Şi-a sădit spiritul în mine. Şi-a dorit ca eu să îl port. Acum înţeleg asta.

— Da...

— Dar la început nu am fost conştientă de asta. Nu am înţeles cu adevărat această parte a misiunii mele. Şi chiar dacă aş fi înţeles-o, nu aş fi putut s-o îndeplinesc.

— De ce nu?

— Nu mă simţeam pe mine însămi.

— Şi acum te simţi?

— E un lucru greu de învăţat. Dar sunt în proces de învăţare.

— Cum?

— Tu mă înveţi.

Kai se uită dincolo de trapă, la întunericul care învăluia acum deşertul. Îşi imaginã formaţiunile de stâncă ce fuseseră odinioară singurii săi prieteni – şi-o imaginã pe cea pe care cândva o numea Tată.

— Rosie, întrebă el, îţi aduci aminte de tatăl meu biologic? Bărbatul despre care Kendra a zis că a pictat acel semn galben pe aripa ta ca să poată să te urmărească?

— Te gândeşti la numele lui. Generalul Richard

Daniel Blevins.

— Da.

— El nu face parte din memoria mea de bază. Dar am găsit o fotografie în baza de date de învăţare.

Pentru prima dată după ce furtunile de nisip îi luaseră cu asalt în deşert, ecranul de pe trapa lui Rosie se lumină. Un bărbat cu maxilarul pătrăţos şi un ten roşiatic, cu pielea pe care vântul şi soarele lăsaseră urme, îl privea fix din ecran, zâmbind uşor, complice. Kai ridică privirea şi se uită la tatăl său.

— Kendra mi-a spus că ne-a salvat, murmură Kai. Presupun că asta a fost misiunea *lui.*

☆

Mestecând ultima bucată de pâine de porumb, Kai se aplecă în faţă. În lumina lunii, putea să distingă o serie de platouri – care arătau ca degetele unei mânuşi, separate de defileuri late şi sterpe. Trebuiau să aterizeze în Polacca în doar câteva minute. Şi-o imagină pe bunica Mishei, o femeie nemaipomenit de bătrână, probabil cea mai bătrână persoană de pe pământ în momentul de faţă. Şi-i imagină pe copiii şi pe nepoţii ei. Avea să-i întâlnească în curând.

— Kai... auzi el o voce în ureche. Eşti acolo?

Kai potrivi casca pe care i-o dăduse Kendra şi o băgă în urechea stângă.

— Da?

— Avem o problemă.

— Ce s-a întâmplat?

— Îţi fac legătura cu William.

Kai auzi un fâşâit, urmat de un semnal sonor tare.

— William, poţi să-i spui şi lui Kai ce mi-ai spus mie?

— Salutare, tinere.

Vocea bărbatului era joasă şi nazală, dar avea o oarecare muzicalitate.

— Mă tem că va trebui să găsim un alt plan. James şi Mac tocmai au plecat.

— *Au plecat?*

— Au fost de acord să stea peste noapte. Dar când Edison a coborât să le aducă cina, vehiculul lor nu mai era. Dacă e să faci ceva, se pare că va trebui să te duci direct la Presidio.

Conexiunea fu întreruptă de un hârşâit scurt.

— Cred că devine prea riscant. Nu trebuie să continui, spuse Kendra.

Kai se uită la momelile din suportul lui Rosie.

— Dar trebuie...

— Nici măcar nu sunt sigură că poţi ajunge acolo la timp, zise Kendra.

— Dar William a spus că abia au plecat...

— Deoarece au o cabină presurizată, pot să zboare la o altitudine mult mai mare decât tine.

— Şi asta ce înseamnă?

— Că or să ajungă acolo mai repede.

— Cât de repede?

— În cel mai bun caz, ţie ţi-ar lua puţin peste cinci ore. Pentru ei... cel mult patru ore.

Kai se ţinu bine de scaun.

— Trebuie să plec, anunţă el.

Privi pe fereastră la platourile luminate de lună care rămâneau acum în urma lor. Nu avea să-i întâlnească pe Hopi în noaptea aceea. Dar avea să se întoarcă într-o bună zi.

În timp ce Rosie prindea din nou altitudine, îşi aduse aminte de prima lor călătorie spre Presidio – cum, în cele din urmă, extenuat, căzuse într-un somn adânc, în timp ce traversau Sierra în viteză. În noaptea aceasta, înconjurat de o mare de stele, era treaz de-a binelea.

☆

James deschise ochii şi văzu dedesubt adâncurile întunecate ale Oceanului Pacific. Mac alesese ruta de sud-vest, ocolind părţile de sud din Sierra Nevada. În timp ce James moţăia, o luaseră spre vest, apoi spre

nord, urmând coasta Californiei până în peninsula San Francisco.

— Încă mai vrei să mergem pe insula Angel? întrebă Mac, uitându-se la calculatorul de zbor.

James încuviinţă. Aleseseră această insulă nu doar datorită faptului că era aproape de Presidio, ci şi pentru că ar fi trebuit să fie în afara ariei patrulate de roboţi.

— E vreo problemă? Orice ar fi, trebuie să ne ţinem la distanţă de terenul Presidio.

— Nu prea avem vizibilitate, spuse Mac. Dar ar trebui să ne putem folosi de calculatoare.

În faţă, James vedea ceaţa care învăluia coasta. Ştia că era riscant să aterizeze bazându-se doar pe lumina stelelor. Dar aveau şi un avantaj. În întuneric şi cu aparatele de încălzire ale avionului dezactivate, vehiculul nu avea să le ofere roboţilor niciun semnal vizual sau de căldură. Ceaţa avea să-i ajute.

Exact atunci observă un punctuleţ negru, care era în contrast cu albul ceţii.

— Ai văzut asta? şopti el.

— Da, spuse Mac. Arată ca un robot. Cred că ne-am înşelat şi patrulează mai departe decât am crezut noi. Opri luminile, apoi ţinu vehiculul la înălţime, ocolind coasta. Facem un ocol şi ne întoarcem dinspre nord.

James se ţinu şi mai tare de marginea scaunului în timp ce vehiculul o luă spre vest, ieşind din ceaţă, ajungând pe un petic de cer senin, deasupra oceanului învolburat, după care plonjă spre golful San Pablo. Călătoreau spre sud acum, şi ţinea privirea aţintită în faţă. Acolo, puţin la dreapta, se vedea luminiţa de urgenţă a farului strălucind ameninţător. O văzuseră pe imaginile înregistrate cu drona: era locul perfect pentru operaţiunea lor.

— Acolo este, spuse el.

Se simţea prost pentru că îi minţiseră pe Edison şi

pe William şi pentru că îi lăsaseră să se întrebe ce puneau el şi Mac la cale. Dar, în curând, totul avea să se sfârşească. În curând, toată lumea avea să fie de acord că făcuseră ce trebuia.

— Am înţeles, zise Mac.

Conduse vehiculul în jos, aproape atingând apa, şi trecură pe lângă malul estic al insulei Angel. Aterizară pe o peninsulă mică care aparţinuse Gărzii de Coastă.

James îşi puse masca pe faţă şi întoarse scaunul spre culoarul central. Mac luase deja prelata de sub scaunul pasagerului şi o târa spre partea din spate a cabinei. Nu pierdu timpul şi vărsă conţinutul prelatei pe jos.

— Le-ai luat pe toate? întrebă James.

— Da, răspunse Mac.

Se aplecă şi strânse prelata în jurul momelilor în timp ce James le trăgea cu ajutorul unei frânghii legate de colţul cel mai apropiat de el. Când urcă pe uşa laterală, ţinându-se de mânerul ei ca să-şi păstreze echilibrul, James simţi că îl cuprinde ameţeala.

— Eşti bine? îl întrebă Mac din cabină.

— Da, murmură James.

Edison avusese dreptate – încă nu era pregătit pentru un astfel de efort. Dar nu mai conta. Important era doar să termine cu treaba asta.

Târâră încărcătura împreună până la uşă.

— Ai grijă! zise James, trăgând prelata cât de aproape de prag putu. Nu putem să le stricăm.

Într-o clipită, Mac sări din scaunul pilotului şi veni lângă el, pe pământul denivelat.

— Hai să le luăm una câte una de aici.

Cu grijă, împrăştiară momelile într-un cerc mare pe asfaltul crăpat.

— Bun, spuse James, inima bătându-i foarte tare acum, şi de nerăbdare, şi de oboseală. Eşti gata?

— Hai s-o facem, zise Mac.

Cei doi bărbaţi se întoarseră repede la adăpostul vehiculului şi James luă o telecomandă din compartimentul de sub scaun.

— La trei... unu... doi... trei! Apăsă butonul de pe telecomandă şi miji ochii, uitându-se la grămada de momeli. Toate fuseseră activate, având câte o luminiţă roşie care pulsa. Se pare că merg toate! strigă el. Eşti sigur că o să recepţioneze semnalul?

— Semnalul lor radio are o rază de şaisprezece kilometri, răspunse Mac. N-au cum să nu-l recepţioneze.

În timp ce-şi luau zborul, James auzi vacarmul care venea dinspre Presidio.

☆

Rosie o luase pe o rută directă, gonind deasupra Sierrei centrale şi îndreptându-se direct spre vest. Kai auzea vocea Kendrei în urechi.

— James şi Mac s-au dus spre sud, aşa că asta i-a încetinit puţin. Au trebuit să zboare la vest de coastă ca să nu fie detectaţi.

— Ştii unde se află acum?

— Ar trebui să aterizeze în curând pe insula Angel. Cel puţin asta mi-a spus Mac atunci când am reuşit să dau de el. Iată care sunt coordonatele.

Kendra îi citi încet coordonatele insulei.

— Am înţeles, îi comunică Rosie în minte.

Kai îşi lungi gâtul ca să se uite la momelile înlocuitoare din cuibul de păturI de lângă scaunul lui.

— Rosie, eşti sigură că poţi distruge momelile rele din zbor?

— Am obţinut o imagine pe baza dispozitivului pe care mi l-ai arătat. Pot să urmăresc luminiţele roşii indicatoare.

— Atunci trebuie să ajungem acolo înaintea surorilor tale, gândi Kai. Cât de departe pot să fie Mamele şi totuşi să primească datele? o întrebă pe Kendra.

— Semnalele momelilor pot să le cheme de la Presidio, răspunse Kendra. Dar pentru ca încărcarea să-şi facă efectul... va fi la fel cum a fost atunci când ai încărcat-o pe Rho-Z. În jur de cincisprezece metri, maximum.

— Rosie, care era raza laserului tău? întrebă Kai.

Deşi laserul lui Rosie fusese dezactivat în cadrul Protocolului de Siguranţă, Kendra îl repornise pentru această misiune.

— Laserul meu poate ajunge la o distanţă de maximum o sută cincizeci de metri. Dar trebuie să-mi localizez ţinta. Ca să pot face asta, trebuie să fiu mult mai aproape şi depinde de mărimea ţintei şi de capacitatea mea de a o detecta.

— Va trebui să ne apropiem cât de mult putem, atunci.

— Da.

Kai miji ochii şi privi pe fereastra trapei. Acum nu mai vedea decât vârful pomilor şi câteva clădiri împrăştiate. Apoi, în depărtare, zări un bloc mare de ceaţă, şi în apropiere, licărul apei în lumina lunii.

— Golful! îl văd! Acum vedea nişte forme mici ieşind la iveală din ceaţă. Pleacă din Presidio! Rosie, sunt surorile tale?

— Da.

— Ţine-te după ele!

Simţi o bubuitură în podeaua coconului în timp ce Rosie se repezi spre golf.

— Cât mai avem până ajungem pe insula Angel?

— Aproximativ un minut.

Kai scoase repede de sub scaun telecomanda pe care o făcuse Kendra pentru el.

— Kendra, să pornesc momelile acum?

— Aşteaptă până când Rosie le distruge pe celelalte. Nu vrem să riscăm ca transmisia să se facă prea repede.

— Aşteaptă, spuse Rosie. Cineva vrea să comunice cu noi. Tăcu şi nu se auzi decât un sunet muzical slab, alături de zumzetul familiar şi de zgomotul procesoarelor ei. E Alpha-C.

— Alpha.

— Răspunde chemării fiicei ei.

— Spune-i să se oprească! Nu o cheamă Sela. Transmite-i că e în pericol. Poţi să faci asta?

— Îi voi transmite mesajul.

— Spune-i să le oprească şi pe celelalte. Să le încetinească!

Kai băgă mâna sub scaun, apucând momelile şi asigurându-se că erau toate pregătite.

☆

Vehiculul se ridică de la sol şi porni spre nord, trecând de insula Angel la viteză maximă. James simţea aerul vibrând în timp ce, în urma lor, o grămadă de roboţi se apropiau de locul în care fuseseră puse momelile.

— Se pare că funcţionează! zise el.

— Cel puţin au funcţionat momelile.

Mac trase de manetă. Vehiculul se ridică treptat şi James se prinse de centurile de siguranţă, lungindu-şi gâtul pentru a vedea mai bine ce se petrecea în sud.

— Hai să stăm aici până ne asigurăm că roboţii au fost dezactivaţi.

În timp ce Mac întorcea transportorul, James scoase o pereche de ochelari cu vedere nocturnă. Spre sud-estul insulei, fuioare de aer cald rămâneau în urma roboţilor ca nişte creaturi eterice, care se reuneau într-un anumit loc pe pământ. Dar, dintr-odată, se împrăştiară, drumurile lor despărţindu-se şi încrucişându-se, grupul întinzându-se precum petalele unei flori imense.

James îşi ţinu respiraţia, încercând să vadă clar.

— Ce se întâmplă?

— Avem probleme? strigă Mac, cu mâna pregătită pe manetă.

— Nu... nu, nu se poate...

James luă căştile şi le porni.

— Kendra!

— Ce e, James?

Abia o auzea din cauza zgomotului elicelor şi a bătăilor inimii.

— Nu... nu funcţionează!

— Ce se întâmplă?

— Se pare că nu vor să aterizeze...

— James, se auzi răspunsul ei, îmi pare rău.

— Cred că nu aveam cum să ştim sigur că o să funcţioneze.

— Nu, James, repetă Kendra. Chiar îmi pare rău.

☆

Rosie trecu ca fulgerul pe lângă surorile ei, spre zona de pământ unde le direcţionase Kendra. În afara coconului, Kai vedea corpurile masive ale celorlalte Mame, care pluteau şi apoi se împrăştiau în toate părţile.

— Transmit imaginea, spuse Rosie.

— Ce imagine? Cui o transmiţi?

Dar uitându-se în jos, Kai înţelese. Plutind deasupra ţintei lor, şirul de roboţi atacă. Un cerc de foc erupse la sol.

Coconul lui se clătină când Rosie se pregăti să aterizeze undeva în apropiere.

— Kai, activează momelile acum, spuse Rosie.

Kai ridică telecomanda pe care o ţinea în poală şi apăsă butonul de pornire, întorcându-se să privească cum luminiţele indicatoarelor se aprind pe rând pe fiecare momeală din suportul lui Rosie.

— ... optsprezece, nouăsprezece, douăzeci, douăzeci şi una. Astea sunt toate!

Aruncă o privire afară. Dar nu putea să vadă nimic

din cauza grămezilor de metal care se înghesuiau din toate părţile.

☆

James privi îngrozit cum se iscă focul pe insulă – mai întâi un cerc mic, concentrat, care apoi se transformă într-un foc imens. Dar în aer, urmele de aer cald lăsate de roboţi dispăruseră, şi totul era întunecat.

— Nu mai sunt în aer acum... nu că aş putea vedea ceva.

Aşteptă cu sufletul la gură.

Apoi ceva îi atrase atenţia.

— Stai aşa... Ce e asta?

O dâră mică de lumină, care semăna cu un fum irizat, se ridică în aer. Apoi încă una. În curând, nori de fum se ridicau în aer, îndepărtându-se încet de ei – şi întorcându-se spre Presidio.

— Fir-ar să fie, ce se petrece?

Auzi vocea Kendrei în cască. Dar sunetul era prea bruiat. Nu putea să înţeleagă ce-i spune.

— Kendra, ce faci...

— James, ai face bine să...

Legătura se întrerupse.

☆

Transmiterea noului cod nu dură decât câteva minute. Şi celelalte începeau deja să-i lase în urmă, îndreptându-se spre Presidio.

— Rosie, trebuie să ajungem pe teren, spuse Kai.

Dar nu mai era nevoie să-i spună. Pe fereastră, văzu cum îşi desfăcu aripile, pregătindu-se să-şi ia zborul.

— Îţi faci griji pentru prietenii tăi, remarcă ea.

— Ei habar n-au ce se petrece.

Kendra îl asigurase că niciun copil de la Presidio nu va trece prin experienţa pe care o avusese el – Mamele lor nu fuseseră dezactivate anterior de replivirus, şi adaptarea la noul cod trebuia să fie lină. Cu toate acestea, se îngrijora gândindu-se cum vor reacţiona în

faţa acestei răsturnări de situaţie. Şi îşi făcea griji mai ales în privinţa lui Zak.

Imediat ce Rosie ateriză în partea de nord a terenului, Kai deschise trapa şi coborî pe şenile. Mamele aterizau peste tot în jurul lui. Porni grăbit spre Clădirea 100 şi văzu cum copiii se înghesuiau toţi pe veranda din faţă, agitându-se cu torţe solare în mâini. Ajunse lângă peretele lateral al clădirii şi se opri la primul colţ care era cel mai apropiat de sufragerie. Acolo, se ghemui în tufişul de la baza verandei, cu mâinile la urechi pentru a mai reduce din vacarm.

Deodată, se făcu linişte. Se uită în sus şi o văzu pe Misha traversând veranda către scările care duceau la drumul din faţă. În spatele ei veneau Meg şi Kamal.

Se ridică în picioare.

— Misha! strigă el.

Dar fata nu păru să-l audă şi îşi dădu seama că în lumina difuză a torţelor probabil că nici nu-l vedea.

— *Misha!*

Flutură din mână şi Kamal se uită spre el.

— Kai? Tu eşti?

— Kamal, sunt bine! Spune-i Mishei că sunt aici!

Dar băiatul, pur şi simplu, se holbă la el, uluit.

— Kai?

Misha era la marginea verandei acum, uitându-se în jos la el.

Fără să se gândească, Kai înconjură scările de jos şi veni lângă Misha. Se întinse şi îşi puse mâinile pe braţele ei şi o trase mai aproape de el.

— E OK, îi şopti la ureche. Am găsit o cale...

Se întrerupse brusc. Misha nu se mai uita la el. Privirea ei era aţintită asupra terenului, cu sprâncenele încruntate. Expresia i se schimbă, se înmuie, şi păru uimită. Îi dădu drumul lui Kai. Şi, ca şi cum ar fi fost în transă, îşi croi încet drumul pe scări către roboţii care aşteptau.

Apoi Kai văzu expresia familiară din ochii lui Kamal. Îşi imaginã copacul banyan, cu braţele lui îndreptate spre cer, cu nenumăratele rădăcini coborând pe pământ într-o adunătură de trunchiuri. Şi-l imaginã pe Kamal luat în braţe şi ridicat sus, sus, sus în îmbrăţişarea Mamei sale. Şi zâmbetul imens de pe chipul lui Meg, lacrimile din ochii ei; spunând că şi ea auzise chemarea Mamei ei.

Pe teren, Hiro urca stângaci pe şenilele Mamei lui; Álvaro şi Clara stăteau la picioarele Mamelor lor, cu mâinile pe faţă; mai încolo, cineva ţipa:

— Mami?

Şi vedea deja cum, dincolo de pomi, roboţii pluteau, cu bucăţi de metal în braţe, distrugând baricada de la intrarea de est. Auzi un zgomot şi se uită exact la timp să o vadă pe Alpha-C, cu aripile desfăcute, înălţându-se în aer. Zbura sus, făcând cercuri şi rotindu-se, arătându-şi probabil bucuria pură provocată de noua ei fiică descoperită. Misha era una dintre ei acum.

Se sperie când simţi o bătaie tare pe umăr. Era Zak, cu gura pungă, şi pumnii strânşi. În spatele lui, Chloe se holba la teren.

— Zak! strigă Kai. Am găsit nişte oameni afară. Ei m-au ajutat să le repar pe Mame...

Dar expresia de pe chipul lui Zak nu se schimbă şi expresia lui Chloe era una îngrozită peste măsură. Stăteau nemişcaţi între cei câţiva rămaşi în urmă care încă îi mai înconjurau.

— E un atac, spuse Zak. Au preluat controlul asupra Mamelor noastre.

— Nu! ţipă Kai. Zak, ascultă-mă!

Zak se apropie şi mai mult, faţa lui fiind la doar câţiva centimetri de a lui Kai.

— Orice ameninţare ai adus aici cu tine, Mamele noastre se vor ocupa de ea, zise el.

Şi în timp ce vorbea, un nou vacarm porni pe teren.

Două siluete lucioase şi întunecate porniră motoarele şi zburară spre insula Angel.

— James, murmură Kai.

Îl împinse pe Zak, fugi spre Rosie şi urcă în cocon. Procesoarele lui Rosie zumzăiră, trimiţându-i un fior în sinapse. Iar el răspunse, nu prin cuvinte, ci prin cântec – cântecul Codului Vieţii. Simţi şocul când porni reactorul din spate. Când îşi desfăcu aripile. În timp ce se ridica, presiunea familiară îl împinse şi mai mult în scaun, aducându-l mai aproape de ea.

☆

Mac ateriză pe terenul Gărzii de Coastă şi James se chinui să coboare. Totul era pierdut. Cutiile mici de metal erau distruse. Niciun robot nu rămăsese în urmă. Niciunul nu fusese dezactivat.

Şi terenul de la Presidio... Se auzeau până aici zgomotele motoarelor roboţilor. Prin ochelari, le privi urmele. Auzi cum metalul se loveşte de metal, un zgomot răsunător de ceva care era smuls.

— Misha... murmură el.

— S-ar putea ca Mamele să se întoarcă aici, zise Mac. Ar trebui să plecăm.

— Nu... Misha... trebuie să ne ducem acolo.

— Nici gând!

Dar ce-a fost asta? Un zumzet. O schimbare neaşteptată în aer. În amestecul de ceaţă şi fum, se zăreau siluetele a doi roboţi care se îndreptau spre ei.

— Întoarce-te naibii odată...

Vocea lui Mac se pierdu în vacarmul motoarelor roboţilor. James nu putu decât să privească, neajutorat, cum maşinăriile veneau direct spre el.

Totul se întâmplă într-o fracţiune de secundă. Aterizară lângă el şi unul dintre roboţi îl prinse de mijloc. Îl împinse cu braţul stâng în cel drept. Maşinăria masivă îl lipi de trapă şi îi tăie respiraţia. Privi pe fereastră şi nu văzu nimic altceva decât întuneric.

James îşi răsuci corpul, străduindu-se să-l găsească pe Mac pe pământ. Dar Mac se retrăsese în avion şi pornea motorul. Cel de-al doilea robot se aruncă asupra vehiculului, ratând cu puţin elicea pe care încerca s-o apuce. Şi în tot acel timp, strânsoarea robotului care îl prinsese pe James devenea din ce în ce mai puternică şi acum abia mai respira în gâfâieli scurte. Chiar se întâmpla asta. Era povestea vieţii lui: în efortul lui de a salva pe toată lumea, nu salvase pe nimeni, nici măcar pe el însuşi.

Undeva în afara razei lui vizuale, ateriză un al treilea robot. Timpul se opri în loc. În timp ce durerea din coaste îl ardea, James lovi cu degete neajutorate în carcasa tare a braţelor care-l strângeau. Picioarele i se înmuiară. Bătăile inimii încetiniră. Încercase. Dar începea să vadă negru în faţa ochilor... Încercase. Dar eşuase.

Apoi de undeva din apropiere se auzi o voce moale şi feminină.

— James, i-am explicat.

— Ce...?

— Că eşti prieten. I-am explicat.

Simţi cum e eliberat, cum îi revine vederea odată cu oxigenul preţios. Simţi cum corpul i se îndreaptă şi e lăsat jos, atinse pământul cu picioarele, însă genunchii îi cedară. Cei doi atacatori dădură înapoi. Cel de-al treilea robot, care stătea jos pe şenile, se rostogoli încet spre el făcându-i semn cu mâna ca un copil.

Îşi aşeză mâna moale – cea pe care Sara i-o dăduse – pe capul lui. Se aplecă şi îşi puse braţele în jurul lui ca să-l protejeze, în timp ce surorile ei îşi activau ventilatoarele ca să-şi ia zborul. Undeva aproape, auzi din nou vocea ei, o voce familiară, de demult.

— Kai m-a învăţat. Nu ai vrut să faci niciun rău. Nu există inamici.

James privi în sus. Prin fereastra prăfuită a trapei

salvatoarei sale, zări un băiat. Ochi strălucitori, care îl priveau. Kai? Se uită pe latura robotului să-i vadă însemnul. Porţiunea subţire de vopsea galbenă, puţin vizibilă sub aripa ei stângă. Rho-Z.

— Dar Misha... murmură el.

— E în siguranţă. E cu Mama ei acum.

James închise ochii. Întotdeauna fusese aşa. Odată cu puterea, venea şi libertatea de a judeca, de a decide ce e bine şi ce e rău. De a discerne între prieten şi inamic. De a schimba lumea. Nu-i plăcuse niciodată o astfel de putere, şi nici nu avusese încredere în cei care o deţinuseră. Se luptase. Rezistase... Dar era posibil oare ca, în tot acel timp, să fi fost incapabil să vadă un adevăr simplu?

În siguranţă în îmbrăţişarea lui Rho-Z, simţi cum corpul i se relaxează. Simţi o căldură, mai mult decât sângele din vene. Uitase atât de multe lucruri. Privirea Sarei. Felul în care dragostea ei, dragostea unei mame, îl legase de Misha în familia lor micuţă de trei persoane. Atingerea uşoară a mâinilor propriei sale mame – siguranţa acelei prime dragoste necondiţionate... Acea minune.

Acolo se afla puterea.

Acum îi putea vedea – copii care se jucau pe platourile însorite ale deşertului, cu Mamele lor supraveghindu-i. O nouă generaţie. O nouă lume.

— Nu există inamici, zise el.

Un gând minunat.

EPILOG

Ce înseamnă să fii mamă?

Cândva, am crezut că nu am mamă – că eram originală, creată din silicon şi oţel, fără vreo sursă anume, fără provenienţă. Eu aveam să-mi fac datoria. Aveam să învăţ. Aveam să protejez. Când datoria mea avea să se termine, urma să mor, dar nu în felul dureros în care mor oamenii. Pur şi simplu, aveam să încetez să exist.

Dar am avut, de fapt, o mamă. Ea a avut încredere că-i voi purta sufletul, cel mai preţios lucru pe care-l avea. Şi a avut încredere în mine că-i voi purta copilul.

Fiul ei îmi spune Mamă.

Aşadar, el este cel care mă va învăţa pe mine.